

Quỷ

Contents

Quỷ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	20
5. Chương 5	28
6. Chương 6	39
7. Chương 7	45
8. Chương 8	52
9. Chương 9	59
10. Chương 10: Phiên Ngoại	65

Quỷ

Giới thiệu

Editor: Summerbreeze Thể loại: Cung đình, huyền huyền, ngược (kiếp trước), Hiện đại, pink, HE (kiếp sau) Ta tên Tô Tương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy>

1. Chương 1

Ta tên Tô Tương, ở trong cung mọi người đều gọi ta tiểu Tô tử, ta 10 tuổi tiến cung, đến nay đã được 5 năm, ta 13 tuổi năm ấy được điều đến chỗ Ngọc phi nương nương hầu hạ nàng. Không phải ta khoa trương, Ngọc phi nương nương là, tiểu mỹ nhân chỉ trên trời mới có, nhân gian khó tìm, Hoàng thượng tuy rằng có hậu cung ba nghìn, lại duy độc sủng nàng. Nương nương thiên sinh lệ chất, ba ngàn sủng ái tập một thân, theo lý mà nói thì đi theo chủ tử như vậy, ngày của ta phải rất thoải mái, trên thực tế thì có thể như thế, bởi vì ta ngu ngốc trong lúc đó mạo phạm thánh giá, Hoàng thượng thịnh nộ trút giận, từ đó về sau mỗi ngày của ta trôi qua càng thống khổ.

Đau quá!

Ta nhắm mắt lại, cắn chặt hàm răng, chịu đựng nam nhân trên người ta một lần lại một lần thô bạo xâm phạm, ta không phản kháng, cũng không có cơ hội chạy trốn, bởi hắn là chủ nhân của chủ nhân ta, là chúa tể thiên hạ – Hoàng thượng.

Đây là một bí mật khác của ta, chẳng qua nó là một bí mật bán công khai, nam nhân gây cho ta tội cùng đau đớn chính là người được thiên hạ xưng tụng là thánh chủ minh quân, ân trạch vạn tuế, ở trong mắt dân

chúng thiên hạ lạ một thể hệ minh quân hiếm có, nhưng mà vị minh quân này lại đối ta như thể tàn nhẫn, bởi vì ta là một cái hèn mọn tiện nô, là công cụ phát tiết nô hỏa cùng dục hỏa của hắn.

Đằng đằng một canh giờ trôi qua, Hoàng thượng đem tất cả trong ngày tức giận cùng *** không khống chế được phát tiết lên người ta, bình tĩnh lại hắn đem lợi kiếm rút ra khỏi người ta, xoay người nằm trên giường nghỉ ngơi.

Ta vội vàng từ trên long sàng xuống dưới, ôm lấy quần áo của mình trốn ra sau bình phong rửa sạch hạ thân dính ướt, hỗn thể bạch dịch cùng máu loãng chảy ra, bị thương đã sớm là chuyện thường ngày như cơm bữa, đau đớn cũng trở nên thói quen như ma túy. Ta thuần thực tẩy hảo hạ thể, mặc quần áo, tận lực lấy tư thế thật tự nhiên bước đến bên long sàng, quỳ xuống, hướng Hoàng thượng xin chỉ thị có hay không đi giá Ngọc Hoán cung, cũng chính là tẩm cung của chủ tử ta, Ngọc quý phi.

Chủ tử ta trước khi tiến cung là một hoán sa nữ (dệt vải), khéo giống cảnh ngộ của Tây Thi, Hoàng thượng từng tán thưởng Ngọc phi là hoán sa ngọc thể, dung mạo sánh ngang với Tây Thi, này Ngọc Hoán cung cũng được đặt tên bởi vì như vậy.

Không ngoài sở liệu, Hoàng thượng quả nhiên tuyên triệu đi giá Ngọc Hoán cung, lúc này Hoàng thượng đã khôi phục vẻ tao nhã thường ngày, phong độ chỉ có, dật bất phàm.

Chúng ta vừa đến Ngọc Hoán cung, nương nương liền đi ra nghênh giá, Kiều Mạc Thắng dìu nương nương quỳ xuống, Hoàng thượng ôn nhu

nâng nàng lên, cùng nương nương liếc mắt đưa tình, thông thả bước vào nội thất.

Chúng ta cùng thị nữ thái giám buông xuống noãn trướng, rồi ra ngoài cửa, ngẫu nhiên trong cửa truyền đến thanh âm cười nói nhẹ, chúng ta không dám nghe nhiều, tận lực bắt buộc chính mình đem lực chú ý phóng đến bên ngoài đình viện, đếm lá rụng, nghe chim hót trên cây.

Hoàng thượng như vậy ôn nhu, cùng vừa mới trải qua như thể hai người, nhất định không có ai có thể tưởng tượng đến Hoàng thượng vừa rồi ở trên long sàng tra tấn ta như thế nào, bất quá, này cũng là đương nhiên, quý phi thiên kim thân thể, tôn quý mảnh mai, nào có thể đánh đồng cùng loại thô da tiện nô như ta. Mỹ nhân như quý phi đương nhiên cần được cẩn thận che chở, một chút thô lỗ cũng không thể.

Ta biết cả đời này ta cũng không có người yêu cùng tư cách được yêu, nhưng dù biết đây là một hồi tâm sự, ta chính là không thể tự chủ mà yêu thượng người thiếu niên kia, cho dù biết rằng y sẽ không coi tình yêu ấy là một hồi sự, thậm chí cũng không có khả năng nhìn ta liếc mắt một cái, ta vẫn cứ như vậy si ngốc yêu y, ta chỉ cần ở những đêm trăng tròn từ xa xa ngắm nhìn y là tốt rồi, điểm này hắn không coi là quá phận đi.

Giữa trưa ở trong ngự hoa viên nghe nói, Uy Hồ tướng quân ở trên điện lỗ mãng, mạo phạm quân uy, Thánh Thượng đại lượng không có trách tội hắn, còn khen hắn dám thẳng thắn can gián, thật là trung thần, truyện này sau một canh giờ liền truyền khắp hậu cung, từ Thái hậu cho đến tiểu nô quét rác đều nói Hoàng thượng thánh minh, đều tán thưởng, triều đình có được vị minh quân như vậy quả là phúc của muôn dân.

Ta nghe xong kinh hãi đảm khiêu, bởi vì mỗi lần Hoàng thượng tại triều bị chọc giận thì về sẽ đem hết tức giận đó trút lên người ta, ta đánh giá qua, lần này không nằm bốn năm ngày trên giường mới là lạ.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, sau khi tin tức truyền đi không lâu, thị nữ thị tùy bên cạnh Hoàng thượng Hỉ cô phụng mệnh Hoàng thượng tuyên ta đi qua.

Hoàng thượng so với ngày thường càng thêm thô bạo, hắn giống như điên rồi công kích eo của ta, toàn bộ hậu đình dính đầy long tân của Hoàng thượng cùng với máu của ta, thắt lưng đau đến không còn cảm giác, trên ngực như có tảng đá lớn đè lên, thiếu chút nữa không thể thở nổi.

Ta thử dời đi lực chú ý của chính mình, không để ý đến cơn đau muốn chết, máu tươi đầm đìa hạ thân. Ta nghĩ đến thời điểm khi chưa vào cung, cùng tiểu hài tử trong thôn nô đùa, nghĩ đến 12 tuổi năm ấy vì đổi lấy 10 lượng bạc cho mẫu thân chữa bệnh, bị đưa vào cung làm thái giám. Nghĩ đến cuộc sống 5 năm trong cung, nhưng giống như nghĩ thể nào đều là những truyện khiến ta không thoải mái, truyện làm cho ta vui vẻ thực sự rất ít nha. Cuối cùng ta nghĩ đến thiếu niên lam phát, nghĩ đến khuôn mặt phù dung của y, cặp môi đỏ mọng cùng đôi mắt thâm tình sáng hơn cả sao trên trời động lòng người của y.

Người đang cười cái gì? âm thanh cương nhu lưu loát của Hoàng thượng đột nhiên vang lên ở bên tai, ta cả kinh, ta nở nụ cười sao? Ta vừa rồi có cười sao? Ta bản năng thân thủ vuốt ve khuôn mặt mình, động thân một cái làm đau ra mồ hôi lạnh.

Hoàng thượng dừng lại động tác, vuốt ve mặt của ta nói, Lần đầu tiên nhìn thấy người cười, người cười lên nhìn đẹp lắm.

Ta tâm hoảng ý loạn, không biết nên trả lời thế nào, rất sợ bản thân nhất thời mạo phạm thánh ý.

Vì cái gì trước kia người không cười? Trẫm còn tưởng người là một con rối gỗ không có tình cảm, nguyên lai người cũng biết cười, cười rõ lên còn như vậy... hảo khán, tái cười một cái cho trẫm nhìn xem.

Cười? ừm nói giỡn, ta 10 tuổi tiến cung về sau không còn trước mặt người khác cười qua, ta cười rõ lên như thế nào, chính ta cũng không nhớ nữa rồi.

Huống chi Hoàng thượng như thế nào lại muốn ta cười đâu? Đáy lòng ta phát lạnh, gần vua như gần cọp, Hoàng thượng đột nhiên nói vậy, sẽ không phải vì ta hầu hạ không tốt muốn chém đầu ta đi? Càng phỏng đoán càng thấy đúng như vậy, ta liền gấp gấp hướng Hoàng thượng cầu xin tha thứ: Thỉnh Hoàng thượng bớt giận, nô tài tội muôn lần đáng chết, không nên trước thánh nhan thất nghi, Hoàng thượng thứ tội...

Trẫm không phải muốn người thú tội, trẫm muốn nhìn người cười.

Lòng ta càng rét lạnh, cảm thấy như thanh đao đã muốn đặt lên gáy, Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết...

Quên đi, nếu không muốn cười, liền cắt cho ta!

Nghe vậy, ta như được đại xá, ở dưới đao nhặt lại được mạng nhỏ, ta vội vàng xuống khỏi long sàng, cầm quần áo ra khỏi tấm thất của Hoàng thượng.

Hôm nay thật sự nguy hiểm, thiếu chút nữa không giữ nổi mạng nhỏ này, bất quá đại nạn không chết ắt có phúc cuối đời, tránh được tội mất đầu ta

liền nhớ tới đêm nay là đêm trăng tròn, ta vội vàng chạy về Ngọc Hoán cung.

Sau khi hầu hạ nương nương ngủ xong, ta như trước trốn ở sau bụi hoa mẫu đơn chờ yêu thiếu niên hiện thân, nhưng mà đêm nay thiếu niên tựa hồ đến muộn. Ta một mực chờ đợi vẫn không thấy y, ánh trăng vẫn tròn như trước, bóng dáng ta cô đơn trông thật thê lương, chẳng lẽ đêm nay y không tới, ta cỡ nào chờ mong đêm nay gặp mặt... nhưng mà, kỳ vọng nhiều, thất vọng càng đem ta gắt gao phủ kín. Nguyệt lượng dần dần chìm sâu vào đường chân trời, thái dương rực rỡ hiện lên, ta đem một tia hy vọng cuối cùng xóa sạch.

Bởi vì không thấy được yêu thiếu niên trong lòng, cả ngày hôm nay tâm tình đều rất kém, làm chuyện gì đều không dậy nổi tinh thần.

Lúc ngọc thiện Hoàng thượng tới, cùng nương nương dùng bữa, trong phòng Hoàng thượng kể chuyện cười, đem nương nương chọc cười đến không ngừng được, ngay cả bọn thái giám cung nữ hầu hạ một bên cũng nhịn không được nở nụ cười, chỉ có ta là không cười nổi, tâm của ta còn đang du đãng nơi bụi hoa mẫu đơn.

Dùng bữa xong, Hoàng thượng đề nghị cùng nương nương chơi cờ, nương nương kì nghệ cao siêu, cùng Hoàng thượng không phân biệt thắng thua, kết quả là trận cờ này đến bữa tối còn chưa phân thắng bại.

Vốn tưởng rằng đêm nay Hoàng thượng sẽ nghỉ lại nơi này của nương nương, ai dè sau bữa tối Hoàng thượng đột nhiên nói muốn khởi giá hồi cung, trước khi đi hân hướng nương nương nói ra yêu cầu, nói muốn ta, nói ta thông minh có khả năng, muốn ta thị tỳ bên người hắn.

Kỳ thật theo ta nương nương đều hiểu được, đây chỉ là lời nói ngoài mặt, ta làm sao có khả năng thông minh, ngày thường nếu không có sai lầm

lớn thì có lỗi nhỏ, nếu ta có thể tính là thông minh, thì trên đời này sẽ không có kẻ ngu dốt rồi.

Nương nương thực rõ ràng đáp ứng rồi, bởi vì nàng biết trong cảm nhận của Hoàng thượng, nếu như lấy món ăn để so sánh, nương nương chính là một bàn đồ ăn đầy đủ màu sắc hương vị dụ người ta chảy nước

miếng, mà ta chỉ là một đĩa đồ ăn khai vị nho nhỏ, căn bản không thể ảnh hưởng nửa phần đến địa vị của nương nương.

Nghe được nương nương đồng ý Hoàng thượng, ta chỉ duy nhất nghĩ đến là không thể tái kiến yêu thiếu niên của ta, không! Đây là một chút khoái hoạt duy nhất còn lưu lại trong nhân sinh của ta, ông trời, van cầu người không cần cướp nó đi.

Ta phác đông một tiếng quỳ rạp xuống, một phen nước mắt nước mũi cầu xin nương nương thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, ta đem tất cả những lí do có thể nghĩ ra đều nói ra, cái gì luyến tiếc nương nương, cái gì vướng về không dám đương được trọng trách lớn như vậy, vân vân, cuối cùng vẫn là không thể lay chuyển được nương nương.

Nương nương lấy một câu có thể hầu hạ hoàng thượng là phúc khí tu 3 đời mới được liền đem tất cả những lí do của ta phủ định sạch trơn. Ta không cần loại phúc khí này có được không, ta chỉ muốn ở lại chỗ này, mỗi đêm trăng tròn được gặp y một lần, ta cũng đã rất hạnh phúc rồi.

Kết quả vận mệnh vô tình vẫn đẩy ta xuống đáy vực sâu.

Đêm đó ta thu thập hảo hành lý đơn giản liền bị đưa tới tẩm cung của hoàng thượng, ta vừa đem bọc nhỏ buồng xuống đã bị Hỉ cô đưa đến tẩm thất của hoàng thượng, kinh nghiệm chu đáo như nàng, thật tự giác lui xuống trước, như dĩ vãng lưu lại một mình ta chịu tội.

Hoàng thượng ngồi ở trên long sàng hoa lệ, cặp long mục kia nhìn chăm chăm vào ta, nhìn ta rất tự tại, hoàng thượng lại không có chỉ thị, ta không dám lộn xộn, chỉ có thể vụng trộm đếm đếm xem đảm mao (lông can đảm?) có còn nhiều hay không, ta sợ ngốc như ta đảm mao không đủ nhiều, sẽ bị hoàng thượng một cái long uy chấn xuống dưới liền oanh liệt mà rụng hết tại chỗ.

Lại đây!||Kể điếc đều có thể nghe ra, trong lời nói ẩn ẩn tức giận.

Xong rồi, lần này thực sự ngoạn xong rồi, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ta.

Ta tuân chỉ tiến đến, cúi đầu, không dám mạo phạm thánh giá, sợ đến hai chân phát run.

Không thích thị tùy trầm như vậy?||

Nô tài không dám.|| Ta biết lần này ta sắp xông vào quỷ môn quan rồi, dưới địa ngục hẳn đã chuẩn bị sẵn chỗ cho ta rồi.

Hừ! Trầm mặc kệ là người thật không dám hay giả không dám, ở trong cung này, đều không được! Thiên hạ này không có chuyện trầm không làm được, cũng không có người nào trầm không có được, nghe rõ chưa?||

Vâng.||Nghe khẩu khí của hoàng thượng, giống như không phải muốn mạng của ta, mạng nhỏ lại được bảo vệ.

Thoát y phục!Lên giường!||

Vâng.|| Ta cởi sạch quần áo, quang lỏa nằm trên long sàng

Hoàng thượng lười cởi quần áo, tựa như trước kia giống nhau, chỉ thoát long khố, xoay người lên giường, đặt ở trên người ta, thô lỗ vọt vào.

Đau a...

Hắn là đã phải quen thuộc với thống khổ này, lần này lại suýt chút nữa làm ta hôn mê qua, ta luôn đều có thể chịu đau, chính là rốt cuộc lần này không nhịn được nữa, nước mắt không nghe lời từng giọt rơi xuống. Ta rốt cuộc....sẽ không còn được gặp lại yêu thiếu niên nữa, tâm của ta... đau quá.

Hoàng thượng đang ở trên người ta đột nhiên định chỉ động tác, hắn thân thủ lau đi nước mắt của ta, dùng âm thanh ôn nhu ta chưa bao giờ nghe qua hỏi: Rất đau sao?||

Ta thật sự là rất đau, thân thể ta tâm của ta đều phải thừa nhận nỗi đau đớn thật lớn. Ta khóc mà gật đầu.

Trầm tận lực nhẹ nhàng một chút, nếu đau liền lên tiếng.||

Ta còn đang ngạc nhiên vì cử chỉ khác thường của hoàng thượng, hoàng thượng liền đột nhiên từ trong cơ thể ta rút ra, vượt ve thân thể cứng ngắc của ta, đôi môi ẩm áp ở trên ngực ta, rồi đến bụng, giữa hai chân... dao động trên mỗi tác của cơ thể ta, là một loại cảm giác mà ta chưa từng thể nghiệm qua, toàn thân tê dại giống điện giật không thôi. A...|| Ta không nghĩ tới chính mình lại phát ra âm thanh kỳ quái như vậy. Vội vàng lấy tay che miệng.

Hoàng thượng dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn ta, biểu tình như đứa nhỏ phát hiện ra kẹo ngọt vậy, hần bỏ bàn tay đang che miệng của ta ra, Đứng che, ta muốn nghe tiếng của người.||

Theo sự an ủi của hoàng thượng, cơ thể ta dần phát nhiệt, khi hần lấy cực đại xô xuyên ta, toàn thân ta run lên, cảm nhận được một loại khoái cảm khó có thể hình dung bằng lời, khoái cảm làm người ta phiêu phiêu dục

tiên có thể thay thế cho đau đớn, ta có thể không chế đau đớn rất tốt, thế nhưng không thể không chế được loại khoái cảm đủ để cho người ta điên cuồng này, *** khiêu của ta ngày càng phóng đảng, ngay cả chính ta nghe xong còn muốn đem lỗ tai bịt lại.

Hoàng thượng giống như rất hưng trí, làm rất nhiều lần, ta cũng không đếm được là đã làm bao nhiêu lần, trước kia hoàng thượng cùng lâm cũng chỉ cưỡng ép ta một canh giờ, hiện tại... có vẻ như trời sắp sáng rồi.

Canh năm, ngoài cửa đã truyền đến thanh âm của đại tổng quản, thúc giục thánh thượng rời giường lâm triều.

Hoàng thượng rốt cục buông tha ta, tứ chi vô lực, đầu choáng váng, ta ngay cả đứng dậy đều không được, ta là lăn xuống khỏi long sàng, không tính đến bị mất thăng bằng ngã trên mặt đất, xương cốt toàn thân giống như muốn tan ra, đau đến nỗi đom đóm mắt.

Người không sao chứ?|| hoàng thượng hảo tâm đem ta từ dưới đất nâng dậy, đáng tiếc ta ngay cả khí lực trả lời hần cũng không có, hần đem ta ngồi lên long sàng, nói với ta: Người nghỉ ngơi ngay tại đây đi, người hần là mệt muốn chết rồi.||

Điều này sao có thể a, loại tiện nô như ta, ngay cả tư cách ngủ trên long sàng đều không có, ta cố gắng mở ta mắt, nhưng cuối cùng cũng không thể kháng lại được thân thể cạn kiệt thể lực, thực sự nằm trên long sàng hỗn loạn ngủ.

Có lẽ là thân thể quá mệt mỏi, cũng có lẽ là do đã kích sâu nặng sẽ không gặp lại được quý thiếu niên, càng có khả năng hơn nữa là ta trời sinh mệnh tiện nô không chịu nổi quý khí của long sàng, chết tiệt ta thế nào thể nhưng sau khi hoàng thượng vào triều lại bắt đầu sốt cao lên. Hỉ cô

cùng vài nô tỳ tùy thân đều đã bồi hoàng thượng vào triều, toàn bộ tẩm cung chỉ còn lại một mình ta, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay, thật vất vả mới có người tiến vào.

Là cung nữ chuyên môn quét tước tẩm cung. Các nàng mỗi ngày sau khi hoàng thượng vào triều liền bắt đầu công tác quét dọn.

Ta thử hướng các nàng cầu cứu, cầu các nàng đem dìu ta về phòng, bởi vì có bệnh mà chết thì cũng không thể chết trong tẩm cung của hoàng thượng a, tẩm cung của hoàng thượng là cái loại địa phương như thế nào a, loại tiện nô giống như ta đây rơi xuống một giọt hân thôi liền bị giảo thọ, huống chi là nằm phát sốt trên long sàng, này là bị dày xuống 18 tầng địa ngục a.

Nhưng mà các nàng trong lúc đối sàng đan chỉ đem ta rời đi một chút sau đó lại đem trở về chỗ cũ. Lúc này ta nhớ đến trước khi vào cung từng được giáo huấn qua, phạm là vật gì ở chỗ hoàng thượng ngự giá thì không được động một chút, cho dù là quét tước, quét tước xong thì phải đem vật trở về chỗ cũ, e rằng các nàng đã cho rằng ta là nhất kiện đồ trang trí trong tẩm cung này, cho nên không dám động.

Vô kể khả thi, ta chỉ có thể ngồi phịch trên giường làm cho nhiệt độ cơ thể ngày càng cao lên, đợi đến lúc hoàng thượng trở về, ta đã muốn phát sốt bất tỉnh nhân sự, hơi thở mong manh.

Ta trong lần sốt cao 3 ngày 3 đêm không lùi đó, ta vẫn là loạn thất bát tao gì đó, nhất thời mơ đến mẫu thân ở nhà, lúc thì mơ đến lam phát thiếu niên vô duyên gặp lại, đột nhiên vừa chuyển, lại mơ đến một thiếu niên chưa bao giờ gặp mặt, ta nhìn không rõ bộ dáng của hần, hần trên người đều mặc quần áo cổ

quái gì đó, có khi thực sinh khí rống mắng ta, có khi lại thực ôn nhu cười với ta, ta còn mơ thấy hân ôm ta khóc, hân nói với ta

thật nhiều, ta thủy chung lại nghe không rõ, ta cuối cùng bị bộ dáng một thân máu tươi của lam phát thiếu niên dọa tỉnh lại.

Tỉnh lại sau ta có chút thất thần, muốn nhớ lại những gì đã mơ thấy, lại cái gì cũng không nhớ được.

Người tỉnh rồi. Hỉ cô cầm một bát được đen tuyền đứng bên giường ta. Tốt rồi, tự mình uống được, ta còn có chút việc, không rảnh ở trong này hầu hạ người.

Ta tiếp nhận chén được, mờ mịt nhìn 4 phía, nơi này giống như không phải là phòng của ta, một lúc lâu sau, ta mới nhận ra đây là bên ngoài tấm thất của hoàng thượng, cách nơi hoàng thượng ngủ có một tấm bình phong, là nơi để cho nô tài hầu hạ hoàng thượng nghỉ ngơi, để lúc nào hoàng thượng cần là có thể hầu hạ ngay lập tức.

Kiên trì đem bát được kia uống hết xuống, thân mình còn thực mệt mỏi, ta nằm trên giường một lúc rồi lại ngủ, sau khi phát ra một thân mồ hôi, bệnh có vẻ như tốt lên 7, 8 phần.

Sau ngộ thiện ta đã có thể xuống giường, nghe thị vệ gác cửa nói, hoàng thượng phải đi đến chỗ Ngọc phượng nương. Ta không có việc gì, ra khỏi tấm cung đến ngự hoa viên dạo, thuận tiện nghe những cung nữ nhiều chuyện bàn tán xem có cái gì thú vị không, thâm cung nội viện nhân khô vô vị, buồn chuyện có lẽ là lạc thú duy nhất, ta không biết ăn nói như người ta, nên lựa chọn làm một cái người nghe trầm mặc.

Ta nghe được một tin, có một đoàn tạp kỹ (xiếc) vào trong cung, trong đó có một người có thể làm ảo thuật.

Lúc này, có một người niên kỷ khinh mặc một thân trường sam lam sắc đi từ bên kia tới, nhìn hé ra khuôn mặt trẻ con đáng yêu cười, ta đoán y không quá 13 tuổi, chính là...13 tuổi có thể cao như vậy sao? So với ta 15 tuổi y còn cao hơn nửa cái đầu.

Mau nhìn, y là nhà ảo thuật đó.

Ảo thuật? Ta tò mò, đến gần hơn vài bước, muốn nhìn rõ bộ dáng của y.

Khi y đi qua người ta, một loại cảm giác kỳ diệu xuyên qua người, ta kinh ngạc một hồi, nhìn thân ảnh dần xa kia, mắt ướt nhòe.

Là y, là lam phát thiếu niên chỉ đêm trăng tròn mới xuất, ta không biết vì cái gì, nhưng ta chắc chắn đó là y, mặc dù bộ dáng hiện tại cùng nguyên bản y khác nhau rất nhiều, ta lại chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra y chính là người, không, là quỷ mà ta ngày mong đêm nhớ.

Ta từ chỗ cung nữ bên cạnh biết được, Ngọc phi và Hoàng thượng đang ở trong Ý Xuân đình bên kia thường thức biểu diễn ca múa, nói vậy là y đến biểu diễn, ta vội vàng đi qua, muốn vào Ý Xuân đình phải qua một cái cổng vòm, hai bên là tường bao, đem toàn bộ Ý Xuân đình bao lại ở bên kia.

Ta vừa đi qua cổng vòm liền bị thị vệ cản lại, tuy ta là thái giám, nhưng là cấm vệ đại nội quy củ sâm nghiêm, ta trên người không có lệnh bài cũng không được vị chủ tử quý phi nào đưa theo, cho nên cũng không thể đi vào, sợ sẽ ảnh hưởng đến nhã hứng của Hoàng thượng.

Ta ở ngoài cổng vòm gấp như kiến bò trên chảo nóng, ta là cỡ nào nóng lòng muốn đi gặp y.

Đột nhiên ta linh cơ nhất xúc, nhìn đến cây ngô đồng đại thụ ở bên cạnh vòm, liền cúi gậy, giống như hươu trèo lên cây, cây cũng không khó trèo, ta liền trèo lên được, ngồi ở một cành hướng tường nhô ra, vươn mình ra trước nhìn.

Lúc này vừa vặn đến lượt thiếu niên biểu diễn, chỉ thấy gió thổi thanh sam phiêu phiêu, bàn tay trắng nõn đưa ra, vô số đồ chơi kỳ quái hiện ra từ không khí, Hoàng thượng cùng quý phi ngồi xem đều rất ngạc nhiên.

Ta cũng xem không chuyển mắt, bình sinh chưa được nhìn thấy chuyện kì lạ như vậy, người bị cắt làm hai đoạn vẫn phục hồi được như cũ, đại nguyên bảo có thể sinh ra vô số tiểu nguyên bảo, rương nhỏ có thể biến ra đại mỹ nữ, thật thần kỳ. Có điều, để cho ánh mắt ta đuổi theo vẫn là thiếu niên đứng ở giữa vũ đài kia, ánh mắt ta dõi theo từng chuyển động của y, trên mặt ta không tự chủ được mà lộ ra nụ cười.

Thiếu niên biểu diễn xong, chào cảm ơn rồi lui vào hậu trường, ta nhướng cổ lên muốn nhìn y thêm một chút, lại bị bố mặc trắng che mất.

Aiii! Trong lòng nhất thời buồn bã, có điều nghĩ đến không chỉ những đêm trăng tròn mới được nhìn thấy y, mà hoàng tại trong cung tùy thời là có thể thấy, quả thực đã là đại ân mà ông trời ban tặng, tâm tình của ta lại sáng sửa hẳn lên.

Đột nhiên ta cảm thấy phía sau lưng nóng lên, quay đầu vừa nhìn liền thấy cặp long mục sáng ngời, ánh mắt lợi hại kia như muốn xuyên thấu ta, làm ta run sợ không thôi, vội vàng cúi thấp tầm mắt, không dám nhìn thẳng vào long mục, luống cuống chân tay tềo xuống dưới.

Trở lại tẩm cung ta đứng ngồi không yên, sợ Hoàng thượng giáng tội cho ta, ta ngồi ở trong tẩm cung lạnh tanh, chờ Hoàng thượng về xử trí, nhưng ta đợi mãi đợi mãi không thấy hắc, đến sau Ngọ thiện còn không gặp Hoàng thượng trở về, tảng đá trong lòng ta buông xuống một nửa, xem ra đêm nay Hoàng thượng sẽ không trở về nơi này, hắc có lẽ là qua đêm ở chỗ mấy vị phi tần kia, khả năng lớn nhất được thừa ơn mưa móc đương nhiên là chủ nhân của ta, Ngọc phi nương nương, tạm thời tránh thoát một kiếp, tổ tông có phần linh a!

Ta chui qua lỗ trống, vụng trộm chạy đến nghệ viên nơi những người nghệ nhân ở lại, hy vọng có thể nhìn thấy thân ảnh của thiếu niên.

Người lén lút ở trong này làm gì?|| sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh làm ta giật cả mình quay đầu lại, vừa nhìn đã thấy thiếu niên mà ta khổ sở chờ mãi không thấy, đã hoàn toàn chính chính mà đứng trước mặt ta.

Ta... Ta...|| ta phải nói cái gì đây, không lẽ nói ta ở trong này là để nhìn lén người.

Thiếu niên thấy ta ấp a ấp úng, cũng không muốn quan tâm nữa, liếc ta một cái, đã muốn đi vào viên, ta nhất thời tình thế cấp bách liền nói, Ngọc phi nương nương...||

Thiếu niên ngay lập tức dừng bước, quay đầu nhìn thẳng vào ta lần đầu tiên, Ngọc quý phi như thế nào?|| tuy rằng che giấu rất khéo, nhưng ta dễ dàng nhận ra tâm tình thiếu niên có bao nhiêu kích động khi nói ra những lời này.

Xong rồi, nhất thời lỗ miệng, ta không biết nói tiếp cái gì bây giờ, giờ phút này ta hận chính mình mồm miệng vụng về, Ngọc... Ngọc quý phi... rất được.||

Ân.|| Thiếu niên mặt không chút thay đổi gật đầu, chờ ta nói tiếp.

Nhưng ta thật sự không biết nói cái gì nữa, kết quả là nói ra một câu không nên nói nhất, Người thích năng.|| Vẫn là câu một trăm phần trăm khẳng định, cái này liền không có đường sống.

Sắc mặt thiếu niên chợt biến, y lấy ánh mắt thập phần hung hiểm nhìn ta chằm chằm, nói: Người làm sao lại biết?||

Ta giống như có thể nhìn thấy người y toát ra sát ý đồ thầm.

Ta...ta vừa nhìn người biểu diễn, nhìn thấy ánh mắt người nhìn quý phi, ta mới đoán...Ách.||

Bàn tay lạnh như băng của thiếu niên kháp trụ yết hầu của ta, y hung tợn nói, Ai phái người tới?

Không có...Chỉ là ta tự mình muốn đến...||

Có ai biết chuyện này không?||

Ta lắc lắc đầu.

Ta cảnh cáo người, miệng của người ngậm chặt một chút cho ta, nếu để cho ta nghe được chút tiếng gió gì, ta sẽ giết người, ta không phải thích nói giỡn, chọc giận ta, ta sẽ cho người nếm đủ đó.||

Tuy rằng không phải là một cách làm quen tốt, nhưng ít ra y đã nói chuyện cùng ta, nhớ rõ ta, không cần giống như trước kia chỉ có thể đứng ngắm y từ xa xa.

*

Tâm trạng của ta giằng co hai ba ngày, hoàng thượng cũng thấy được tâm tình ta hảo, dừng lại ngự bút hỏi ta: Chuyện gì khiến ngươi vui vẻ vậy?||

Vui vẻ? Có sao? Bộ dáng của ta nhìn vui vẻ vậy sao? Nô tài không dám!|| Ai biết tâm tình hiện tại của hoàng thượng thế nào, nếu thời điểm ta vui vẻ hẳn lại không vui vẻ, mạng nhỏ của ta chẳng phải là đi tong sao?

Tuần mâu thâm bất khả trắc (sâu không thể lường) của hoàng thượng nhìn chằm chằm ta một hồi lâu, đột nhiên hần nói, Lại đây.||

Ta nghĩ hần có gì phân phó nên tiến lên hai bước.

Hần lại nói, Tiến thêm một chút, đứng trước mặt trẫm.||

Ta ngần người không rõ hần muốn làm gì, nhưng mà thân là nô tài, chủ tử bảo làm gì liền làm thế, không có quyền đặt câu hỏi.

Vì thế ta cúi người xuống đi đến ngự bàn cùng hoàng thượng.

Thoát quần, đến bên trẫm.||hoàng thượng chỉ chỉ vào điểm nổi lên giữa hai chân hần rồi nói với ta.

Nhìn thấy triển núi ẩn ẩn ở trong long bào của hoàng thượng, chẳng lẽ hoàng thượng muốn làm cái việc kia trong ngự thư phòng sao?

Trời ạ! Ta thấy tim mình đập một trận thật nhanh.

Nơi này là ngự thư phòng không phải tẩm cung a, tùy thời có thể có người ra vào, mặc dù trong hậu cung biết ta là công cụ tiết dục là chuyện mọi người đều biết, thế nhưng bị người bắt gặp tại chỗ thì vẫn thực dọa người đi.

Mau a, trẫm không có kiên nhẫn đâu.||

Mặt rồng có dấu hiệu tức giận, ta nào còn dám chậm trễ, vội vàng thoát quần, cẩn thận xốc long bào lên, nơm nớp lo sợ ngồi vào giữa hai chân hoàng thượng.

Hoàng thượng đem hai tay ta áp chế ở trên tay vịn của long ỷ.

Để sát vào một chút.|| Hoàng thượng mệnh lệnh nói.

Ta đem thân mình di chuyển đến gần một chút, hoàng thượng vươn đầu lưỡi hôn lên môi của ta, đột nhiên như mảnh hổ cắn môi dưới của ta, ta ăn đau ai nha một cái, hoàng thượng thừa dịp ta mở miệng liền đem đầu lưỡi vói vào miệng ta, ách... Thật là khó chịu, trước kia hoàng thượng chưa bao giờ làm như vậy, có cái gì đó nóng ẩm lại trơn trượt quấy rối trong miệng của ta, làm cho ta không muốn kêu cũng phải kêu lên.

Một lúc thật lâu sau, hoàng thượng rút quân khỏi miệng ta, nước bọt dính ướt trên môi của chúng ta, đôi môi của hoàng thượng dính thủy quang trong suốt, thoát nhìn phá lệ gợi cảm.

Hoàng thượng cúi đầu vào cằm cổ của ta mà hôn cắn, sau lại dùng đầu lưỡi linh hoạt cởi bỏ cúc áo của ta, lộ ra nội y đơn bạc bên trong, đầu lưỡi ướt át cách nội y mỏng manh khiêu khích đầu nhũ của ta, nhũ thủ bốn phía ướt một mảnh, ta chỉ cảm thấy một cổ tê dại từ thất lưng lan ra toàn thân, ta bị kích thích liền theo bản năng mà vận vẹo thân mình, không biết động tác này lại làm ngọn lửa của hoàng thượng bùng phát.

Hoàng thượng nhẹ suyễn một hơi, long căn hở ra tựa hồ như lại trưởng lớn thêm một chút.

Ngồi lên đi.||

Hai tay của ta bị hoàng thượng bắt lấy, duy nhất cử động được chỉ có thất lưng mà thôi, ta thử nâng thất lưng lên, trước tiên sờ soạng tìm kiếm long căn, nhưng thử vào lần đầu thất bại, ta gấp đến độ nước mắt đảo quanh, lần cuối cùng ta cảm giác có một vật cứng ở hậu đình, ta vội vàng đánh thất lưng xuống. Vì tiến vào quá gấp, ta đau đến muốn hét lên, nói vậy hoàng thượng cũng không chịu nổi, bởi vì hần cũng nhúu mày.

Hoàng thượng buông tay, đỡ lấy thất lưng của ta, Từ từ đến, không cần gấp.||

Hai tay tự do có thể bảo trì cân bằng, chậm rãi từng chút một nuốt vào thẳng đến khi toàn bộ ăn vào cơ thể mới thôi.

Vật lớn như vậy trướng lên trong thân thể, làm ta thống khổ chỉ có thể há miệng thở dốc.

Hoàng thượng lại không cho ta cả cơ hội hít thở, Động a!||

Ta đứng đứng dựa vào bản năng lấy lòng hoàng thượng.

Ta đã muốn cố gắng làm hết sức, ngay cả thất lưng đều tê dại, nhưng là vẫn không thể làm cho hoàng thượng đạt tới cao trào, cực đại trong cơ thể ta chỉ có tăng lên chứ không hề giảm bớt, khiến ta đau khổ muốn chết đi.

Hoàng thượng rút cục cũng buông tha tra tấn ta, bắt lấy thất lưng của ta, bắt đầu dùng sức thẳng tiến, rồi lại rời khỏi, không ngừng lặp lại.

Xâm phạm dằng dằng qua đi, hoàng thượng run run đạt tới cao trào trong cơ thể ta, mà ta cũng cảm nhận được khoái cảm phiêu phiêu dục tiên, khoái cảm đi qua là chỗ trống hư vô phiêu miểu.

Ta bệnh nặng mới khỏi không thể chịu đựng được vận động kịch liệt như thế, thân mình hư nhược ngã ra đằng sau, phía sau là bàn gỗ cứng rắn, đánh lên đó cũng không phải là chỉ bầm tím một vài chỗ, mà gãy hai ba cái xương sườn mới là chuyện khó tránh khỏi.

Ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc, một đôi tay hữu lực đã ôm lấy ta, làm cho ta không phải chịu nỗi đau da thịt, ý thức của ta lúc này liền biến mất.

Đến khi ta tỉnh lại, phát hiện chính mình vẫn đang ngồi trên đùi hoàng thượng, hoàng thượng một tay ôm ta, một tay chấp bút phê duyệt tấu chương.

Nhìn thấy ta tỉnh lại, hoàng thượng buông bút, lấy ta phủ lên trán của ta, Giống như có chút phát sốt, ngự y nói với trẫm thân mình người rất suy yếu, khi đó trẫm còn không tin, bởi vì mỗi lần cùng trẫm làm xong người còn có tinh thần làm chuyện khác, có điều hiện tại trẫm muốn không tin cũng không được rồi, người hẳn là rất khó chịu, nhưng trẫm hy vọng người có thể ở lại đây cùng trẫm, có người ở đây, suy nghĩ của trẫm trở nên thực rõ ràng, bởi trẫm phê xong tấu chương, trẫm sẽ cho người nghỉ ngơi, được không?||

Ta nghe không rõ ý tứ của hoàng thượng bởi vì đầu ta đau đến lợi hại, có điều ta còn chưa mê sảng, cho nên khi hoàng thượng hỏi ta, ta đương nhiên là gật đầu tán thưởng, thân là nô tài tuyệt không thể trái ý chủ nhân, đây là điều thứ nhất trong nội quy cung đình.

Ta dựa vào vai hoàng thượng, nhìn hấn vung bút phê duyệt một quyển lại một quyển tấu chương, trong lòng suy nghĩ, làm hoàng thượng thật sự là không dễ dàng a, giống như ta cả tam tự kinh còn không học thuộc, có thể ở bên hoàng thượngbưng trà rót nước đã là rất may mắn, ta lại còn xa cầu gì hơn, chỉ mong có thể dành dụm được ít tiền, để sau này khi về già có thể hảo hảo qua ngày.

Hoàng thượng gấp lại phần tấu chương cuối cùng, vươn thất lưng, nói với ta: Nhờ phúc của người, lần này tốc độ phê duyệt tấu chương của trẫm nhanh gần gấp đôi đó.||

Có thể giúp đỡ hoàng thượng phân ưu là phúc phận của nô tài, ta rất muốn nói như vậy, nhưng thân mình suy yếu làm ta không thể lỗ mãng, lại kéo ta vào bóng đêm khôn cùng.

2. Chương 2

Ta đã sớm nói qua ta là một cái tiện mệnh trời sinh, tiện mệnh này ngay cả Diêm vương gia đều lười thu. Không cần đến một ngày, bệnh của ta liền tốt lắm, Hoàng thượng cho ta nghỉ một ngày để cho ta hảo hảo nghỉ ngơi.

Trời sinh mệnh ta lao lực, một khi rảnh rỗi lại cảm thấy cả người không được tự nhiên, vừa sáng sớm liền chạy đến nghệ viên gặp người trong lòng của ta.

Nghệ nhân trong nghệ viên rời giường rất sớm, luyện thanh luyện khí, tất cả mọi người đều ở trong đình viện múa đao luyện thương, để khi đứng trước mặt Hoàng thượng có thể diễn được trò hay.

Chính là ta nhìn trái nhìn phải, vẫn là không thấy được người ta muốn gặp, vì thế ta tùy tiện bắt chuyện với một cơ vũ trẻ tuổi, bởi vì cùng là những người đứng dưới mái hiên nhà người ta cho nên chỉ sau chốc lát chúng ta đã trở nên quen thuộc, ta mượn cơ hội này hỏi thăm nòng tin tức của người trong lòng, ta biết y có một cái tên kỳ quái: Quỷ, còn biết y mỗi ngày phải ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới dậy, y cũng không nói chuyện cùng những người nghệ nhân này, độc lai độc vãng, quái gở khó có thể chấp nhận.

Ta nghĩ, y tuy rằng có thể biến hình, nhưng dù sao vẫn là yêu tinh, cùng con người một chỗ vẫn là bất đắc dĩ.

Không đến nửa ngày ta liền quen biết hết nhóm nghệ nhân trong nghệ viên, trước ngọc thiện, ta mới thấy Quỷ chậm rãi từ buồng riêng đi ra, y vừa nhìn thấy ta liền cho ta một cái ánh mắt rõ ràng, ta chủ động tiến lên chào hỏi, y cũng không để ý tới, đề cao cảnh giác với ta.

Ta không có cái ưu điểm gì khác, duy nhất ưu điểm chính là da mặt dày, không sợ chua, tuy rằng y không ngừng cho ta ăn quả cam chua *, ta vẫn kiên trì không ngừng theo ở bên người y tìm một ít vấn đề loạn thất bát tao cùng y nói chuyện, nói đến y không còn kiên nhẫn, xé rách cái mặt lạnh lùng cuồng hét về phía ta.

• Có lẽ là làm lơ, ko để ý.

Ta ở nơi đó đến khi ăn xong bữa tối mới mỹ mãn trở về tẩm cung của Hoàng thượng, hôm nay y nói với ta mười ba câu, tuy rằng trong mười ba câu thì có đến mười hai câu là mắng chửi người, ta vẫn thật cao hứng, bởi vì so với lần đầu tiên y chỉ nói vắn vắn 5 câu ngắn ngủi thì thành tích lần này quả là không tồi rồi.

Người như thế nào đi vậy?|| ta vừa đi tới cửa cung, đã bị Hoàng thượng gọi đến, nguy rồi, Hoàng thượng cho ta nghỉ một ngày để ta nghỉ ngơi, ta thế nhưng chạy ra bên ngoài chung chạ, phát hảo ý của Hoàng thượng, cái này thăm rồi.

Ta hai chân mềm nhũn quỵ xuống, run rẩy nói: Bẩm... Hoàng thượng... Nô tài... Vừa mới... đến hoa viên giải sầu một chút.||

Không biết Hoàng thượng là thật sự bị ta gạt, hay là không thêm vạch trần lời nói dối ngây thơ của ta, lấy anh minh của Hoàng thượng thì cái sau có khả năng là lớn hơn, hắn không có trách cứ ta, bảo ta đứng dậy, còn bảo ta ngồi vào trên đùi hắn.

Này... điều này sao có thể? Nhưng mà thánh mệnh khó tránh, ta nơm nớp lo sợ ngồi vào trên đùi Hoàng thượng, đứng ngồi không yên giống như ngồi trên bàn chông.

Trầm phân phó ngự thiện phòng làm cho người chút thuốc bổ thân mình, đến, uống đi.||

Ta nhìn thấy trên bàn có bày ra một cái chung đôn phẩm (tương tự cái cặp ***g), Hoàng thượng mệnh Hỉ cô đem thuốc bổ trong chung ra, là tuyết lê đôn yến sào.

Hoàng thượng tự mình lấy cái thìa uy ta ăn.

Loại thuốc bổ quý báu này ta thấy Ngọc quý phi ném qua rất nhiều lần, nghe nói là rất bổ dưỡng, đáng tiếc ta nhất giới tiện nô vô duyên ném thử.

Ta nghĩ thứ quý báu như vậy hẳn là phải ăn ngon lắm đi, nhất thời nước miếng chảy dài muốn ăn. Ngay cả việc đại sự bậc này là thánh ân gì gì đó ta đều quên hết.

Ta trụ một ngụm nhỏ, phát hiện tuyết lê có mùi thơm ngát, lớn mật hơn một chút đem cả thìa thuốc bổ kia ăn vào miệng.

Ách... hảo khó ăn a, ta quả nhiên là tiện mệnh, ngay cả thuốc bổ quý báu, ăn vào trong miệng ta chỉ cảm thấy đắng ngắt, tuy trước có đường phèn làm ta cảm thấy có chút giòn ngọt. Sớm biết thế, ta tình nguyện chỉ ăn tuyết lê bên trong, đem tuyết lê tốt như vậy đập hư.

Hương vị thế nào?|| Hoàng thượng hỏi ta như vậy.

Rất ngon.|| Trừ bỏ nói vậy, ta còn có thể nói như thế nào đây, chẳng nhẽ nói thuốc bổ Hoàng thượng sai người chuẩn bị cho ta rất khó ăn? Miệng có thể gạt người, nhưng biểu tình trên mặt lại không gạt được nhân.

Hoàng thượng khôn khéo vừa thấy ta có biểu tình suy sụp thế kia liền biết ta nó i dối, hấn ý xấu thấy ta chán ghét ăn còn một thìa một thìa uy đến miệng ta, mỗi một ngụm lại hỏi hương vị thế nào, cười trộm nhìn về mặt đau khổ của ta.

Thật vất vả đem cái chung thuốc bổ khó ăn đến đòi mạng kia nuốt hết xuống, Hoàng thượng lệnh Hỉ cô thu bát, lại lệnh vài thị nữ khác buông xuống ba tầng noãn trường, nhìn tình hình này, Hoàng thượng muốn làm gì trong lòng ta đều rõ.

Người đã có tinh lực chạy ra ngoài chơi, vậy cũng có tinh lực bồi đắp trên giường một chút.‖

Hoàng thượng giống như trước bế ta, nhưng lại không đối đãi ta thô bạo giống như trước, trong lúc giao hoan còn rất nhiều lần dừng lại hỏi cảm giác của ta. Cử chỉ Hoàng thượng cổ quái, thân thể ta cũng đồng dạng trở nên không khống chế được, làm ra rất nhiều cử chỉ *** uế mà ngay cả ta cũng không tin tưởng được là mình sẽ làm.

Đại khái một lúc lâu sau, tính dục dư thừa của Hoàng thượng đạt được phóng thích nguyên vẹn trên người ta, vì làm Hoàng thượng vừa lòng, ta đem hết toàn lực vuốt ve hấn, bởi vì mức độ vừa lòng của Hoàng thượng chính là mức độ mà đầu ta còn ở trên cổ an ổn cùng nhịp thở, ta nếu hầu hạ không tốt, Hoàng thượng tùy thời có thể khiến cho đầu ta chuyển nhà.

Xương sống thắt lưng không nâng dậy nổi, chân tay cũng mềm nhũn, tức chi đuổi ra hình chữ đại ghé vào đầu giường, mặt chôn ở trong nuyễn tháp, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống tích lại trên sàng đan long triền phượng, Hoàng thượng nằm trên lưng của ta, nóng cháy đã tiêu hỏa của hấn vẫn thật sâu chôn trong cơ thể ta, ta giống như một con cá bị đóng đinh trên giá không thể động đậy.

Lúc này, thanh âm của Hỉ cô từ bên ngoài ba tầng noãn ấm truyền vào: Hoàng thượng, canh giờ không còn sớm, thỉnh Hoàng thượng lựa chọn quý phi thị tẩm đêm nay.‖

Hoàng thượng lấy âm thanh bình tĩnh trọng ổn nói: Tiến vào!‖

Không thể nào! Loại tư thế nan kham này nếu để Hỉ cô nhìn thấy, ta đây không phải là xấu hổ chết sao? Thế nhưng Hoàng thượng không chịu buông, ta cũng vô kế khả thi, chỉ có thể đỏ mặt chờ người ta chế giễu.

Chỉ chốc lát sau, Hỉ cô vạch tam trọng noãn trường đi đến, hai tay nâng một cái khay, trong khay là một hàng những khối bài tử dùng ngọc thạch khắc thành.

Nàng quỳ cách giường nửa bước, đem khay nâng quá đỉnh đầu, Thỉnh Hoàng thượng lựa chọn quý phi thị tẩm đêm nay.‖

Theo bộ dáng Hỉ cô không có chút thay đổi, ta thật sự nhìn không ra nàng đối với một màn này có ý tưởng gì, vì thế ta bắt đầu miên man suy nghĩ.

Một mình ta nhận định rằng nàng nhất định cảm thấy ta là một kẻ bại hoại hạ lưu không biết xấu hổ. Đột nhiên, ta thật chán ghét bản thân mình, chán ghét thân mình dơ bẩn không trọn vẹn này, loại quái vật bất nam bất nữ như ta, lấy tư thế ti tiện hạ lưu này phục vụ quân vương, ở trong mắt Hoàng thượng ta chỉ là một cái công cụ, ngay cả tư cách làm người cũng không có, ta còn muốn sống như vậy bao lâu?

Hoàng thượng vẫn đang lựa chọn huyền phù trên khay, ta dưới đáy lòng âm thầm hy vọng hấn nhanh quyết định, ta mới có thể thoát khỏi trạng thái nam kham này.

Hoàng thượng cầm lấy một khối ngọc thạch, ta vụng trộm thở một hơi nhẹ nhõm, tốt rồi! Rốt cục thoát biến khổ rồi!

Ai biết Hoàng thượng chỉ nhìn mặt bài tử một chút, sau đó lại đem trả về chỗ cũ, không thể nào! Còn không xong sao? Sau đó, Hoàng thượng lại lấy một khối khác, đồng dạng xem một chút rồi lại để trở về, như thế lặp lại mấy chục lần, tâm của ta cũng theo vậy mà phập phồng từng ấy lần. Khi Hoàng thượng cuối cùng nói đêm nay không cần nhân thị tẩm, tâm của ta như trụy nhai bàn thắng tấp đi xuống.

Hoàng thượng lệnh Hỉ cô lui ra, ta cảm giác được Hoàng thượng hôn lên lưng ta, từ sau truyền đến âm thanh hàm hồ của Hoàng thượng, Người... Vừa rồi... biểu tình... thực đặc sắc...‖

Biểu tình? Cái gì biểu tình?

Khi trầm cầm lấy ngọc bài, người lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, khi trầm bỏ ngọc bài xuống, vẻ mặt người lập tức đau khổ, sắc mặt người thay đổi so với thời tiết còn nhanh hơn a, nói cho trầm biết người làm cách nào vậy?||

Làm cái gì a? Ta nhất tưởng đến Hoàng thượng lại nghĩ ra cái biện pháp gì tra tấn ta, gan của đều rét lạnh co lại hơn phân nửa.

Trong hậu cung ba nghìn phi tần đều ngóng trông có được sự sủng hạnh của trầm, mà người lại vội vã đem trầm giao cho người khác, trầm làm người không thoải mái như vậy sao?||

Trán của ta như bị người ta đập mạnh vào, toàn bộ đầu óc hồ thành một mảnh, ta thật sự là một kẻ ngu ngốc, lại chọc Hoàng thượng mất hứng, ta dồn hết khí lực toàn thân trả lời, Nô tài không dám.||

Hừ!|| Hoàng thượng rõ ràng không thỏa mãn với câu trả lời của ta. Nhưng hần cũng không có gọi người đem ta ra ngoài khảm thành hai nửa.

Hần cử động đứng dậy, bắt đầu đem lửa nóng rút ra khỏi người ta.

Ngay khi ta nghĩ rằng Hoàng thượng buông tha ta liền hết sức thả lỏng thần kinh toàn thân, Hoàng thượng lại một cái đẩy thất lưng, một lần nữa xô xuyên qua ta. Ta không hề phòng bị phát ra một lảng khiêu làm cho người ta nhũn xương, Hoàng thượng tựa như luôn chờ đợi thời khắc này, nhiệt tình vừa biến mất lại bốc cháy lên, khởi xương một lần lại một lần công kích.

Ta mệt mỏi quá, thật là khó chịu... ta hảo muốn chết nga!

Khi mà ta mệt đến độ không thể đáp lại Hoàng thượng, Hoàng thượng mới chấm dứt trận khổ hình lâu dài mà tàn khốc này, dán vào tai ta nhẹ giọng nói, Trầm không nghĩ chấm dứt sớm như vậy, nhưng ngự y nói thân mình người thật sự rất hư nhược rồi, không thể tiếp tục làm lụng vất vả, cho nên đêm nay trầm bỏ qua cho người, còn nhiều thời gian, trầm không vội cho qua nhất thời.||

Còn nhiều thời gian! Đúng, rất nhiều, ngày khổ cực của ta còn rất dài.

Tạ... chủ... long... ân...|| ta còn chưa tắt thở, còn có thể nói ra câu tiếng người này, quả thực là kỳ tích.

Ta lấy tốc độ của rùa hoạt động chân tay, muốn từ trên long sàng đi xuống, lại bị Hoàng thượng kéo trở về, Đêm nay cùng trầm ngủ.||

Thiên a- lão thiên không phải người muốn đem ta chính tử người mới cam tâm chứ, ở bên người Hoàng thượng, ta còn lâu mới ngủ được.

Kết quả đêm đó, ta trợn mắt nghe tiếng hít thở đều đều vững vàng của Hoàng thượng thẳng đến canh ba, ta vì thân thể mệt đến cực hạn mà ngủ, nghiêm túc mà nói, đó không gọi là ngủ, mà là hôn mê mới đúng.

Lần này hôn mê là một ngày một đêm.

Trong mấy ngày kế tiếp, hoàng thượng không có bính ta, hần không ngừng phân phó ngự thiện phòng dọn thuốc bổ cho ta, bổ nhằm mục đích gì, không cần ta nói thêm nữa đi.

Nuôi quân ngàn ngày dùng quân một giờ, bổ ta ngàn lần, dùng ở một khắc a!

Mỗi ngày ta đều thừa dịp hoàng thượng vào triều, chạy đến nghệ viên gặp quý tử, cùng y tăng tiến tình cảm. T hật đúng là dùng nói, tình cảm của chúng ta đột nhiên tăng mạnh mẽ, theo lúc ban đầu y đối ta hờ hững, đến bây giờ mỗi lần nhìn thấy ta là cười ầm lên, thời gian y vắng ta cũng càng ngày càng tăng, từ ngữ vắng cũng lựa chọn ngày càng phong phú.

Ta cũng từng nghĩ đến y căn bản không có khả năng thích ta, ta làm gì cần lấy mặt nhiệt đi thiếp mông lạnh, rõ ràng nên buông tay đi, nhưng là mỗi ngày vừa đến thời gian đó, chân của ta sẽ không khỏi tự do hướng nghệ viên đi đến, ta quả nhiên là cái người thực không có tiền đồ, ta nghĩ rằng ta đã yêu thâm y.

Với sự điều trị cẩn thận của ngự y ngự trù, thân mình trăm ngàn lỗ hổng của ta rốt cục bổ tốt lắm. Ngày hoàng thượng vừa biết được thân mình ta hồi phục, buổi tối áp ta đến nửa đêm, cuối cùng không cho ta về phòng nghỉ ngơi còn lôi kéo ta, làm cho ta cùng với hần đồng tháp mà ngủ.

Từ đó về sau, hoàng thượng cách ngày sẽ cho ta bồi tẩm, thời gian làm việc dài ngắn quyết định bởi tâm tình của hần, nếu hần tâm tình tốt, bình thường một hai lần liền qua, nếu bất hạnh gặp phải lúc tâm tình bất hảo, ta sẽ có tâm lý chuẩn bị trường kỳ kháng chiến.

Trong nháy mắt nửa năm trôi qua, ta ban ngày chạy đến nghệ viên, ban đêm bồi hoàng thượng ngủ, ta ngu dốt vẫn không có phát hiện chỗ nào không ổn, thẳng đến khi có một ngày ta trong lúc vô ý nghe được các cung nữ bàn luận đã nửa năm nay hoàng thượng không có triệu phi tần thị tẩm, ta thế mới phát hiện sự tình không thích hợp.

Cẩn thận nghĩ lại, trong nửa năm này, trừ bỏ lâm triều, thời gian còn lại hoàng thượng thế nào cũng mang theo ta, phê tấu chương cũng muốn ta cùng, hoàng thượng nói đây là vì ta có thể kích thích năng lực tự hồi của hần, buổi tối muốn ta bồi tẩm, cho dù không làm chuyện đó, hoàng thượng cũng ôm ta ngủ.

Này đại biểu cái gì, tạm thời ta còn không biết, nhưng có một việc ta biết, ta về sau này sẽ khổ sở.

Thâm cung nội viện, ba ngàn phi tần tranh ngày tranh đêm vì một đêm ân sủng của quân vương, ta một cái tiểu thái giám, không quyền không thế, danh bất chính ngôn bất thuận, không duyên không cớ chiếm lấy quân vương nửa năm có thừa, hiện tại ta ở bên người quân vương nên không có ai dám đụng đến ta, nhưng là quân uy vô thường, ai biết khi nào hoàng thượng chơi chán ta, lúc đó ta liền thảm, bản lĩnh mang thù của hậu phi nhóm là thứ nhất thiên hạ, không cần thận động đến ngón chân của nàng nàng cũng có thể hận người nửa đời, thù đoạt phu bạc này, lại có thể hận người tám đời.

Bởi vì chuyện này, ta cả ngày đều thấp thỏm, trong đầu nghĩ đến việc mình bị hậu phi nhóm xử làm tám khối, treo ở cây trúc phơi nắng. Cũng vì vậy làm cho ta ở bên hoàng thượng phạm không ít lỗi nhỏ, cũng may hoàng thượng hôm nay tâm tình hảo, mới không truy cứu, nếu không- thì thể của ta đã sớm bị quần chiếu mang ra ngoại thành uy cầu.

*

Khởi bẩm hoàng thượng, Ngọc phi nương nương cử thị nữ Ngọc Linh cầu kiến.||

Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương, đầu cũng không ngẩng lên, nói: Tiến vào.||

Ngọc Linh tự đẩy cửa vào, trên tay dẫn theo một cái thực hộp. Đi vào trước ngự giá, hành lễ: Hoàng thượng vạn phúc kim an.||

Chuyện gì?||

Ngọc phi nương nương biết hoàng thượng nhật lý vạn ky, sợ hoàng thượng mệt mỏi, riêng mệnh nô tỳ đưa thuốc bổ cấp hoàng thượng.||

Để đó, không có việc khác thì đi ra ngoài.:

Ngọc Linh tựa như muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, nàng thấy hoàng thượng từ đầu tới cuối chưa hề ngắt đầu, cuối cùng không nói, buông thực hộp xuống, quỳ an rồi rời khỏi ngự thư phòng.

Ngọc phi nương nương vẫn tự cho mình là rất cao, vị mỹ nhân cao ngạo kia phái người đưa thuốc bổ cho hoàng thượng, cái này thuyết minh, hoàng thượng đối nàng vắng vẻ, nàng ý thức được nguy cơ, muốn mượn chung đôn phẩm này để làm thức tỉnh trí nhớ của hoàng thượng, đáng tiếc, nàng không hiểu rằng, quân vương yêu tới nhanh mà đi cũng nhanh, nếu một người đã thay lòng đổi dạ thì mười con ngựa kéo cũng không kéo trở lại được.

Ta đem canh đồ ra bát, đem đến trước mặt hoàng thượng: Hoàng thượng, Ngọc phi nương nương đưa tới canh gà nhân sâm.||

Người uống đi.|| Hoàng thượng vẫn như cũ phê duyệt tấu chương mà không ngắt đầu lên.

Ta? Không được! Đây là một phen tâm ý của nương nương.||

Hoàng thượng dừng lại bút, ngắt đầu nhìn ta, rồi nhìn lại bát canh, tiếp nhận uống một ngụm, rồi lại đưa bát cho ta, Còn lại, giúp trảm xử lý hết đi.||

Uống bát canh thơm ngọt mà lòng ta một mảnh bi thảm.

Thân ở đế vương gia, chính là tàn khốc như vậy. Bạc tình quân vương cũng giống như ong mật hoa tâm, ở mỗi đóa hoa chỉ dừng lại một chút, sau đó, lại không lưu tình chút nào mà bay đi nơi khác tìm hoa thơm cỏ lạ, Hoa nhi cuồng dại chỉ có thể hết ngày này sang ngày khác, hết năm

này sang năm khác chờ đợi con ong trở về, thẳng cho tới khi già đi, sắc hương phai nhạt.

Bất quá các nàng vẫn coi như may mắn, ít nhất con ong mật vì các nàng mà dừng lại một chút, mà con bướm vô tình kia ngay cả liếc mắt một cái nhìn ta thôi cũng không chịu.

**

Như thế nào rồi, tâm tình không tốt?|| buổi tối hoàng thượng ôm ta nằm trên giường, cho dù ta đã cố che giấu, hoàng thượng vẫn chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấu ta.

Không có a.||

Hoàng thượng nhéo cái mũi của ta cười nói: Người không lừa được trẫm đâu, người nhất định là không hay soi gương rồi, tâm sự của người toàn bộ đều viết lên trên mặt, cho dù cái miệng này tái quật cường thế nào, mặt của người vẫn giống như cái kính chiếu yêu, hiện lên toàn bộ hỉ, nộ, ái, ố của người.||

Hoàng thượng nắm lấy khuôn mặt của ta nói: Miệng nói dối, nhưng cái mặt này lại thành thực như vậy.||

Ồ... đau quá... ta bị niết đến đỏ cả mặt, nhu a nhu!

Người suy nghĩ chuyện buổi chiều đúng không?||

Quả nhiên bị hoàng thượng đoán trúng, ta đúng là có khuôn mặt kính chiếu yêu.

Người thật sự rất kỳ quái, trong hậu cung có phi tử nào không hi vọng có thể độc bá trẫm, duy chỉ có người, aiii! Quên đi, không nói nữa, người thực sự muốn trẫm đi chỗ Ngọc phi như vậy sao?||

Nếu hoàng thượng có thể đi, Ngọc phi nương nương nhất định sẽ rất cao hứng.||

Người đã nói như vậy, Minh nhi trẫm liền đến chỗ Ngọc phi tọa tọa, nhớ kỹ, người thiếu trẫm một cái nhân tình.||

A? Ta... Ta... thời điểm nào thì nợ nhân tình của hoàng thượng?

Ta còn chưa đem sự việc hiểu cho rõ ràng, hoàng thượng đã xoay người đặt ta dưới thân.

*

Buổi tối ngày hôm sau, hoàng thượng mang theo ta đi Ngọc Hoán cung.

Ngọc phi nương nương vừa được biết hoàng thượng đến, lập tức ra nghênh đón.

Hoàng thượng vừa vào Ngọc Hoán cung, thật lâu đã không cùng nương nương chơi cờ liền đề nghị nương nương chơi một ván, nương nương đồng ý, mệnh Ngọc Linh mang kì cụ tới, bắt đầu hạ cờ.

Không biết có phải do ta miễn cảm quá mức hay không, ta cảm thấy nương nương có vẻ mặt cổ quái, theo lý mà nói thì gặp được hoàng thượng nương nương phải cao hứng mới đúng, nhưng mà ta xem nàng không có chút vui mừng, thần sắc kích động, giống như kẻ trộm chột dạ vậy.

Kì hạ đến một nửa, nương nương đột nhiên hỏi hoàng thượng: hoàng thượng, tiểu Tô tử đến hầu hạ hoàng thượng cũng được một đoạn ngày, không biết hoàng thượng có vừa lòng với hắn không?||

Hoàng thượng cầm cờ trầm tư hồi lâu, như đang ngẫm nghĩ thế cờ, vừa lại như đang ngẫm nghĩ đánh giá về ta. Hắn nói: tiểu Tô tử rất hiểu tâm ý trẫm, trẫm rất thích hắn, tổng cảm thấy được hắn rất giống một chú chó nhỏ, nhìn không được muốn trêu chọc hắn.||

Nghe vậy, ta thật sự dở khóc dở cười, ta ở trong lòng hoàng thượng chính là một con chó nhỏ.

Ái phi, sắc mặt người không được tốt, có phải bị lạnh không? Tiểu Tô tử cấp nương nương thêm một kiện áo khoác.||

Vâng.|| Ta trước đây từng làm ở đây, nên biết nương nương để y phục chỗ nào.

Không, không cần.‖ nương nương đột nhiên đứng dậy ngăn cản ta.

Ái phi không cần chối từ, nếu để bị lạnh thân mình sẽ không tốt, tiểu Tô tử còn không mau đi.‖

Ta đi vào nội thất, tìm được vị trí tử y phục của nương nương, mở ra cửa tủ, lại phát hiện trong tủ có một người đang trốn, nhìn kỹ, mới phát hiện người này là quỷ thiếu niên.

Ta nhất thời ngốc lạng tại chỗ, đầu óc nhất thời không thể nhận ra được chuyện gì, Người...‖ theo y phục hỗn độn của y, ta không khó khăn gì có thể đoán ra trước khi ta và hoàng thượng đến, y cùng với nương nương đang làm cái hảo sự gì. Tâm của ta giống như bị vạn kiếm xuyên thủng, đau đớn không thôi, đổ máu không ngừng.

Tiểu Tô tử.‖ hoàng thượng ở bên ngoài thúc giục, không có thời gian để ta đau buồn, nếu để hoàng thượng biết, tính mạng bọn họ khó mà giữ được.

Ta lấy ra một kiện áo choàng từ trong tủ, lại đóng cửa lại, cố gắng bình phục nỗi lòng, giả bộ dáng như không có việc gì, đi ra nội thất, đem áo choàng giao cho nương nương sắc mặt tái nhợt.

Mới đầu nương nương xác thực bối rối bất an, nàng dường như là sợ bị ta phát hiện cái gì, sau khi thấy ta không nói gì, cho rằng ta không biết bí mật của nàng, khôi phục đoan trang ổn trọng trước kia.

Một ván hoàn, đêm đã khuya, hoàng thượng cần đi ngủ, cùng quý phi đi vào nội thất, bọn thị nữ buồng noãn trước che khuất quang cảnh bên trong, trong lòng ta loạn đến lợi hại, ta sợ nhất quỷ mất kiên nhẫn làm ra chuyện gì ngốc nghếch.

Không bao lâu, trong phòng truyền ra tiếng đánh nhau, ta biết đã xảy ra chuyện.

Ta vội vàng vọt vào, vừa nhìn thấy quỷ vươn dài móng tay hung hăng hướng ngực hoàng thượng đâm tới, ta không nghĩ ngợi nhiều liền vọt qua, móng tay lợi hại của quỷ đâm vào đầu vai ta, ta cảm thấy chỗ bị đâm giống như bị hỏa thiêu vậy.

Hoàng thượng đỡ lấy ta bị thương đứng không vững, cao giọng hô: Có thích khách, người tới.‖

Chỉ chốc lát sau, bọn thị vệ liền vọt vào, hướng quỷ chém giết đi qua, quỷ mang theo quý phi vượt qua vòng vây phá cửa xông ra.

Đầu vai ta chảy máu không ngừng, hoàng thượng lấy tay che miệng vết thương ý đồ cầm máu cho ta, bởi vì mất máu nhiều quá, ta đã rơi vào trạng thái bán hôn mê, biểu tình lúc đó của hoàng thượng ta không thấy rõ ràng lắm, ta chỉ nghe được âm thanh vạn phần lo lắng của hắn, Mau truyền ngự y, không sao đâu, đừng sợ, có trẩm ở đây, trẩm sẽ không để cho người gặp chuyện không may.‖

3. Chương 3

Ta hôn mê hai ngày sau thì được cứu tỉnh, Hoàng Thượng triệu tập toàn thể ngự y dùng các loại dược vật quý hiếm cứu nửa cái mạng ta trở về, vì cái gì nói là nửa cái mạng, chính là miệng vết thương trên vai ta đã ngừng đổ máu, nhưng yêu độc lại chưa được thanh trừ.

Vừa tỉnh liền từ Hỉ Cô biết được một tin dữ động trời, Quý cùng quý phi tuy rằng chạy thoát Ngọc Hoán Cung, lại không thể chạy thoát khỏi hoàng cung, bọn họ cuối cùng vẫn bị quốc sư bắt được, thân phận yêu tinh của Quý cũng bị vạch trần, vốn Quý có thể chạy thoát nhưng Quốc Sư dùng quý phi uy hiếp y, làm cho y ngoan ngoãn giơ tay chịu trói.

Lúc này, Hoàng Thượng đang ở trên Thiên Điện thẩm tra bọn họ, vì cái gì là Thiên Điện, kia đương nhiên là bởi việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, thế tử hồng hạnh xuất tường, chuyện truyền ra, thế diện Hoàng Thượng biết để đâu.

Ta khẩn cầu Hỉ cô mang ta đến Thiên Điện, Hỉ cô lúc đầu không chịu, nhưng chịu không ta đau khổ cầu xin mà miễn cưỡng đáp ứng. Cường chống thân mình suy yếu, ta dựa Hỉ Cô đi đến Thiên Điện, chúng

ta theo Thiên môn đi vào, trộm tránh sau một cây đại thụ, quan sát tình hình trong đại đường.

Ta thấy một màn làm tâm ta muốn tan vỡ, Quỷ bị Quốc Sư trói gô, cả người đầm huyết ngã trên diện phủ, một bên là quý phi nương nương khóc đến hoa lê đài vũ.

Trên đại đường, Hoàng Thượng long nhan giận dữ, giận quý phi nương nương không giữ trinh tiết, còn tuyên bố nàng sẽ bị ngũ mã phanh thây.

Nàng tuy là tình địch của ta nhưng cũng chính là người mà ái nhân của ta yêu sâu đậm, ta dù tái nhiều tội tái nhiều oán, lại nhìn sang Quỷ bị đánh đến bộ dạng máu tươi đầm đìa, tất thấy đều hoá thành đau xót vô tận.

Hoàng Thượng -|| Ngọc quý phi lấy toàn bộ can đảm tiến đến trước Hoàng Thượng, ôm lấy long chân, cầu xin khàn cả giọng: Hoàng Thượng, cầu Người tha thứ cho nô tỳ, nô tỳ là ... là|| Nàng quay đầu, liếc Quỷ một cái, đột nhiên chỉ vào Quỷ mắng: Đều là người... đều là tên yêu tinh người, dùng yêu thuật mê hoặc ta, ta mới ... Mới có thể cùng người làm ra cái việc hạ lưu kia.||

Nàng... Nàng tại sao có thể nói ra những lời này, ta không tin Quỷ hội dùng yêu thuật mê hoặc nàng, bởi y yêu nàng như vậy, ở dưới ánh trăng kia, ánh mắt thâm tình của y ta thấy rất rõ, tuyệt không có giả dối.

Lời của nàng cấp Quỷ một đả kích lớn, y đầu tiên là kinh ngạc, sau đó trong mắt toát ra một tia phần nộ vì bị phản bội, y nhìn Ngọc quý phi không biết liêm sỉ đưa chuyện tình nghị của bọn họ phủ nhận toàn bộ, không hề tôn nghiêm hướng Hoàng Thượng như chó vẫy đuôi mừng chủ. Tất cả phần nộ chuyển hoá thành bi ai, y ngay cả một câu biện giải cũng không buồn nói.

Ta chỉ có thể ở một bên thay hân lo lắng suông, vì cái gì người không

phủ nhận, phủ nhận a, nói cho mọi người, nàng đang nói dối, người không có dối nàng hạ chú thuật.

Ngọc quý phi vì bảo toàn tính mạng, dùng hết thấy lời lẽ độc ác khó nghe để chỉ trích, vu tội Quỷ. Quỷ trầm mặc càng cố vũ khí thế của nàng, làm cho nàng càng không kiên nhẫn mà đem mọi tội lỗi đổ lên đầu y, ta không nhin được nữa, xông lên đại đường, dưới bao con mắt chứng kiến, lấy tay dùng toàn lực đem nàng đánh nghiêng: Tiện nhân!|| Những lời không có tính người này mà người cũng nói ra được.

Mọi người trong đường đều cả kinh, ta đánh người giết mình không nói chơi, ngay cả Hoàng Thượng, Quỷ đều trợn mắt há miệng ra mà nhìn.

Người không có tư cách được y yêu!|| Ta đau lòng hô lên những lời này, thân thể liền hư thoát lực mà ngã đi.

Khi ta khôi phục ý thức thấy mình đang ở trong tấm cung của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng an vị bên giường nắm tay của ta, thấy ta tỉnh, thần sắc chợt vui mừng: Người cảm thấy thế nào? Khó chịu sao?||

Ta lắc lắc đầu. Tâm của ta đau nhất, khó chịu nhất. Hoàng Thượng đưa tay vén tóc trên trán ta, nhẹ nhàng trách mắng: Thương thế chưa hảo, sao còn chạy đến Thiên điện, người có biết nhìn người đột nhiên thẳng tắp ngã xuống như vậy, thực là doạ phá hư trầm.||

Nô tài đáng chết, làm cho Hoàng Thượng chấn kinh.||

Người a...|| Trong giọng nói của Hoàng Thượng có thực sâu vô lực, Quên đi, hảo hảo nghỉ ngơi, không chuẩn tái xằng bậy nữa.||

Hoàng Thượng, nô tài có chuyện muốn hỏi.||

Chuyện gì? ||

Ngọc quý phi cùng ...|| Ta vốn định nói Quỷ, nhưng lại thấy không ổn nên sửa lại ... cùng y thế nào? ||

Hoàng Thượng nhíu mày, trầm mặc một hồi mới trả lời ta: Chính như người nói, nàng không có tư cách được trầm yêu, trầm vốn định giết nàng, nhưng niệm tình xưa liền đem nàng biếm lãnh cung, về phần tên yêu tinh kia, ta giao cho Quốc sư xử trí, vô luận dùng phương pháp gì đều bắt y đem giải được của yêu độc giao ra, người không cần lo, rất nhanh thôi người sẽ khá hơn.||

Hoàng Thượng hiểu lắm ý tứ câu nói kia của ta ở trên điện, cho rằng ta nói y || là chỉ Hoàng Thượng.

Lúc này, nội thị báo lại, sứ giả Lỗ quốc đến kinh bái triều, thỉnh Hoàng Thượng tiếp đãi.

Hoàng Thượng thần tình u ám, thập phần không hồn không giận nói: Sứ giả Lỗ quốc, sớm không tới muộn không tới, lại cố tình tới vào lúc này, thực muốn cùng trẫm đối nghịch sao.||

Ta thầm cảm thấy buồn cười, sứ giả Lỗ quốc cũng chẳng phải là thánh nhân, há có thể biết được Hoàng Thượng giận lúc nào, Hoàng Thượng nói như vậy, thực giống tiểu hài tử vô lý xấu tính.

Hoàng Thượng từng nói mặt ta là kính chiếu yêu, có thể đem mọi tâm niệm của ta mà nói lên nhất thanh nhị sở, cho nên Hoàng Thượng lập tức nhìn thấu ý tưởng trong lòng ta, tuần nhan Hoàng Thượng ửng đỏ, Long mâu trách cứ trẫm ta liếc một cái, làm như bị ta khinh khiến cho hấn không có cam lòng.

Hấn phân phó hạ nhân hầu hạ ta xong, liền lấy thái độ đé quân uy phong lẫm lẫm mà ngao nghê rời đi.

Hoàng Thượng vừa đi, ta liền hướng cung nữ hầu hạ mình hỏi thăm nơi Quý bị giam giữ, sau đó lấy cớ đem các cung nữ đuổi đi, chính mình trộm chuồn ra khỏi tẩm cung, đi đến Phục Hi điện – nơi Quý bị giam giữ. Vừa mở đai môn Phục Hi điện, một cỗ mùi khét của hương khói ập vào mặt, trong điện đặt ba cái đỉnh lớn, trong mỗi đỉnh đều cắm đầy hương nến.

Trong điện dán đầy huyền phù màu vàng, trên mặt đầy phù tự vẽ bằng chu sa, ta xem mà không hiểu. Quý bị bốn hồng phù hoàng đạo* gắt gao trói vào đại trụ chính giữa điện, thấy ta tiến vào, y đầu tiên là cười hèn mọn, tiếp theo lạnh nhạt nói: Đừng vọng tưởng, ta sẽ không giao giải được ra, dù sao cũng đều là chết, ta chết cũng muốn có kẻ làm đệm lưng.|| *Hồng phù hoàng đạo: huyền phù màu vàng có vẽ phù tự bằng chu sa đỏ

Ta đến trước đại trụ mà y bị trói, vai phải bị thương không thể động đậy, ta chỉ có thể dùng tay trái gỡ hoàng đạo, hoàng đạo kiên cố không chút lung lay, ta dùng răng nanh cắn.

Người ...|| Quý kinh ngạc nhìn nhất cử nhất động của ta.

Xả được một đoạn, cắn nát một cái, lại xả lại cắn ta đem hai cái còn lại nhất tịnh phá huỷ, đã không còn hoàng đạo trói buộc, quý rút cục lấy được tự do.

Ta dựa cột ngòai dưới đất, hướng về mặt kinh ngạc của Quý nói: Người đi đi.||

Quý nhìn ta, lại nhìn bên ngoài, tựa hồ như phán đoán hành vi của ta có phải là tiết mục lạt mềm buộc chặt không, Vì sao thả ta đi?||

Nếu ta nói bởi ta yêu người, người tin sao?||

Theo biểu tình kinh ngạc của y ta liền biết, y là khó cỡ nào có thể chấp nhận lời thổ lộ của ta.

Người yêu ta?||

Đúng vậy.|| Từ lần đầu tiên thấy người xuất hiện bên khóm mẫu đơn, ta liền thầm trộm yêu người.

Hừ!|| Y về mặt khinh thường cười khẩy nói: Loài người các người toàn là kẻ thích nói dối, nhưng lại đem tình yêu làm cớ để sống, người muốn giải được liền nói rõ, cần gì ở trong này hư tình giả ý.||

Ta không có nói dối.|| Thân mình ta suy yếu đến không thể chống đỡ, chỉ có thể lấy ngữ khí mềm nhũn để giữ vững lập trường, nhưng âm thanh hữu khí vô lực như vậy nghe thấy một chút thuyết phục cũng không có.

Câm miệng, đồ dối trá đáng ghét, thái giám chết bầm, xú nam kĩ, người nghĩ rằng ta là kẻ mù, ngày đó người xả thân chấn cho hoàng đế thôi tha kia, hôm qua người diễn một màn khiến người rơi lệ, hai người rõ ràng cùng một giuộc, còn giám ở đây nói yêu ta, người cũng giống nữ nhân kia khinh ta là kẻ ngốc!||

Đó là ...|| cho dù ta giải thích thế nào y cũng không thể hiểu được loại quan hệ giữa ta và Hoàng Thượng. Ta không lừa người, ta yêu người tuyệt không một tia giả dối.||

Người còn nói, có tin ta một chưởng đánh chết người.||

Cho dù người đánh chết ta, ta vẫn muốn nói: Ta yêu người.||

Vương bát dẫn.‖ Quỷ thực tức giận túm lấy áo ta, đánh ta một bạt tai. Ta bị đánh muốn ngã đi, chỉ nghe y quát bên tai: Tên quái vật bất nam bất nữ, sau ngươi không được phép nói yêu ta, ta thấy ngươi đã muốn nôn, cầm lấy giải được, cái nơi dơ bẩn này ta không bao giờ muốn đến nữa.‖

Vừa dứt lời, trong điện liền chỉ còn mình ta, Quỷ sớm đã chẳng biết đi đâu, một cái bình lam ngọc bằng nửa bàn tay rớt bên chân.

Ta cười khở cổ dục nhật bình ngọc tinh xảo lên, mở nắp bình, lộ ra một cổ mùi hương thanh nhã thoang thoảng, tựa khóm mẫu đơn nở rộ dưới ánh trăng khiến người ta phải hướng về.

Ta lột khỏi thân xác sống dở chết dở ra khỏi Phục Hi điện, trăng sáng ở cao tít trên trời, tựa viên minh châu sáng ngời, thêm đá ngoài điện như được tắm ánh trăng, ta cầm bình giải được ngã vào bụi hoa, vội cầm cẩn dục dục đem bình lam ngọc kia thu vào ***g ngực.

Ta ngửa đầu nhìn trời, chợt phát hiện bầu trời đêm thật cao, ta vươn tay muốn kiểm tra, vô luận là ta với tay, cố gắng kiễng mũi chân, vẫn là

chách ta thật xa, loại hành vi này gọi là không lượng sức mình, ánh trăng cao ngạo xinh đẹp kia tuyệt đối sẽ không để ta chạm vào dù chỉ chốc lát.

Cách ngày sau, Quốc sư phát hiện Quỷ chạy thoát, lập tức báo Hoàng Thượng, Hoàng Thượng giận dữ, đem Quốc sư mắng cầu huyết lâm đầu, còn khâu nửa năm bổng lộc.

Quốc sư thật sự là vô tội, ta rất muốn giúp quốc sư rửa sạch tội danh, chỉ tiếc độc đã chạy khắp toàn thân, ta tứ chi không động đậy chỉ có thể kéo dài chút hơi tàn qua ngày, ta ngay cả bản thân còn không giữ được, làm sao đi giúp Quốc sư a!

Mấy ngày này, sứ thần Lỗ quốc tới thăm, Hoàng Thượng bận tiếp kiến sứ thần, thật là bận rộn, nhưng hẳn mỗi ngày đều dành thời gian đi thăm ta, điều này làm ta cảm động sâu sắc. Kể tiện nọ ta trước khi chết còn có thể được Hoàng Thượng chiếu cố, thật là thiên đại phúc phận.

Tuy rằng mỗi lần Hoàng Thượng đều nói sẽ có biện pháp chữa cho ta, kì thực trong lòng ta biết rõ thời gian của ta không còn nhiều, mỗi khi đêm khuya thanh vắng, ta sẽ lấy bình lam ngọc trong ngực ra, nhớ lại quãng tình thống khổ nhưng không hối hận kia.

Thân, đã đến nước này; Tâm, vẫn còn chưa chết.

Liệu có phải là người sắp chết thì đối với vật xung quanh đặc biệt mẫn cảm hay không, chỉ một chút tiếng vang cũng có thể dọa đến ta.

Một đêm nọ, ta cảm thấy trong phòng có tiếng động của một người khác, không phải là Hoàng Thượng, bởi hôm nay Hoàng Thượng ở Nghênh Tân hiền khoản đãi sứ thần Lỗ quốc.

Là ai!‖

Ta.‖ chỉ một chữ độc nhất, ta liền đoán ra thân phận của y – Quỷ.

Y đi đến trước giường ta, may mà đã tắt đèn, sẽ không bị y nhìn thấy bộ dạng bệnh nguy kịch của ta.

Ta giữ vững tinh thần, hết sức đề cao âm điệu của mình, làm cho thanh âm nghe có vẻ khỏe mạnh: Ngươi tới làm gì? Để người khác phát hiện thì nguy.‖

Ta có việc muốn hỏi ngươi.‖

Ta oán đêm thật đen, khiến ta không thể thấy diện mạo y.

Ngươi nói ngươi yêu ta. Ngươi rút cuộc vì cái gì yêu ta?‖

Vậy còn ngươi, vì sao yêu Ngọc quý phi như vậy?‖

Cái này ...‖ Y do dự đáp: Bởi vì nàng rất đẹp, trừ bỏ mẫu thân ta, ta chưa thấy nữ nhân đẹp như vậy.‖

Ta mỉm cười, Người cũng rất đẹp, người là người ta thấy đẹp nhất... Ta vẫn nhớ lần đầu thấy người dưới ánh trăng, ta còn tưởng người là mẫu đơn tiên tử, bởi khi đó người đứng ở trong khóm mẫu đơn, hoa trung chi vương* ở trước mặt đều trở thành cây lá làm nền cho người.‖

*Hoa trung chi vương: Mẫu đơn được coi là vua của các loài hoa. Người ... đã sớm biết ta ...‖ ngữ khí y kinh ngạc không thôi.

Ta biết, mỗi đêm trăng tròn, khi người đứng bên giường Ngọc quý phi ngắm nàng, ta liền trốn trong bụi mẫu đơn ngoài cửa sổ nhìn người, tuy người hóa thành người nhưng chỉ cần liếc mắt ta liền nhìn ra, ta thích người, vẻ bề ngoài của người không quan trọng, ta biết người thoát nhìn rất lạnh khốc, song khi nổi giận so với thiên binh vạn mã còn uy hơn, mắng người đến lợi hại, ta thường bị người mắng, không phải sao?‖

Đó ...là bởi vì người luôn chọc ta sinh khí.‖

Nếu ta không làm vậy, người căn bản sẽ không để ý ta, ta vẫn nhớ rõ từng câu người nói với ta.‖

Từng câu? Nhưng ... ta luôn nói với người những lời không hay.‖

Mỗi câu người nói với ta, đối với ta chính là bảo vật trân quý.‖

Người... người là đứa ngốc sao?! Như thế nào có thể đem lời người khác mắng chửi thành bảo vật.‖

Nếu khờ thật thì tốt rồi, ít nhất không cần khổ sở vì tình, Người hôm nay đến không phải muốn nghe tin của Ngọc quý phi sao?‖ Y không có trả lời, ta nghĩ ta đoán đúng, Ngang bị Hoàng Thượng biếm lãnh cung, người mau đi cứu nàng.‖

Ta vì cái gì phải cứu nàng, nàng phản bội ta!‖

Nàng làm sai, nàng vô tình nhưng người không thể vô nghĩa, tốt xấu gì các người cũng coi như một mối duyên, một nữ nhân chính trực đa tài giờ lại bị biếm lãnh cung, này so với chết còn thảm hơn, huống chi, đêm nay người đến không phải là vì cứu nàng sao?‖

Mới không phải!‖. Hay cho một câu nói đối.

Câu cửa miệng người chết là lời thiện, lá gan ta đột nhiên lớn lên, đưa ra một yêu cầu lớn mật: Ta có thể chạm vào mặt người không?‖

A?‖

Chính là sờ mặt người một chút, được không?‖

Quý một lúc lâu không nói lời nào, có lẽ là do đồng tình, y chấp nhận yêu cầu của ta: Được rồi.‖

Ta cảm thấy trong bóng đêm có thân ảnh chớp lên, nửa người bên phải của ta không có cảm giác, chân cũng không cử động được, chỉ động được duy nhất cánh tay trái, ta gắng sức giơ tay trái lên, trong bóng đêm sờ soạng, rút cục sờ được.

Mặt y mềm mại trơn nhẵn, ta đưa tay di động theo khuôn mặt, trong lòng tưởng tượng ra khuôn mặt quen thuộc.

Tay người hảo lạnh.‖

Bởi vì đêm hàn.‖

Ta quyến luyến không muốn thu hồi tay, đêm nay là buổi tối vui vẻ nhất trong cuộc đời ta, cho dù ta sẽ quên tên y, quên bộ dáng của y, sẽ quên đi tất cả, cũng sẽ không quên đi cảm giác yêu thương y. Nhân lúc trời còn chưa sáng, nhanh tới lãnh cung cứu Ngọc quý phi.‖

Ân.‖ Trong bóng đêm truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ, tiếng bước chân đột ngột dừng lại, rồi quay trở lại bên giường. Đây... người thật sự rất yêu ta sao?‖

Người có cần ta đào tìm ra để chứng minh không?‖ Ta sẽ làm đó.

Không phải. Ta chỉ muốn nói... Aii! Ta cũng không biết mình muốn nói gì nữa, hiện nay trong lòng ta rất loạn, mấy ngày nay ta đều vô thức nhớ đến người, vô duyên vô cớ nghĩ tới lúc ta cùng người đấu khẩu trong

gánh tạt kĩ, ta cũng không rõ nữa, tóm lại... chờ ta đem nạng cứu ra xong ta sẽ trở lại. Ta có chuyện muốn biết rõ ràng, người chờ ta.‖

Được.‖ Khó a! Đi nhanh về nhanh.‖ Ta sợ mình sẽ chẳng thể thấy được thái dương ngày mai.

Ta sẽ rất nhanh trở về.‖

Khí tức của Quỷ tiêu thất, trong phòng chỉ còn lại mình ta, biết rõ là giờ chết đã đến, tâm ta lại bình tĩnh dị thường. Trong mười năm lăm ngăn ngui của cuộc đời ta có rất nhiều trải nghiệm, Hoàng Thượng, yêu tinh, yêu hận tình cừu, cay đắng ngọt bùi. Kể khác cần năm mươi năm mới nếm hết nhân gian bách vị, ta dùng mười lăm năm này nếm thử, sống được đến lúc này, ta cũng không có gì để oán hận hay tiếc nuối. Chỉ là chữ Tình‖ này thực khổ, nếu kiếp sau có thể làm người, ta tình nguyện làm cái si nhân (kẻ ngốc), cũng không nguyện làm kẻ si tình, nguyện hồ đồ cả đời cũng không nguyện thanh tỉnh nhất thời, nhân tử tự đẳng diệt*, khiến cho tất cả sinh mệnh của ta chấm dứt.

*Nhân tử tự đẳng diệt: Người chết tựa ngọn đèn (nến) tắt.

Đêm càng lạnh, đau đớn cách ta ngày càng xa, ta mệt mỏi quá, mệt mỏi chậm chậm nhắm hai mắt lại ...

4. Chương 4

Trong không gian trắng xóa của bệnh viện tràn ngập mùi thuốc khử trùng, nơi này là bệnh viện trung tâm thành phố, trong phòng bệnh đơn giản này diễn ra một màn sinh ly tử biệt kinh điển.

Lê Tiểu Nguyên nằm suy yếu trên giường bệnh, phong di thân mình của nàng bị đau ốm tra tấn, từ từ khô bại, gầy thành que củi, cặp mắt to sáng ngời nay lù sâu trong hốc mắt, vẻ mặt trầm lặng.

Đúng vậy, ngọn lửa sinh mệnh của nàng sắp tắt.

Lê Tiểu Nguyên tự biết đại nạn buông xuống đầu, đối với người đau ốm lâu ngày như nàng mà nói thì chết là một loại giải thoát, duy nhất nàng không yên lòng chính là đứa con Lê Phong bẩm sinh có chương ngại si lực* của nàng.

*Si ngốc bẩm sinh.

Lê Phong là con riêng của nàng cùng Nhâm thị tập đoàn Nhâm Đạo Viễn, nàng ở Nhâm gia làm nữ dong cùng Nhâm Đạo Viễn yêu nhau, nhưng vì thân phận xa cách nên không thể đến với nhau, hai năm trước chính thê qua đời, Nhâm Đạo Viễn không để ý phản đối trong nhà, cứng rắn đem nàng lấy vào gia môn, nhưng đáng tiếc, một năm sau Nhâm Đạo Viễn qua đời trong một tai nạn máy bay, đã không còn Nhâm Viễn Đạo che chở, mẫu tử Lê Tiểu Nguyên bị Nhâm gia mãnh liệt xa lánh, con chính thê của Nhâm Viễn Đạo là Nhâm Thiên, thường mượn cớ làm khó dễ Lê Phong, tuy rằng Lê Phong năm nay đã sắp hai mươi ba tuổi, nhưng trí lực lại không khác đứa trẻ sáu là bảy, thường bị Nhâm Thiên nhỏ hơn nó ba tuổi đùa giỡn đến xoay quanh, trước khi nàng vào Nhâm gia, Lê Phong cùng Nhâm Thiên là một đôi bạn tốt như hình với bóng, Nhâm Thiên thường tự nhận là đại ca ca mà bảo hộ cho Lê Phong ngày thơ, sau đó không rõ từ đâu mà biết được Lê Phong là anh em cùng cha khác mẹ

với hân, từ đó về sau, hân liền coi Lê Phong là cái gai trong mắt, không

trừ thì không vui.

Lê Tiểu Nguyên biết một khi nàng chết, Lê Phong tứ cố vô thân sẽ còn bị khi dễ thảm hơn. Nàng cố sức vươn tay, Lê Phong ở một bên cầm lấy cánh tay khô héo ấy, cứng rắn nói: Mẹ... Mẹ!‖ Mặc dù bẩm sinh ngốc nghếch, nhưng mẫu tử tình thân, máu mủ tình thâm khiến Lê Phong cảm giác được mẹ sẽ rời nó đi, rốt cuộc không về nữa.

Tiểu... Phong...‖ Nàng hữu khí vô lực nói: Mẹ... mẹ phải đi rồi, mẹ phải lên thiên đường tìm ba ba con, con không cần thương tâm khổ sở vì mẹ, mẹ ở trên thiên đường sẽ dõi theo con, phù hộ con, con phải kiên

cường mà sống, trời cao công bằng, người tuy là không cho con trí tuệ như người thường, nhưng là mẹ tin tưởng, một ngày nào đó trong tương lai sẽ có bồi thường... Cho nên... con của mẹ... không nên thăm oán... vận mệnh bất công... Hảo hảo mà sống... tiếp đi...|| âm thanh của nàng ngày càng suy yếu, cuối cùng không còn tiếng động, chỉ là dồn dập thở dốc, ánh mắt u ám không buông mà dừng lại trên khuôn mặt đầy nước mắt của Lê Phong.

Khi mà một tia hào quang cuối cùng biến mất trong mắt nàng, sinh mệnh của Lê Tiểu Nguyên cũng chấm dứt, cuộc đời ngắn ngủi mà sóng gió của nàng cứ như vậy mà hạ xuống, khi chết mới gần ba mươi tám tuổi.

Ông trời giống như muốn phát tiết tất cả những bi thương, mưa to liên hai ba ngày, Lê Phong ôm tro cốt cùng linh vị của mẫu thân, đứng ở trước đại trạch Nhâm gia, bấm chuông cửa thật lâu mà cũng chưa có người ra mở cửa.

Tam cô lục bà ở bên cạnh biết hôm nay Lê Phong mang tro cốt mẫu thân trở về, đều chạy đến góp vui.

Những chiếc ô đủ mọi màu sắc che ở trên đường cái, chính là những màu sắc khó coi ấy trộn lẫn với nhau lại tạo ra một loại màu sắc khác khó coi hơn.

Mau, nhìn nó...||

Là con của hồ ly tinh kia, nghe nói ngay trước khi Nhâm tiên sinh kết hôn đã cùng nó cầu kết rồi, sinh ra đứa con ngu ngốc...||

Báo ứng a! Sinh ra một đứa ngu ngốc như vậy, bộ dạng thực cũng ra dáng người đầy chữ, cao gầy, mi thanh mục tú, đáng tiếng là đầu óc không được tốt, hai mươi mấy tuổi rồi mà ngay cả tên mình còn không nhớ rõ...||

Cũng phải thôi, hồ ly tinh này sớm đáng chết, con cô ta cũng không phải là cái gì tốt đẹp!||

Các người nói xem Nhâm lão phu nhân có thể cho ngu ngốc này vào cửa không?||

Ai biết, xem diễn đi!||

Qua một hồi lâu, thiết áp đại môn* chậm rãi mở ra, một vị phụ nhân khuôn mặt đẹp đẽ quý giá đi ra, Nhâm Thiên cầm trong tay một chiếc ô đen che mưa cho phụ nhân, có ba bốn người hầu đi theo ra.

Vị phụ nhân đẹp đẽ này chính là bà nội của Lê Phong – Giang Ngọc Hoài, tuy năm nay đã ngoài sáu mươi nhưng thoạt nhìn mới như ngoài ba mươi tuổi, bà bình thường cố gắng bảo dưỡng thật tốt.

Cặp mắt phượng nhỏ kia của bà hèn mọn liếc Lê Phong một cái, Nhâm gia là đại hộ nhân gia, sự tồn tại của Lê Phong là một vết nhơ lớn, cho nên bà vẫn luôn chán ghét đứa cháu, không, con hoang tự dưng nảy ra này!

Bà nội...||

Câm mồm, ai là bà nội của mày! Đồ không biết xấu hổ!|| Giang Ngọc Hoài lớn tiếng mắng, quyền trượng trong tay giận dữ cho Lê Phong một gậy.

Quyền trượng thô to đánh vào người, đau không chịu nổi, đau đến Lê Phong nước mắt đảo quanh.

Con hoang không biết xấu hổ, còn vọng tưởng tiến vào gia môn của chúng ta, nghĩ cũng đừng nghĩ...|| Nói xong, quyền trượng trong tay vung lên, đánh rớt hũ tro cốt cùng linh vị Lê Phong ôm trong lòng.

Hũ tro cốt vỡ tan, tro cốt màu trắng tung tóe ra ngoài, bị mưa dội thành một dòng nước trắng ngà.

Đừng mà, mẹ, mẹ!|| Lê Phong vội vàng quỳ rạp xuống đất, dùng thân thể của mình để ngăn nước mưa, hai tay liều mạng muốn nhặt tro cốt lên từ nước mưa, nó nâng lên một vốc cốt thủy, vội vàng dùng áo khoác của mình để hứng, nhưng không lâu sau thì lại chảy xuống, trí lực có hạn nên nó không nghĩ được cách gì hữu hiệu xử lý tình huống trước mắt, chỉ có thể trơ mắt nhìn mẹ bị nước cuốn trôi đi.

Người hầu Nhâm gia, hàng xóm láng giềng, tất cả đều khoanh tay đứng nhìn, không ai tiến lên vươn tay ra, mắt lạnh nhìn Lê Phong một lần lại một lần dùng áo khoác đã ướt đẫm để hứng lấy cốt thủy.

Nhâm lão phu nhân nhận thấy người xung quanh vây lại xem ngày càng nhiều, không muốn mất mặt, vì thế ra lệnh cho hạ nhân, Kéo nó vào, miễn cho nó ở đây làm xấu hổ.‖

Không cần!‖ Lê Phong thoát ra khỏi kiềm chế của hạ nhân, quỳ gối trước mặt Nhâm lão thái, cầu xin: Bà nội, van cầu bà, cho mẹ vào đi, mẹ muốn cùng ba ba.‖

Nhâm lão thái ý chí sắt đá, một trượng đánh nghiêng Lê Phong, lãnh khốc ra lệnh, Còn chờ cái gì mà không mau đưa nó vào nhà, còn ngại chưa đủ mất mặt à?‖

Bọn hạ nhân khiếp sợ uy nghiêm của Nhâm lão thái, không dám nghịch ý, tiến lên đem Lê Phong như áp phạm nhân tiến vào trong nhà.

Nhâm lão thái dùng quả trượng ra sức gõ trên mặt đất, Thiên nhi, cho người dọn sạch sẽ cửa đi, đem thứ đồ đó đi đâu xa một chút, nhìn thấy liền ghê tởm.‖

Vâng, bà nội, chúng ta đi vào thôi.‖

Ân!‖ Nhâm lão thái được Nhâm Thiên dìu vào đại trạch, cánh cổng lớn màu đen đóng chặt lại, khúc chung nhân tán*, người xem náo nhiệt cũng dần tản ra, câu chuyện ngày hôm nay trở thành đề tài chuyện phiếm của tam cô lục bà mấy ngày sau đó.

*Hết diễn thì người xem ra về.

Lê Phong bị ba hạ nhân áp tải về phòng của mình, hạ nhân đưa nó vào rồi khóa lại rồi đi, mặc Lê Phong khóc cầu thể nào cũng không quay đầu.

Lê Phong toàn thân ướt đầm ôm thân thể phát run của mình co rúm lại ở góc tường, xuýt xoa không ngừng, trong tâm tư đơn thuần của nó, duy nhất chỉ nghĩ đến là do mình vô dụng khiến mẹ không được ở cùng một chỗ với ba ba, vì thế thương tâm không thôi.

Lúc này mưa tạnh, thái dương lộ ra dưới áng mây hồng hồng, ánh mặt trời kia giống như hư ảo trong mơ, trải khắp mặt đất, lại không cảm nhận được một tia ấm áp.

Lê Phong bị nhốt trong phòng một ngày một đêm, cũng không có người đến xem nó, thậm chí ngay cả cơm canh cũng chưa đưa tới cho nó, coi như tất cả mọi người đã quên sự tồn tại của nó.

Đến ba giờ chiều ngày hôm sau, Lê Phong nhìn từ cửa sổ ra thấy Nhâm lão thái lên xe rời đại trạch, sau đó không lâu liền thấy một hạ nhân nói là thiếu gia muốn gặp nó.

Hạ nhân thúc giục Lê Phong cởi bỏ bộ quần áo bẩn trên người, thay vào một bộ quần áo sạch sẽ thoải mái, đưa nó đến phòng ngủ của Nhâm

Thiên.

Lúc này Nhâm Thiên mặc dục bào rộng thùng thình, khoanh tay đứng ở trong phòng, giống như đang chờ nó đến, hẳn cho tất cả hạ nhân lui ra. Đôi mắt như chim ưng nhìn thẳng vào Lê Phong, ánh mắt kia hoàn toàn không giống ánh mắt mà một thiếu niên tuổi hai mươi nên có, trong đó bao gồm căm giận, oán hận... cùng với *** khó có thể che giấu. Nhâm Thiên không nói lời nào đã tiến lên một phen tóm lấy Lê Phong, bắt chắp tất cả mà ấn ngã nó trên giường.

Làm... làm gì?‖ Lê Phong ngây ngốc hỏi, vẫn hồn nhiên không biết đại họa sắp giáng xuống đầu.

Mẹ ngươi là hồ ly tinh, nói vậy bản sự câu dẫn của hồ ly ngươi sẽ không tồi đi!‖ đôi tay nóng bỏng tham lam vuốt ve lên khuôn mặt tinh xảo của Lê Phong, *** trong mắt Nhâm Thiên ngày càng nóng bỏng, Ngươi còn chờ cái gì? Giống như mẹ ngươi câu dẫn ba ta vậy, đến câu dẫn ta a, người ngươi này không phải thực câu dẫn người sao?‖ (bó tay)

Trình độ trí lực thấp như Lê Phong căn bản không thể hiểu Nhâm Thiên là đang sỉ nhục mình, nó chỉ là theo bản năng muốn thoát ra khỏi kìm kẹp. Buông ra... Buông ta ra...‖

Buông ngươi ra? Nằm mơ! Lão ba với mẹ ngươi đều chết rồi, không còn có chỗ dựa che chở cho ngươi nữa, ta là đương gia nhà này, từ nay về sau ngươi phải nhìn sắc mặt ta mà sống, loại ngu ngốc đáng chết nhà

người, chỉ có giá trị duy nhất là cái thân mình này, nếu người hầu hạ ta thoải mái, có lẽ ta sẽ cho người qua ngày tốt đẹp, nếu không...|| Ngụ ý, nếu Lê Phong không ngoan ngoãn làm ấm giường cho hắn, về sau nó liền sống không bằng chết.

Nhâm Thiên càng nói càng thâm ảo, Lê Phong càng nghe càng hồ đồ, trong tất cả lời nói nó chỉ nghe được mỗi một câu, đó là câu Nhâm Thiên mắng nó xuẩn. Vì thế nó vội vàng cãi lại: Ta không ngốc, mẹ nói ta chỉ là không thông minh như người khác thôi.||

Lê Phong đáp phi sở vấn*, mặc dù Nhâm Thiên sớm đoán được hài tử gốc Lê Phong không thể hiểu được lời hắn nói, nhưng hắn vẫn muốn nói, bởi vì không nói không khoái, kỳ thật hắn cảm thấy chính mình mới là người ngốc nhất thiên hạ, toàn thế giới này nhiều người như vậy, vì cái gì hắn cố tình đối với tên gốc này có phản ứng.

*Hỏi một đằng trả lời một nẻo. Mặc kệ, ăn trước nói sau.

Cúi đầu hôn duyên thật mạnh lên da thịt non mềm như đậu hũ của Lê

Phong.

Đau quá!|| Lê Phong nhú mày kêu đau, trên da thịt tuyết trắng xuất hiện một chút ửng hồng.

Nhâm Thiên không để ý tới, giống như dã thú không khống chế được, không ngừng xâm phạm thân hình mềm mại của Lê Phong.

Đau quá!|| Nhâm Thiên không chút nào ôn nhu tiền diễn, khiến cho Lê Phong thập phần không thoải mái, nó liều mạng vận vẹo thân mình, muốn từ dưới thân Nhâm Thiên né ra, lại bị Nhâm Thiên bắt lại.

Khi đầu ngón tay của Nhâm Thiên cứng rắn đâm vào dũng đạo nhỏ hẹp của nó, nó rốt cục không chịu nổi đau đớn hô to, khuỷu tay theo phản xạ đánh lên trên, vừa lúc đánh vào cằm Nhâm Thiên, đau đớn làm Nhâm Thiên thất thần một vài giây, bắt được cơ hội ngàn năm có một này, Lê Phong đẩy Nhâm Thiên ra, kéo quần, tông cửa xông ra.

Vội vàng chạy ra từ Nhâm gia, Lê Phong không phân biệt được trái phải, gặp đường là chạy, cho đến khi kiệt sức, mới ngồi xuống ghế đá gần đó thở hồng hộc, vừa đói vừa mệt, nó nhìn tịch dương nhuộm hồng chân trời xa xa, mờ mịt ngẩn người.

Meow- – lúc này không biết từ chỗ nào đó truyền đến một tiếng mèo kêu, ngay sau đó một cái bóng đen thoát ra từ bên cạnh Lê Phong.

Bóng đen đứng nghiêm thân hình, hóa ra là một con hắc miêu, con hắc miêu này cả thân màu đen không có một cọng lông tạp, lông mao đen

nhánh lờ lờ sáng dưới ánh mặt trời, sáng bóng, đặc biệt phải kể đến mắt miêu kia, chúng ta hay thấy miêu mắt vàng, mắt lam, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy màu như thế này, đại bộ phận mắt là màu trắng ngà, chỉ có đồng tử là màu ám hắc sắc.

Từng nghe mẹ nói qua, hắc miêu chính là do linh hồn người chết biến thành.

Tròng mắt đang đại ra của Lê Phong bỗng nhiên sáng ngời, thân thể mệt mỏi rã rời cũng xuất hiện một cỗ tinh lực, nó ngồi thẳng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con miêu đó, dùng ngữ khí suy yếu hỏi: Mẹ? Là người sao?||

Hắc miêu đến bên người nó, chuyển động bên chân nó một hồi, đột nhiên đôi tai miêu đang mềm nhũn dựng thẳng lên, hắc miêu giống như tướng sĩ vâng lệnh, từ bên người nó chạy vọt đi.

Thấy hắc miêu chạy, Lê Phong bắt chập tất cả chạy đuổi theo.

Trong mắt Lê Phong chỉ nhìn thấy hắc miêu này, còn thứ khác nó mặc kệ, đuổi theo nó về phía trước, không biết đã chạy bao lâu, Lê Phong hai mắt huyền vọng nhìn thấy con miêu quẹo vào một cái ngõ nhỏ.

Bốn phía ngõ nhỏ đều là những tòa nhà ít nhất là trên trăm năm tuổi, phần lớn đã không có người ở nữa, ngẫu nhiên chỉ có một số người ngoại tỉnh đến làm công không có chỗ ở mới vào ở tạm thôi, kỳ lạ là tất cả những người này đều ở không lâu, bởi vì theo truyền thuyết nơi này có —quỷ. Báo chí từng thông tin

tức như vậy, chính phủ cố ý xóa bỏ những ngôi nhà cổ đó, xây nhà mới. ngày khởi công liền có sự cố không may, vài người bị thương, ngay cả quan chức chính phủ chỉ đạo công trình này cũng không duyên không có mà trúng gió phải nhập viện, từ đó về sau không có người dám đến nơi này tìm phòng ở, nguy lâu cũng bảo tồn đến ngày nay, nơi này bị người ta gọi là phố quỷ.

Khi con hắc miêu kia chạy đến phòng lung lay sắp đổ này, nhìn thấy cũng đuổi theo, đẩy ra cánh cửa đã hư hỏng không chịu nổi, một cỗ ẩm thấp

phả vào mặt, trong phòng ánh sáng le lói, âm u ẩm ướt, trên tường gỗ có rất nhiều chỗ bị mục nát, phát ra vị gỗ mục đặc hữu.

Có một cái thang gỗ đơn sơ dẫn lên lầu hai, hắc miêu thân mình nhẹ nhàng như một làn gió phi lên.

Lê Phong bước theo lên lầu hai, cầu thang lâu năm không tu sửa, khi đi lên phát lên tiếng vang, giống như có thể sập xuống bất cứ lúc nào.

Hiện tại lên lầu hai, Lê Phong thăm dò xung quanh.

Lầu hai là một cái phòng lớn, tất cả các cửa sổ đều làm bằng gỗ, chỉ có thân tường được đắp bằng đá vôi, chính giữa phòng là một cái cột nhà tròn rất to, cây cột này làm cho phòng thêm vững vàng, trong phòng có một cái bàn thấp, mấy cái ghế đẩu cùng một cái tủ quần áo cũ nát, cùng một chút nhu yếu phẩm cần thiết nhất cho cuộc sống, phía tay phải là hướng ra ban công, hai bên sườn tổng cộng có tám phiến cửa sổ, bởi vậy lầu hai có nhiều ánh sáng hơn lầu một rất nhiều.

Hắc miêu chính là nhảy lên vai một người, người nọ đưa lưng về phía nó, nó có một mái tóc đen dài giống như hắc miêu, trên người mặc quần màu tro, chính là một cái đại bại nhân.

Lê Phong dời bước tiến lên, sàn gỗ không vững chắc phát ra một ít tiếng vang.

Đại bại nhân kia quay đầu lại. Hảo đáng yêu a!

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Lê Phong, đại bại nhân hé ra khuôn mặt tiểu oa oa thập phần đáng yêu, nhìn quá bắt quá cũng chỉ mười ba, mười bốn, so với Lê Phong một mét bảy mươi tám thì thấp hơn một vài cm. Y có một đôi mắt to tròn sáng ngời, cái miệng phấn hồng nhỏ nhắn, làn da trắng nõn tinh xảo, đây không phải là cục cưng sao, là búp bê sứ mà mẹ đưa đến cho nó sao.

Nhìn thấy người lạ, tiểu oa oa cực khó chịu mà nhăn mi lại, trách cứ hắc miêu: Vì sao lại đem người lạ về?||

Hắc miêu thập phần có linh tính, giống như hiểu được ý muốn, xấu hổ cúi đầu, sau đó như lấy lòng mà liếm lên mặt tiểu oa oa.

Này, người a, tới đây làm...|| búp bê sứ chưa kịp nói xong thì đã bị động tác của Lê Phong đánh gãy.

Lê Phong dang hai cánh tay ra, đem tiểu oa oa đáng yêu ôm vào lòng, tay trái xoa đầu tiểu oa oa, vừa cười vừa nói: Bảo Bảo, Bảo Bảo...||

Tiểu oa oa lấy hai tay đẩy, giẫy ra khỏi ôm ấp của Lê Phong, giận dữ nói: Này, đủ chưa, làm sao lại sờ loạn đầu của ta, lại còn kêu cục cưng, cục cưng không ngừng, chẳng nhẽ người đem ta trở thành món đồ chơi a!||

Lê Phong căn bản không đem tức giận của y để vào mắt, tiến lên, ôm cổ y, đối phương lại một lần nữa đưa tay ra đẩy nó, nó lại xông lên, ôm lại... cứ như vậy, lặp đi lặp lại mấy chục lần, hai bên đều một thở hồng hộc, đặc biệt là Lê Phong, nó đã hai ngày chưa ăn, hơn nữa còn vận động kịch liệt thể này, thể lực đã đến cực hạn, dùng hết một tia khí lực cuối cùng, ôm đối phương, lần này thì trời sập xuống cũng không buông tay nữa.

Buông tay! Buông tay!||

Không buông!|| Chết cũng không buông!

Súy, tha, kéo, đẩy, xả,... dùng tất cả các thủ đoạn cũng không thể đem miếng kẹo cao su dính trên người mình đá đi, tiểu oa oa rút cục buông tha.

Kệ, người thích ôm thì ôm.

Kéo thêm phụ gia trói buộc trên người, tiểu oa oa ngồi xuống cái ghế thấp, trên bàn dọn ra bốn bát thức ăn, một bát canh, tiểu oa oa cố chấp liền ăn, hoàn toàn mặc kệ người trên lưng đối đến bụng kêu như sấm.

Nhìn đồ ăn thơm ngào ngạt trên bàn, Lê Phong nhin không được nuốt mấy ngụm nước miếng, tay vụng trộm hương mấy xâu thịt nướng kia mà lấy.

Ba!|| đũa trúcâm mà chuẩn đánh vào trên cái tay ăn trộm nọ.

Lê Phong ăn đánh thu hồi tay, trên mu bàn tay xuất hiện vết hồng dài dài.

Tiểu oa oa đáng yêu cực kỳ không hợp với hình tượng đáng yêu của mình, ác thanh ác ngữ mà nói: Người dám ăn vụng của ta, ta liền ném người ra ngoài cửa sổ.||

Lê Phong co rúm một chút, nhìn mỹ thực trên bàn mà rút nước miếng. Meo ô— lúc này hắc miêu ăn no kêu lên một tiếng, lại dùng móng vuốt lau lau mặt mình, sau đó ngoe nguẩy cái đuôi tránh ra một bên.

Không biết là vô tình hay cố ý, trong bát con mèo vẫn còn dư ra một nửa sữa chưa uống hết.

Lê Phong nhìn bát sữa kia đến nước miến chảy ròng ròng.

Phản ứng của nó hoàn toàn lọt vào trong mắt tiểu oa oa, y buông bát cơm, ung dung mà nhìn xem Lê Phong làm sao bây giờ, bởi vì nếu nó muốn uống sữa thì phải buông y ra, vì bát sữa đó cách chỗ bọn họ hiện tại đến bốn, năm mét.

Lê Phong nhìn sữa, lại nhìn người đang bị mình ôm chặt. Làm sao bây giờ? Cần cục cưng hay cần sữa? Khó a! Có rồi!

Đột nhiên Lê Phong linh quang chợt lóe, hai tay kẹp chặt bảo bảo, chuẩn bị ôm lấy đi uống sữa, kết quả, nó dùng hết toàn lực, vẫn không thể ôm được bảo bảo.

Kỳ quái, bảo bảo không béo, vì sao lại không nhấc lên được? Lê Phong khó hiểu.

Nó ngây ngốc không chú ý tới một mặt cười gian bên miệng tiểu oa oa. Quên đi, không ôm được thì kéo đi, mang theo cái cổ tinh tế của cục cưng, Lê Phong cố hướng chỗ có sữa đi đến.

A a...|| tiểu oa oa đáng yêu bị đau hô to, để tránh khỏi cảnh bị Lê Phong kéo rời đầu ra khỏi cổ, y chỉ còn nước phối hợp đi theo.

Rốt cục cũng đi đến trước bát sữa kia, nếu muốn uống sữa, sẽ phải buông hai tay ra, cầm lấy bát, y rất tin lần này đối phương sẽ buông y ra.

Kết quả chứng minh, y lại sai lầm rồi.

Lê Phong vẫn như cũ buông y không rời, học bộ dáng của con hắc miêu vừa rồi, cúi đầu dùng lưỡi liếm.

Tiểu oa oa thiếu chút nữa tức chết, đặc biệt khi nhìn thấy con hắc miêu cuộn mình ở góc tường, mở một mắt, nhắm một mắt, giống như biểu tình trào phúng y, y càng giận không thể kiết: Lão quỷ, cút đi!||

Hắc miêu nghe lời y đứng lên, giữ giữ lông trên người, đầu ngẩng lên, ưỡn ngực đi qua chỗ mà tiểu oa oa không thể với tới, nó chính là xem chuẩn tiểu oa oa không bản sự làm gì đến nó, nhẹ nhàng nhảy một cái, nhảy qua cửa sổ, lắc lắc đuôi dài đi vào đêm đen.

Đáng giận! Mày chờ đấy, chờ tao lột da mày ra!||

Nghe được y rống giận, Lê Phong quay đầu ra, dùng đầu lưỡi ướm sũng sữa liếm lên mặt tiểu oa oa, Bảo bảo, đừng nóng, ta thương người a...|| Đây! Người đã khỏe đi!|| Liều mạng nình quá, tránh đầu lưỡi Lê Phong, tiểu oa oa hỗn hển nói: Đừng liếm ta nữa, còn còn, đừng gọi ta là cục cưng, ta là quỷ.||

Lê Phong sững sốt một chút, ánh mắt mê mang tỏ vẻ nó hoàn toàn không hiểu, lại liếm Quỷ một chút, Bảo bảo ngoan, chờ ta ăn no, liền chơi cùng người.||

A! Cứu mạng a!

Quỷ rốt cục nhận ra một sự thật, trừ phi người này chủ động buông y ra, nếu không thì tuyệt đối không thể thoát khỏi ma chướng của nó.

Thật vất vả chờ Lê Phong liếm sạch sữa trong bát, Quỷ lúc này mới có thể ngồi dậy, trở lại bên cạnh bàn thấp, đồ ăn đã sớm nguội lạnh.

Đem cơm nước lạnh lẽo cùng lửa giận nuốt vào bụng, Quỷ suy nghĩ nói: Hôm nay ta gặp vận xui gì vậy, đột nhiên có cái tên nửa điên nửa ngốc xông vào trong nhà, ta phải nghĩ ra cái biện pháp đuổi cái miếng kẹo cao su này mới được.

Ừc ừc – Tiếng gì thế?||

Bụng của ta!|| biểu tình của Lê Phong như kiểu học sinh cấp I giơ tay phát biểu bài, nói xong ngậy ngốc hướng Quỷ cười.

Không biết, Quỷ mặt ngoài tuy rằng bình tĩnh, nội tâm kỳ thực ba đào ám hung, cho dù Lê Phong bụng kêu không phải là ý muốn của nó, thế nhưng hành động vừa rồi của nó, bụng kêu như thế này chẳng khác gì đơn tố cáo y, cho nó mượn đề tài để có cơ hội nói chuyện của mình.

Quỷ vỗ bàn đứng lên, lên tiếng cả giận nói: Ừc gì mà ừc, ngươi có biết nơi này không cho phép bụng kêu không?||

Nhưng...|| chính là bụng nó muốn kêu, nó cũng không khống chế được a.

Không nhưng nhị gì cả, nói tóm lại, bụng ngươi kêu là người không đúng!||

Có điều...||

Còn gì nữa, cái này chứng minh ngươi không hề biết hối cải, lập tức cút ra ngoài cho ta, loại người không chịu nhận sai như ngươi, nơi này của ta không chào đón!||

Bảo bảo...|| Lê Phong hấp hấp cái mũi, bĩu môi, làm ra bộ đáng sắp khóc.

Cút!|| Quỷ một chút cũng không mềm lòng, lớn tiếng ra lệnh trục xuất nó.

Lê Phong buông cánh tay đang ôm Quỷ ra, cẩn thận từng bước đi xuống cầu thang.

Hô... ông trời có mắt, rốt cục đuổi đi được đại phiền toái này, hôm nào phải xem quẻ một chút xem có phải gần đây mình đi sai hướng, hảo hảo ngốc ở nhà, cũng sẽ có người đem phiền toái đến cửa.

Qua mười một giờ vẫn không nhìn thấy cái phiền toái kia trở về, Quỷ nghĩ rằng nó rốt cục đã đi rồi, lấy chăn màn ra từ cái tủ cũ nát, trải ra trên mặt đất đi ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, y bị tiếng mèo kêu xuân liên tiếp ở ngoài cửa sổ đánh thức.

Tâm tình khó chịu đến cực điểm, vọt đến bên cửa, điên cuồng gào thét với bóng đêm ngoài cửa sổ: Toàn bộ cảm hết miệng cho ta, tháng bảy rồi mà còn phát xuân à, ta thao m* ngươi A B C D E F! Còn làm cho ta nghe được thêm một tiếng, ta liền kết liễu cả lũ chúng bay!||

Nói cũng kỳ lạ, bị y rống như vậy, khắp nơi vốn đang la hét âm ỹ đột nhiên yên tĩnh lại.

Quỷ một lần nữa tiến vào ổ chăn, buồn ngủ, một đêm vô mộng, ngủ đến hừng đông.

Sáng sớm thức dậy, rửa mặt chải đầu, tính xuất môn kiếm ăn, vừa mở cửa ra, liền chứng kiến một màn làm y chán nản.

Lê Phong cuộn mình ngủ trước bậc thang, mà làm cho y tức giận hơn nữa chính là lão quỷ còn oa trong lòng tiểu tử ngốc kia, hảo thấy chí nh hàm, càng cách phổ là, hơn trăm con mèo hoang, vô luận to nhỏ đều tụ tập bên người Lê Phong.

Hiện tại mới là tháng năm, ban đêm sương mù dày, lại lạnh, những con mèo kia sưởi ấm cho Lê Phong.

Giống như cảm nhận được tầm mắt của Quỷ, Lê Phong run lên thân mình đầy sương sớm, xoa xoa mắt, sương mù mà ngồi dậy.

Quỷ vừa nhìn thấy, phản ứng đầu tiên chính là lui vào trong cửa, chuẩn bị đóng cửa lại.

Đáng tiếc chậm một bước, khi Lê Phong nhìn thấy Quỷ, lập tức quát to một tiếng Bảo bảo.|| Lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà sát lại, ôm chặt lấy y không rời.

Quý bị nó tiến lên ôm như vậy, lão đảo vài bước về sau mới đứng vững thân mình, nhấc tay định đánh Lê Phong một quyền, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười chân thành tha thiết ngờ nghệch của Lê Phong, quyền kia chẳng lại không đánh xuống được.

Lê Phong ngây ngô cười đem khuôn mặt ghé vào mặt Quý cọ cọ, bộ dáng vạn phần thỏa mãn.

Một quyền kia của Quý đánh cũng không được, mà không đánh cũng không được, không có chỗ phát tiết lửa giận làm y sắp nội thương. Nhóm miêu ngoài cửa này chính là đối tượng trút giận tốt nhất.

Quý nổi giận dùng dùng lao ra cửa, muốn tróc một hai chỉ hết giận, ai ngờ nhóm miêu lập tức nhanh nhẹn giải tán, thoát đi không thấy miêu ảnh, liền ngay cả lão quý cũng trốn mất tăm.

Quý tức giận giờ nắm đấm hươu hươu trước con ngõ vắng tanh, rống giận: Mẹ nó, vương bát đản, chúng mày là lũ súc sinh không có tính người, cũng không nghĩ đến là nhờ ai chúng mày mới có chỗ dừng chân không phải đi lưu lạc, chúng mày thế nhưng lại giúp đỡ người ngoài đối phó ta, chờ đấy! Ăn cây táo, rào cây sung, không lương tâm, lấy oán trả ơn...|| Quý mắng không khí gần nửa giờ, cuối cùng vì cao siêu quá ít người hiểu, mà đành phải thu binh.

Quay đầu lại nhìn khuôn mặt cười ngốc kia, tiểu oa oa trừ bỏ thở dài vẫn là thở dài.

Có lẽ đây là ý trời, ông trời có lẽ thấy y sống rất thoải mái, nên phái cái đại phiền toái này xuống dành riêng cho y.

Quý kéo Lê Phong trở lại lần hai, ép buộc Lê Phong buông mình ra, dưới *** uy của Quý, Lê Phong rừng rưng khuất phục.

Quý khoanh chân ngồi ở trên sàn, khuôn mặt trẻ con đáng yêu một trận khó dò, sau đó không lâu, y mở miệng hỏi: Người tên là gì?||

Lê Phong cúi đầu một hồi, hì hì hai tiếng, nói: Phong.||

Quý đảo cặp mắt trắng dã, trong lòng tiếng ai thán càng thêm thê thảm, điên*? Ta liền thật sự muốn điên rồi! Người có nhớ người sống như thế nào? Hay làm sao lại tới được nơi này không? Trong nhà có những ai?|| *Phong trong tên của Lê Phong đồng âm với từ phong: điên

Lê Phong vẫn như cũ cười ngây ngô đáng yêu.

Quý đột nhiên có xúc động, muốn biến chính mình một chút, hỏi một người ngay cả tên mình cũng không biết, đang sống ở đâu, đây không phải là vô nghĩa sao?

Người hoàn toàn không nhớ rõ? Ta đưa người đến sở cảnh sát...|| Không cần!|| Quý nói bảy tám câu, chỉ có câu này Lê Phong nghe hiểu, nó lập tức liều chết xông lên, ôm lấy Quý liều mạng mà rung, miệng liên tiếp hô không cần.

Hảo... Hảo|| Quý bị lắc đến choáng váng, Dừng... dừng lại...||

Thật vất vả mới thoát ra khỏi ma chướng, Quý ôm đầu sần sần nói: Dựa trên lời nói cùng hành vi loạn thất bát tao của tên này, chắc nó là kẻ trí lực có vấn đề, nếu kiên quyết đưa tới đồn cảnh sát, vạn nhất cảnh sát không chịu để ý, trái lại tra hỏi thân phận của y, vậy thì không được, bởi vì y là... Ân... ít nhất không phải là người bình thường, biện pháp này không thể thực hiện được, bằng không, thừa dịp nó ngủ, đem nó để ở cổng trạm cảnh sát...

Meo ô – Lão quý tựa như hiểu thấu tâm sự của y, cặp mắt tuyết tử kia theo dõi y, như là nói nếu người dám làm vậy, ta liền không để cho người yên.

Thân mình Quý run lên một chút, lập tức đánh rớt ý niệm bất lương ở trong đầu, nói thật ra, trừ phi bắt đắc dĩ, nếu không y không muốn giao tiếp cùng cảnh sát, bởi vì họ phiền toái muốn chết, luôn hỏi đông hỏi tây, muốn y vì cái đũa đần độn này là đi thông báo là cái chuyện không có khả năng, y không có thời gian nhàn rỗi như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, thu dụng nó, là phương pháp mau lẹ nhất, nghĩ rằng, người nhà của tiểu tử này sớm muộn cũng tìm được nó, đến lúc đó có thể đá nó ra khỏi cửa chính rồi, chỉ có điều... cái này cần lấy cuộc sống yên tĩnh của y mà trả giá.

Lão quỷ nhìn y có bộ dáng do dự, đứng dậy nhảy vào trong lòng Lê Phong, lại ở đằng kia không đi, chỉ dành cho chủ tử vô lương tâm này một chút áp lực.

Quỷ oán hận trừng mắt nó một cái, bắt đắc dĩ bị bắt buộc phải đáp ứng. Người có thể ở lại, có điều, trong phòng này, ta là chủ người là khách, chúng ta phải làm ba chương khế ước, thứ nhất, có nhìn thấy phòng nhỏ bên kia không, đó là phòng làm việc của ta, không cho phép người đi vào, khi ta làm việc, người cũng không được đến quấy rầy. Thứ hai, không được gọi ta là cục cưng. Thứ ba, một khi người nhà của người tìm được người, người nhất định phải rời đi ngay lập tức. Thứ tư, trời vừa tối, người sẽ không được ra khỏi phòng này một bước.‖

Lê Phong đưa ngón tay ra, đếm đếm: Là bốn chương, không phải ba.‖ Tùy tiện đi, tóm lại, người muốn ở lại đây thì phải tuân thủ quy ước đã định, người có đồng ý không?‖

Nga!‖ Lê Phong gật gật đầu.

Tạm thời cứ như vậy, sau này nếu nảy sinh vấn đề thì thêm điều kiện sau, còn có người nếu đã quên tên mình, mà không có cái để xưng hô thì không tiện, về sau ta gọi người... Ân...‖ Gọi là gì thì tốt đây, vừa lúc này lão quỷ ngứa họng meo ô một tiếng, Quỷ ngay lập tức nói: Gọi người là Miêu đi.‖ Meo ô – Meo ô—

Lê Phong có vẻ rất hài lòng với cái tên mới này, vẫn meo ô meo ô kêu. Cứ như vậy, Lê Phong tạm thời dừng chân tại cái nhà cổ quái này, sau này có thể thuận buồm xuôi gió không thì còn đợi quan sát.

5. Chương 5

Một tuần sau, hiến pháp tạm thời của Lê Phong cùng Quỷ gia tăng mãnh liệt lên mười hai điều, còn có tăng trưởng về không gian.

Điều thứ năm, không được tùy tiện đem đầu lưỡi liếm mặt chủ nhân. Điều thứ sáu, buổi tối không cho phép tiến vào ổ chăn của chủ nhân ngủ. Điều thứ bảy, không cho phép ngủ dậy muộn hơn chủ nhân. Điều thứ tám, buổi tối không được học tiếng mèo kêu. Điều thứ chín, một ngày phải tắm một lần, hơn nữa nhất định phải giặt. Điều thứ mười, khi chủ nhân đang làm việc không cho phép phát ra tiếng động, ngay cả rầm cũng không được đánh. Điều thứ mười một, khi chủ nhân xuất môn không cho phép quần lấy không rời. Điều thứ mười hai, không được ăn kiêng...

Nhưng mà hiệp nghị thì cứ hiệp nghị, không hề có hiệu lực thi hành, căn bản là không có một chút tác dụng nào.

Mặt, Lê Phong tiếp tục liếm, ổ chăn tiếp tục chui, vừa đến nửa đêm liền học mèo kêu, tắm trên thì không rửa dưới, thấy Quỷ xuất môn, nó sống chết ôm lấy, giở đủ trò để được đi theo.

Hôm nay, Quỷ có việc phải ra ngoài một chuyến, vốn định tránh né Lê Phong để đi, nên thức dậy thật sớm, ai ngờ y mới vừa đi đến cầu thang thì con mèo lớn kia lại kêu meo meo một tiếng rồi phác một cái nhảy đến ôm lấy đùi y, tinh quang trong mắt lờ lờ ra, Quỷ bỗng cảm thấy đầu bốc sao kim.

Người này so với cầu thì còn linh mãnh hơn.

Vô cùng đắc dĩ, Quỷ chỉ có thể mang thêm nhiều hơn một kiện hành lý mà xuất môn.

Bây giờ liền thuyết minh một chút về công tác của Quỷ. Công việc của y có thể nói là chú thuật sư, khó nghe một chút chính là ông đồng bà cốt, nói tóm lại chính là chuyên môn làm cho nguyên rửa giáng xuống đầu người ta. Không phải câu cửa miệng nói yêu tinh quấy phá sao, Quỷ khéo léo lợi dụng sự lực đục của con người với nhau để kiếm tiền. Lý gia tiểu thư không gả ra ngoài được, con trai nhà họ Vương ăn cơm vỡ miệng, Trần gia lão nhân trần truồng đi trên đường bị đưa vào cục cảnh sát...đủ loại chuyện đều là kiệt tác của y, tóm lại, y có đủ biện pháp để chinh cho người ta muốn sống không được, muốn chết không xong.

Trên ghế của phòng karaoke có hai nam một nữ.

Theo lý thuyết thì đến chỗ này chính là để ca hát, kỳ quái chính là ba người này hoàn toàn không có ý định hát hò, một nam một nữ chính là đang đối mặt nói chuyện với nhau, mà một nam nhân còn lại thì đang ôm một bàn hoa quả thật nguội mà cuồng ăn.

Một nam một nữ đang nói chuyện này chính là Quỷ cùng khách hàng của y, mà đang cuồng ăn kia chính là Lê Phong.

Tiên sinh, lại làm phiền người.‖ Nữ tử nhìn bọc giấy trên tay, nhẩn nại không được mà đắc ý, vẻ mặt tươi cười. Lần trước người cho ta cái bùa chú rất hiệu quả, lão công ta sau khi ăn xong liền chia tay hồ ly tinh kia, hiện tại đối xử với ta có bao nhiêu hảo, bao này là ta cầu hộ cho một

người bạn. Đây, chút lòng thành có thể nào kính ý.‖ Nói xong, đưa ra một cái phong bì.

Quỷ tiếp nhận, đếm một chút, số lượng vừa đủ, thuận tay nhét vào túi.

Đúng rồi tiên sinh, ta muốn hỏi người, lần trước có phải là Trương thái thái đến xin người một đạo phù có thể giúp bà ta xinh đẹp phải không, mấy ngày nay ta thấy bà ta trẻ trung xinh đẹp hơn trước kia rất nhiều.‖

Đúng thế, ta cho cô ta một đạo phù.‖

Đại sư, xin người cũng cho ta một đạo phù như vậy, về phần... giá cả...‖

Có cao có thấp, còn phải xem người muốn cái nào.‖

Cao thấp như thế nào?‖

Rẻ nhất là chỉ cần năm nghìn đồng, có thể làm cho người phản lão hoàn đồng trong một thời gian ngắn; loại đắt hơn là mười bảy, mười tám vạn, sau khi sử dụng thì người không cần đi thẩm mỹ viện kéo da, loại cuối cùng có thể làm cho người ta trường sinh bất lão, vĩnh viễn thanh xuân.‖

Vậy...‖ Lý thái thái nuốt nuốt nước miếng, vội vàng nói: Ta muốn loại cuối cùng, bao nhiêu tiền ta cũng đưa.‖

Thực đáng tiếc, loại cuối cùng này, ta không biết làm.‖

Như vậy a!‖ Lý thái thái vẻ mặt thất vọng.

Trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh trú, đây là giấc mộng mà mỗi người đều sợ hãi tuổi già, tử vong, bọn họ túy thượng vinh hăng, người đoán mệnh đều kỳ vọng chính mình vạn thọ vô cương, nhưng những người có thể chân chính thọ cùng trời đất lại không nghĩ như thế.

Không nói cái này nữa, tiên sinh, ta còn một chuyện muốn nhờ, cái hồ ly tinh câu dẫn chồng ta kia, ta thấy được ả ta quá tiện nghi rồi, thỉnh đại sư làm phép giúp ta, tốt nhất là làm cho ả ta bị thương thật nặng, phải vào bệnh viện, có như vậy mới có thể giải mối hận trong lòng ta.‖

Quỷ trong lòng cười lạnh, nhân loại a nhân loại, ngu si lại tham lam, vì tư lợi, bắt quá cũng nhiều một mối như vậy, y mới có thể kiếm được tiền đầy túi. Hôm nào đó người lấy ngày sinh tháng đẻ của cô ta cùng đồ vật mà cô ta đã dùng qua đến đây, ta có thể nguyên rửa giúp người.‖

Xú nữ nhân!‖ Lý thái thái nghiêng răng nghiêng lợi nói, Người chờ coi, dám câu dẫn chồng ta, ta... A_____ một quả chuối từ không trung bay lên mái tóc so với sơn đạo còn gấp ghềnh hơn của Lý thái thái, bởi vì tốc độ rơi xuống thật mạnh mà bất hạnh bẹp thành một bãi chuối nhão, cô ta nhất thời không để ý hình tượng mà hét chói tai. ...Này...‖

Lê Phong ôm hoa quả thật nguội, một tay cầm vỏ chuối, ánh mắt nhìn thẳng vào bãi chuối nát trên đầu Lý thái thái, nghĩ đến không được ăn quả chuối kia thật là đau lòng không thôi.

Đại sư... Đại sư, ta... hôm nào chúng ta bàn lại...‖ Nói xong, Lý thái thái lao ra khỏi ghế lô, hướng toa lét chạy như điên.

Không phải lỗi của ta, là chuỗi nhỏ tự mình bay ra...|| Lê Phong sợ Quý trách tội, luống cuống chân tay giải thích.

Xuất ý hồ liêu, Quý cũng không trách cứ nó, Về thôi.|| Y chỉ là thần nhiên nói một câu như vậy.

Trên đường về nhà, y còn mua thịt kho tàu mà Lê Phong yêu nhất.

Trong nháy mắt, Lê Phong đã ở nhà Quý được hai tháng, hai tháng này thói quen phá hư của nó một chút cũng không sửa, nó vẫn là thích liếm khuôn mặt nộn nộn mềm mềm của Quý, buổi tối cho dù Quý có cự tuyệt mạnh mẽ thế nào nó vẫn tìm cơ hội tiến vào ổ chăn, ôm y cùng ngủ, việc mà làm cho Quý không chịu nổi chính là, Lê Phong không thích tắm rửa, có lẽ là do lão Quý lấy bệnh lười, hai con miêu bản này, vừa nghe đến tắm rửa liền vừa trốn vừa tránh nhanh như nhau.

Vừa vào tháng bảy, buổi tối Quý rất khó có thể ngủ, vì sao a? Bởi vì tháng bảy là kỳ động dục của miêu, nhất là buổi tối, mẩu miêu kêu xuân một tiếng lại một tiếng thê lương, dưới tình huống như vậy, ngủ được mới có quý, điểm chết người chính là, đại miêu hướng ổ chăn của y chui, có khi hưng trí cũng kêu theo.

Quý tức đến chửi ầm lên: Mẹ nó, người kêu quý gì, kêu xuân là chuyện của miêu, người là công không đến lượt người kêu!|| Sau đó, Lê

Phong liền ra sức kêu, càng thê lương, còn có khi có một hai con mèo được đến giúp vui.

Cái này còn chưa phải là nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất chính là...là... có khi y cũng nhịn không được mà rục rịch, ai bảo mẩu thân xinh đẹp của y là cứu mệnh miêu yêu, trong xương cốt của y đã di truyền thứ tính nguyên thủy, mấy tối gần đây, y phải tắm vài lần mới nhịn được.

Meo meo ô – meo meo ô—meo meo ô— ||

Buổi tối, tiếng kêu xuân làm cho người ta ngứa ngáy kia lại đến nữa, lão quý đã sớm chạy ra ngoài phong lưu khoái hoạt, Quý chỉ có thể dùng chăn bông đem toàn thân mình quấn thật chặt, lui thành một đoàn, bưng lỗ tai, mãnh liệt niệm tinh tâm kinh.

Mà Lê Phong thì đang ghé vào bên cửa sổ, tiếp tục luyện giọng của nó, chính là có công mài sắt có ngày nên kim, từ số lượng mèo được từ từ tăng lên cũng biết là tiếng kêu xuân của nó càng ngày càng tốt.

Meo meo ô – meo meo ô – meo meo ô – ||

Ta nhẫn! Ta nhẫn! Ta nhẫn nhẫn nhẫn nhẫn nhẫn nhẫn nhẫn nhẫn nhẫn nhẫn...

Chịu không nổi rồi!!!!!!!!!

Quý đá văng chăn, xoay người dựng lên, chuẩn bị đi vào phòng tắm hạ nhiệt, khước mắt đảo đến Lê Phong đang kêu xuân đến vui vẻ, tức giận không có chỗ phát tiết, một phen kéo áo nó vào phòng tắm.

Làm... làm gì?|| Lê Phong ngây ngốc khó hiểu nghiêng đầu hỏi.

Tắm!||

Buổi chiều tắm rồi, không cần!|| nói xong, Lê Phong giống như kẻ trộm thấp thỏm không yên, chân tay co quắp chuẩn bị chuồn khỏi phòng tắm.

Lại bị Quý chặn ngang ôm lấy, ôm lấy Lê Phong cao hơn mình đến hơn mười cm, Quý giống như ôm rơm rạ vậy, không tốn chút sức nào, thuận tay đem nó mang vào bồn tắm lớn, mở vòi nước, giáp mặt đồ xuồng: Đừng cho là ta không biết, buổi chiều người vụng trộm đồ hết nước tắm đi, căn bản là không có tắm.||

Lê Phong bị nước xối ướt như chuột lột, kêu không ngừng.

Cởi quần áo!||

Làm... để làm gì... Muốn cởi quần áo của ta... chính người lại không cởi...|| Lê Phong ngốc nghếch hiếm có được lúc mở miệng phản bác, đủ có thể thấy nó có bao nhiêu chán ghét tắm rửa.

Cởi liền cởi!|| Quý cũng không lè mè, dùng lực cởi hết quần áo trên người. Cởi xong quần áo, lưng y toàn bộ hiện ra trước mặt Lê Phong. Lê Phong giật mình che miệng, khó có thể tin mà nhìn lưng Quý.

Trên lưng Quý có một vết đao lớn, miệng vết thương xấu xí cực giống như một con rết uốn mình nằm úp sấp vậy.

Nhìn vết thương kia, Lê Phong cảm giác trong lòng mình đau quá, tựa như bị người ta chém một đao, run rẩy lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo, nháy mắt một cổ điện lưu liên chạy khắp toàn thân, giật làm toàn thân nó đau quá.

Nước mắt tràn mi mà ra.

Cảm thấy có người vuốt ve sau lưng của mình, Lê Phong quay đầu lại nhìn thấy bộ dáng khóc lê hoa đài vũ của Lê Phong. Khóc cái gì! Không thấy bao giờ sao! Ngạc nhiên a!||

Quý quay lưng, ngồi bên bồn tắm lớn, cầm vòi hoa sen xối lên đầu mình, nước cùng tóc đen đem hết biểu tình của y giấu đi.

Đau! Đau quá!|| Lê Phong nức nở nói. Khi nó vừa chạm đến vết thương đáng sợ đó, thân thể nó rõ ràng cảm nhận được một cổ đau đớn, đó là đau đớn vĩnh viễn không thể quên đi của Quý.

Người... đừng khóc nữa!|| Y sợ hãi nhìn nước mắt người khác.

Vì... vì cái gì?|| Chỉ cần vừa nhìn thấy được vết thương sau lưng Quý, Lê Phong liền không khống chế được nước mắt của chính mình.

Vì sao ư?|| Quý cười khổ nói: Đây là sự trừng phạt của ta.|| Y âm thầm thở dài một hơi thật sâu, nhớ lại chuyện cũ đã qua kia. Rất nhiều năm trước, ta yêu thương một nữ tử, vì có thể đến gần nàng, ta biến thành hình người, gần vạn kế tiếp cận nàng, ngay khi ta nghĩ rằng ta và nàng là lưỡng tình tương duyệt thì trong lúc quan trọng nhất, nàng phản bội ta, nếu không phải là người đó cứu ta...|| Quý dừng một chút, kìm ức bị

thương ẩn ẩn đau, y vội vàng dời đi lực chú ý của mình, tránh đi cái vết thương mà vĩnh viễn y cũng không hết đau kia. Chỉ cần không nghĩ đến, không động đến, miệng vết thương sẽ không đau.

Thần sắc Quý biến đổi, đảo qua khuôn mặt tối tăm vừa nãy, thoải mái tự tại nói: Điều đã là chuyện quá khứ, nữ nhân kia cũng sớm ra người thiên cổ.||

Nhất định là rất đau!|| Lê Phong khẽ vuốt vết thương, đau lòng nói: Bảo bảo lúc ấy nhất định rất đau, thực xin lỗi, thực xin lỗi...||

Ngốc... Ngu ngốc, người nói cái gì, đây cũng không phải là lỗi của người.||

Nhưng bảo bảo rất đau, ta lại cái gì cũng không giúp được người.||

Đã nói là chuyện quá khứ, vết thương đã sớm khỏi rồi.||

Lê Phong ngây ngốc lấy tay phủ lên trán y, Bảo bảo không cần sợ, ta sẽ bảo vệ người, có ta ở đây, sẽ không để cho người khác khi dễ bảo bảo!||

Người này ngu ngốc, nếu ta cần người bảo vệ, vậy thì ta cũng không khác người lắm!|| tuy là nói như vậy, nhưng biểu tình của Quý hoàn toàn không để ý chuyện đó, trên khuôn mặt đáng yêu hiện lên tươi cười yếu ớt.

Lê Phong nhẹ nhàng vỗ về vết thương, trong miệng còn thì thào nói: Đau đau bay đi, đau đau bay đi, bảo bảo còn đau không?||

Quý lắc đầu, vốn định nói là không đau, ai ngờ vừa mở miệng lại biến thành Đau quá||, Quý sửng sốt, mình tại sao lại nói vết sẹo này rất đau, nhìn bộ dáng Lê Phong đang cố sức đánh cái đau đi cho y, y phát hiện vết thương mà y vẫn giả vờ không để ý đến kia lại bắt đầu vỡ ra chảy máu.

Còn đau không?|| cặp mắt trong suốt của Lê Phong nhìn thẳng y, đáy mắt lo lắng chân thành tha thiết, không có một tia giả dối, hóa ra nhiều năm như vậy, y vẫn luôn chờ, chờ một người đến hỏi y có còn đau hay không.

Quý buồn bã nhắm mắt lại, vô lực đặt đầu lên hóm vai Lê Phong, nước nỏ nói: Đau quá. Một lần lựa chọn sai lầm, một lần quyết định sai lầm, làm cho y trọn một đời hối hận, Thực sự rất đau. Nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Bảo bảo đừng khóc, đau đau mau bay đi! Lê Phong luống cuống chân tay an ủi Quý, mắt y rơi lệ làm tâm nó loạn như ma, nghĩ là Quý đau đến không chịu nổi mới phát khóc, nó nhin không được cũng khóc lên theo, nước mắt giống như Hoàng Hà vỡ đê, ào ào chảy không ngừng.

Hai người ở trong phòng tắm ôm nhau khóc rống, một thì như mưa phùn róc rách, một thì như mưa to mây ngày liền. Mưa liền nửa giờ, Lê Phong sau khi phóng thủy thì sau khi hấp mũi mấy cái liền thôi, mưa là chuyện hôm khác, nhưng là bên kia thủy vẫn chảy mãi không thôi, theo lượng nước mà tính toán thì đại khái là còn có thể chảy thêm một hai ngày nữa, một bên Lê Phong chân tay luống cuống, khó mà ngừng mưa.

Bỗng nhớ đến mấy hôm trước lão quý không cẩn thận bị thanh sắt đâm vào bàn chân, khi đó nó làm thế nào để giảm đau nhĩ, hình như là...

Bảo bảo không khóc nga! Ta lập tức giảm đau cho người!.

A? Quý còn đang gieo mưa xuân nghe thấy vậy liền kỳ quái ngẩng đầu lên nhìn Lê Phong.

Chỉ thấy nó đi ra phía sau Quý, quỳ chân mặt đất, vươn đầu lưỡi khê liếm vết thương sau lưng.

Người... người đang làm gì đó? đầu lưỡi mềm mại của Lê Phong ở phía sau mẫn cảm mà du lộng, làm cho Quý toàn thân tê dại, *** ghen mấy ngày nay một lần toàn bộ trào lên.

Giúp... người... ngừng... đau... Lê Phong một bên liếm một bên đáp mơ hồ không rõ.

Giảm đau? Cách giải quyết như vậy, sẽ chỉ làm y càng đau!!

Không... không cần đâu! Quý nghiêng rặng nghiêng lợi nói, lắc lắc thân mình muốn tránh khỏi đầu lưỡi của Lê Phong, lại bị nó ôm ngang lấy, Không... sao... đâu... rất nhanh liền... không đau rồi.

Không đau mới là lạ!

Công phu liếm nhân của Lê Phong quả thật là không tồi, đầu lưỡi mềm mại khiêu khích giống như chơi đùa trên lưng Quý, khi nặng khi nhẹ không giống nhau, liếm đến làm cho tâm người ta ngứa ngáy, liếm đến Quý càng thêm đau.

Bảo bảo người có tốt lên chút nào không?.

Ta... ta còn rất đau! *** rút cục chiến thắng lý trí, Quý một phen đem bàn tay nóng như lửa đốt của Lê Phong đặt sau lưng ra trước mặt, chỉ vào nửa hạ thân hưng phấn bưng bưng của mình mà nói: Nơi này cũng rất đau.

Lê Phong không có nghi ngờ gì y, ngây ngốc quỳ gối xuống trước hai chân y, cúi đầu lấy lưỡi liếm chỗ Quý phát đau.

Chỗ đau được trấn an nho nhỏ, Quý phát ra tiếng thở dài thoải mái. Nhưng mà trấn an quá nhỏ không thể thỏa mãn dục vọng tích tụ mấy ngày nay của y, Quý nâng mặt Lê Phong lên, vì cái gì y cảm thấy như đã gặp khuôn mặt này ở nơi nào đó, lại có cảm giác hoài niệm không hiểu nổi.

Lê Phong trời sinh đã có khuôn mặt mà nữ nhân khác phải mất rất nhiều tiền đến thẩm mỹ viện mới có được, đặc biệt xinh đẹp, khuôn mặt như trứng gà trắng trắng hồng hồng mềm nhẵn thuận tay, trẻ trung khiến cho người ta rớt nước miếng, ước gì có thể một hơi đem nó nuốt vào.

Quý hôn lên đôi môi không hề son phấn kia, sau đó lấy âm thanh ôn nhu mê người nhất nói: Dem người cho ta được không? Ta sẽ đối với người thật ôn nhu.

Nửa câu trước thì Lê Phong nghe không hiểu, bắt quá nửa câu sau thì nó lại nghe hiểu, bảo bảo nói sẽ đối với nó thật ôn nhu, hảo, đương nhiên hảo, không cần suy nghĩ nó liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Nhận được đáp ứng của nó, Quý liền không khách khí nữa, bải khởi tư thế, chỉ hai ba cái đã đem cái tiểu miêu dốt nát này ăn đến không còn một mảnh.

Quý lần đầu tiên tiến vào, đau đến làm Lê Phong khóc ròng không ngừng, liền rút lui có trật tự, sau đó ở dưới thế công ôn nhu của Quý, Lê Phong mới đồng ý tiếp tục, sau lần đầu tiên thì lần thứ hai có vẻ dễ dàng hơn, Lê Phong không cảm thấy đau, chỉ thấy phiêu dục tiên, thoải mái đến cực điểm, chủ động lắc lư vòng eo phối hợp với thế công của Quý.

Hai người vong tình trong phòng tắm làm bảy, tám lần, thẳng đến tinh bì lực tận, xương sống thắt lưng đau như mới dừng lại. (trâu bò >||<) quý=" đem=" lên=" phong=" không=" ngồi=" thẳng=" thân=" mình=" chuyển=" vào=" trong=" bồn=" tắm,=" tẩy=" sạch=" thân=" mình=" cho=" nó,=" vừa=" mới=" được=" tắm=" rửa=" xong,=" lên=" phong=" ngủ=" ngay=" tại=" trong=" bồn=" tắm,=" quý=" qua=" loa=" tắm=" một=" chút=" rồi=" ôm=" nó=" ra=" ngoài=" giường,=" cho=" nó=" hảo=" hảo=" nghỉ=" ngơi=" hai=" người=" đều=" ngủ=" đến=" lúc=" mặt=" trời=" ngả=" về=" tây=" ngày=" hôm=" sau=" mới=" rời=" giường,=" từ=" đó=" về=" sau=" quý=" không=" cần=" một=" đêm=" hai=" ba=" lần=" chạy=" vào=" phòng=" tắm,=" về=" phần=" lê=" phong,=" nó=" vẫn=" như=" cũ=" hàng=" đêm=" học=" mào=" kêu=" xuân,=" nhưng=" chỉ=" là=" chỗ=" kêu=" tư=" bên=" cửa=" sổ=" chuyển=" vào=" ổ=" chăn.= nó=" siêu=" thích=" loại=" vận=" động=" ban=" đêm=" này,=" bởi=" vì=" loại=" vận=" động=" này=" làm=" nó=" thực=" thoải=" mái,=" nhưng=" quan=" trọng=" hơn=" là,=" bảo=" bảo=" ngày=" thường=" đối=" hân=" xa=" cách,=" lúc=" làm=" vận=" động=" liên=" trở=" nên=" đặc=" biệt=" ôn=" nhu,=" nó=" cũng=" bởi=" vậy=" mà=" sa=" vào=" trong=" đó,=" không=" thể=" tự=" kiểm=" chế,=" khi=" nó=" muốn=" thoải=" mái=" hoặc=" muốn=" bảo=" bảo=" ôn=" nhu=" với=" mình,=" sẽ=" chủ=" động=" cầu=" hoan,=" bình=" thường=" quý=" đều=" đáp=" lại=" nó.= bọn=" họ=" trong=" lúc=" đó=" vẫn=" duy=" trì=" loại=" quan=" hệ=" này,=" thoát=" nhìn=" như=" là=" quan=" thể=" thể=" xác=" thuần=" túy,=" nhưng=" nếu=" quan=" sát=" kỹ=" một=" chút,=" lại=" cảm=" thấy=" được=" cũng=" không=" phải=" là=" đơn=" giản=" như=" vậy,=" như=" là=" có=" một=" thứ=" gì=" đó=" quan=" trọng=" hơn=" thể,=" bởi=" vì=" hai=" người=" đều=" không=" phát=" hiện,=" thứ=" quan=" trọng=" ấy=" vẫn=" bị=" phong=" ấn=" ở=" trong=" mê=" chướng.= thời=" gian=" trôi=" qua=" thật=" nhanh,=" trong=" nháy=" mắt=" lê=" phong=" đã=" chuyển=" vào=" nhà=" quý=" hơn=" một=" năm,=" chỗ=" ở=" vốn=" chán=" ngắt=" của=" quý=" đã=" có=" thêm=" rất=" nhiều=" điều.= ví=" dụ=" như=" đồ=" dùng,=" quần=" áo=" hàng=" ngày=" của=" lê=" phong,=" nó=" quần=" quít=" lấy=" quý=" mua=" món=" đồ=" chơi=" mới,=" tóm=" lại=" là=" từ=" vốn=" vẹn=" một=" bàn=" một=" tủ=" bấy=" giờ=" thì=" đầy=" tràn=" là=" đủ=" loại=" đồ,=" nguyên=" bản=" chỗ=" rộng=" rãi=" như=" vậy=" nay=" trở=" nên=" hẹp=" đi=" nhiều,=" ngay=" cả=" chính=" quý=" cũng=" không=" phát=" hiện,=" người=" khách=" không=" mời=" mà=" đến=" này=" đã=" từng=" giọt,=" từng=" giọt=" xâm=" nhập=" vào=" cuộc=" sống=" của=" y,=" mới=" đầu=" y=" còn=" có=" ý=" định=" đến=" cảnh=" cục=" xem=" có=" người=" nào=" đang=" đi=" tìm=" con=" miêu=" gốc=" nghé=" này=" không,=" càng=" về=" sau=" y=" càng=" không=" nghĩ=" đến=" nữa,=" cùng=" lê=" phong=" sống=" qua=" những=" ngày=" tương=" thân=" tương=" ái||.= sau=" khi=" cùng=" quý=" có=" tiếp=" xúc=" thân=" mật,=" lê=" phong=" không=" giống=" như=" trước=" kia=" bám=" dính=" lấy=" người,=" giống=" như=" nữ=" nhân=" cầm=" được=" tờ=" hôn=" thú,=" tổng=" nghĩ=" đến=" tiêm=" ai=" lạc=" định,=" không=" cần=" tốn=" thêm=" tâm=" tư=" lấy=" lòng=" nam=" nhân=" của=" mình=" nữa,=" hiện=" tại=" mỗi=" lần=" quý=" xuất=" môn=" đi=" làm,=" nó=" cũng=" không=" quần=" lấy=" sống=" chết=" đòi=" theo=" nữa,=" mỗi=" lúc=" này,=" nó=" đều=" ngày=" gốc=" ở=" nhà=" cùng=" lão=" quý=" đội=" quý=" về=" mười=" phần=" mười=" trở=" thành=" khuê=" phòng=" phụ=" nhân=" đội=" chồng=" về=" mỗi=" lần=" quý=" về=" đều=" mang=" cho=" nó=" đồ=" ăn=" vật=" hoặc=" là=" ít=" đồ=" chơi,=" coi=" như=" là=" thưởng=" cho=" nó=" vì=" ngoạn=" ngoạn=" ở=" nhà=" kỳ=" thật=" làm=" cho=" lê=" phong=" không=" ra=" ngoài=" đường,=" an=" phận=" thủ=" thường=" như=" thể=" cũng=" có=" nguyên=" nhân,=" chủ=" yếu=" là=" bởi=" vì=" có=" một=" lần=" quý=" dẫn=" nó=" ra=" ngoài=" đi=" qua=" một=" cửa=" hiệu=" cắt=" tóc,=" nghĩ=" thuận=" tiện=" dẫn=" nó=" vào=" cắt="

tóc,=" ai=" ngò=" vừa=" mới=" vào=" đến=" cửa,=" lê=" phong=" đã=" bị=" lười=" dao=" điện=" kia=" làm=" sợ=" đến=" mức=" khóc=" chạy=" ra=" ngoài,=" từ=" đó=" về=" sau,=" số=" lần=" lê=" phong=" quán=" quít=" đòi=" xuất=" môn=" ngày=" càng=" ít,=" đến=" cuối=" cùng=" đơn=" giản=" là=" không=" đi=" theo=" nữa,=" bởi=" vì=" nó=" sợ=" quý=" sẽ=" dẫn=" nó=" đến=" địa=" phương=" đáng=" sợ=" nào=" đó,=" mà=" tóc=" trên=" đầu=" nó=" cũng=" dần=" dần=" tích=" tiểu=" thành=" đại,=" càng=" ngày=" càng=" dài,=" quý=" giúp=" nó=" cắt=" ngắn,=" nó=" lại=" sống=" chết=" không=" chịu,=" nháo=" vài=" lần,=" quý=" cũng=" tùy=" nó.==" chính=" là=" ngày=" thường=" lê=" phong=" cũng=" giống=" như=" lão=" quý=" thích=" nhất=" là=" lẫn=" lộn=" trên=" mặt=" đất,=" mái=" tóc=" đen=" dài=" kia=" trở=" thành=" khăn=" lau=" sần,=" bát=" tri=" bát=" giác=" sần=" nhà=" quý=" sáng=" bóng=" không=" ít,=" nhưng=" mà=" đầu=" tóc=" óng=" mượt=" của=" lê=" phong=" đã=" trở=" thành=" cỏ=" nhỏ=" bị=" tàn=" phá=" dưới=" chân=" thành.==" quý=" mua=" về=" một=" đồng=" lớn=" đầu=" gội=" đầu,=" kem=" xả,=" dưỡng=" tóc,=" thật=" vất=" vả=" mới=" có=" thể=" đem=" đám=" cỏ=" này=" gập=" lại=" mùa=" xuân,=" nhưng=" để=" tránh=" nó=" mang=" đầu=" tóc=" đi=" lau=" nhà,=" quý=" buộc=" mái=" tóc=" kia=" lại,=" quán=" ở=" trên=" đầu,=" vừa=" tiện=" vừa=" mát=" mẽ=" lại=" sạch=" sẽ.=>

Tháng chín vừa qua, trong không khí có một tia cảm giác mát mẻ, mùa đông đã sắp đến gần, mấy ngày gần đây, Quý thường cảm thấy tứ chi đau nhức, lực bắt tòng tâm, tự mình bắt mạch thì mới biết là do miệt mài quá độ, cũng khó trách, gần đây bọn họ cơ hồ là buổi tối nào cũng làm, hơn nữa làm đặc biệt kịch liệt, xem ra y phải tiết chế một chút rồi. Vì thế y quyết định trong một tháng tới sẽ không cùng Lê Phong làm việc kia, sau lại sửa thành hai tuần.

Ngày hôm đó Quý đi làm việc từ bên ngoài trở về, mua riêng cho Lê Phong gạo nếp trắng mà nó hò hét đòi ăn, y biết là mấy ngày nay Lê Phong đang rất bất mãn với y.

Quái! Để làm chi mà y phải lấy lòng nó, nó chẳng qua chỉ là đột nhiên chạy tới nhà y mà hết ăn lại uống còn gây phiền toái.

Gần đây y càng ngày càng không rõ mình rốt cuộc suy nghĩ cái gì!

Về đến nhà, vừa lên lầu hai liền nhìn thấy Lê Phong đang ghé vào bên cửa sổ, hết sức chăm chú nhìn ra bên ngoài, ngay cả y trở về cũng chưa

phát hiện ra, trước khi chỉ cần y vừa bước vào cánh cửa, Lê Phong đã liền phi lên, ôm y một cái thật chặt.

Đang nhìn gì mà xuất thần như vậy?

Quý vừa tiến lên nhìn liền lập tức giận lôi đình.

Không biết là có một đôi đã nam nữ nào đang làm chuyện tốt ở bên trong tòa nhà cũ đối diện nhà y, đại khái là không có tiền đi khách sạn hoặc là vì muốn kích thích mới mẽ nên mới đến loại địa phương này, từ cửa sổ nhà y nhìn qua vừa đúng lúc nhìn nhất thanh nhị sở.

Đã nam nữ ko biết xấu hổ, để đem đến y phái mấy con quý đến thăm hỏi xem lần sau có còn dám đến nữa không.

Không được xem, loại đồ vật đó mà nhìn thì con mắt người sẽ bị nát rồi rơi ra.¶ Quý một phen đem Lê Phong đang hai mắt đăm đăm nhìn kéo vào nhà, thuận tay đóng cửa sổ, cửa sổ là làm bằng gỗ nên đóng rồi cái gì cũng không nhìn thấy nữa.

Lê Phong nghiêng đầu, hai mắt mê mang xem xét Quý, đại biểu nó không biết ý tứ trong lời nói của Quý, vì sao ánh mắt lại nát rụng, nó cũng bảo bảo cũng thường làm đó nha, khi đó ánh mắt như thế nào lại không nát rụng?

Quý biết trong lòng nó nghĩ gì, y mới không có hứng thú dạy cho nó khóa học sinh lý, cho nên cầm gối đầu, đưa lưng về phía Lê Phong giả vờ ngủ. Tính toán không nói, đây là ý nghĩ của y.

Bảo bảo, bảo bảo...¶ Lê Phong đến bên cạnh Quý, vừa lay y vừa gọi.

Ta không có nghe thấy... ta không có nghe thấy.... ta không có nghe thấy... Khò khò.... khò khò...|| tiếng ngáy khoa trương như vậy vừa nghe đã biết là giả.

Lê Phong biết là y không để ý đến mình, thở phì phì bĩu môi, ngồi tại chỗ mà sinh hờn dỗi.

Qua một hồi lâu cũng không nghe thấy Lê Phong gọi y, Quỷ nghĩ là rốt cục nó cũng buông tha cho liên an tâm mà ngủ.

Lúc này, y đột nhiên cảm thấy vành tai một trận ầm áp, Lê Phong thổi khí vào lỗ tai mẫn cảm của y, một cổ khí nóng tiến vào trong tai, tạo nên phản ứng dây chuyền, vừa ngứa vừa ma làm cho toàn thân y run lên.

Này... tiểu tử này học ở đâu ra cái loại... tiểu xảo khiêu khích này... Y mạnh nghĩ đến có thể là đôi cẩu nam nữ kia không chỉ hẹn hò ở đối diện một lần, bình thường đều nhằm vào lúc y không có nhà, nói cách khác, tiểu xảo của xú tiểu tử này đều là quan sát thực địa được từ đối diện, hiện giờ cứ thế dùng ở trên người y làm thực tiễn.

Hỗn đản không biết tiết chế, vương bát đản, muốn làm thì về nhà mà làm, thế nhưng lại làm ở đối diện nhà ta, dạy hư hài tử.

Lê Phong ở bên tai Quỷ thổi một hồi cũng không thấy y phản ứng gì nhiều, vì thế hần tiến về vào trong quần áo của y, dùng đầu lưỡi liếm bốn phía rón Quỷ, nhẹ nhàng chậm tiến.

Quỷ nắm chặt hai tay, cắn chặt hàm răng, liều mạng ức chế *** bốc lên, y lần này đã quyết tâm, cũng không muốn làm đến nổi tinh tấn nhân vong, trong hai tuần cấm dục nhất quyết không động đến Lê Phong, hảo hảo nghỉ ngơi lấy lại sức, để về sau có thể trường thọ không gãy, cây mãi mãi xanh!

Ý nghĩ của y, Lê Phong không biết, nó chỉ biết là Quỷ đã 4 ngày không cùng nó! Bình thường y tỏ ra rất lãnh đạm, hiện tại đối với nó còn lãnh đạm đến cực điểm, vắng vẻ khiến nó cảm thấy quá tịch mịch, vì thế muốn dùng tất cả các biện pháp để cho y chú ý.

Dùng rất nhiều phương pháp khiêu khích mà không có hiệu quả, Lê Phong ủ rũ trốn ở góc sáng sửa hảo thương tâm.

Đã không còn bị quấy rầy, Quỷ mừng rỡ thoải mái, hai mắt nhắm lại, hai chân vừa đạp, khò khò... vĩnh biệt cõi đời, à không, là say sưa ngủ.

Chính cái gọi là ngủ nhiều dưỡng tinh, tiểu ngủ di thần, Quỷ tỉnh dậy tinh thần hưng phấn, tinh lực dư thừa, ngay cả tâm tình cũng tốt lên, giường

mắt nhìn bên ngoài cửa sổ mới phát giác ra mặt trời đã ngả về tây, tùy hứng đứng dậy chuẩn bị thu xếp cơm chiều.

Vậy thì người nào đó vừa bị vắng vẻ mà thương tâm Lê Phong đang làm cái gì a? Nó đang ngồi trên ghế băng, ăn gạo nếp tràng vị mới mà Quỷ vừa mua cho nó.

Bình thường theo tính tình của con miêu gốc này, tức giận kia ít nhất phải hai mươi tư tiếng sau mới có thể tiêu hết, lần này như thế nào lại không sao rồi, mặc dù trong lòng còn nghi vấn, Quỷ cũng không để trong lòng, thẳng xuống dưới lầu chuẩn bị cơm chiều.

*

Đã đến giờ cơm chiều.

Hôm nay cả ngày không thấy thân ảnh lão quỷ, người thấy mùi cơm, mặc dù là đang ở ngoài ngàn dặm cũng sẽ chạy như điên về nhà, đứng giờ chờ ăn cơm.

Chỉ là hôm nay lão quỷ có điểm kỳ quái, trước kia việc đầu tiên khi về đến nhà là canh giữ bát cơm chờ, lần này ngược lại không canh bát cơm mà lại vây quanh Quỷ.

Quái, lão quỷ khi nào thì trở nên trung thành và tận tâm như vậy, hiện tượng quái dị này vẫn duy trì cho đến sau khi bát cơm của lão quỷ được đổ đầy mới dừng lại, đồ ăn thơm ngào ngạt chung quy vẫn hấp dẫn hơn là Quỷ, lão quỷ vứt bỏ Quỷ, quay sang làm bạn cùng bát cơm.

Về phần Lê Phong, nó thoát nhìn bình thường cũng không có gì khác, đứng giờ ngồi bên cạnh bàn chờ cơm, đồng dạng ăn năm bát cơm lớn, ba bát canh to, ăn tốt vô cùng, cũng kiêng ăn vô cùng.

Lê Phong là người theo chủ nghĩa ăn thịt, mỗi bữa cơm không có thịt là không vui, Quỷ chuyên môn đem rau hành các loại thái nhỏ cho vào thịt bò nấu, con miêu ăn kiêng này lại còn có thể thực sự ngồi cẩn thận mà đem nhặt hết chỗ rau hành ra không còn một mảnh rồi mới cho vào miệng, làm Quỷ tức đến muốn lật bàn mắng to, chỉ tiếc cái loại sự tình

mắng chửi này thì chỉ hữu dụng khi mà người bị mắng chửi hiểu được, còn Lê Phong ngốc không chút nào xấu hổ. Quỷ quả trách luôn vào tai trái ra tai phải, thực hành chính sách song thông: Người cố gắng mắng, ta liệu mạng ăn, đem tất cả các loại thực phẩm trên bàn diệt sạch quang, sau đó thoải mái ợ một cái, nói một câu: Ta ăn no. ॥ liền vọt đến cửa sổ hóng gió.

Đợi mắng một lúc tức giận mới vơi được một ít, Quỷ tiếp tục ăn cơm, mới phát hiện trên bài chỉ còn sót lại ít cơm thừa canh cạn, cơm nước xong, còn phải tự tay rửa bát. Nấu cơm là y, ăn đồ thừa là y, ngay cả rửa bát cuối cùng vẫn là y, miệ nó! Rốt cuộc ai mới là chủ nhân của nơi này a!

Quỷ thì ở trong nhà bếp tức giận bất bình mà rửa bát, càng nghĩ càng thấy tức, đang lúc y đang lao lao xỉ xỉ mắng không ngừng, lơ đãng nhìn vào bóng của mình ở trong chậu nước, sợ tới mức y thất thanh kêu to lên. Ba bước liền vọt vào phòng tắm, nhìn vào gương, mũi mũi mũi nha, tóc của mình từ bao giờ lại giống như đầu tóc của Tân Cương muội muội thế kia, kết thành hơn mười bím tóc, có cái dựng đứng, có cái xiên ngang, vân vân. Một quả đầu đầu bím tóc gấp khúc không được tự nhiên, mười phần giống tổ chim trên đầu.

Phạm nhân là ai, căn bản không cần đoán, Quỷ lao ra khỏi phòng tắm, đuổi giết Lê Phong khắp phòng, Lê Phong cơm no rượu say, chạy lên lại có sức, hoàn toàn không nhìn đến phần nộ của Quỷ, lúc y đuổi giết thì coi như là vận động sau bữa ăn, nhảy lên nhảy xuống, tránh trái tránh phải, chơi đến quên trời đất.

Lê Phong rốt cục có thể tìm thấy phương pháp khiến Quỷ phải chú ý đến nó, mỗi khi nửa đêm thức dậy, trên người Quỷ đây là hoa văn, hôm nay ở trên mặt Quỷ là ranh vẽ sơn minh thủy tú, bức tranh nước chảy từ trên núi xuống, ngày mai trên bụng y lại là bức tranh giống như là tranh trù tượng hậu hiện đại, ngày kia trên bàn chân y là luyện chữ to.

Quỷ mỗi ngày đều có kinh hỉ ॥ không giống nhau, mỗi lần ra ngoài đều phải cẩn thận kiểm tra xem các nơi trên cơ thể, xem có bị bôi bẩn hay không.

Làm như thế này Lê Phong bị Quỷ mắng không ít, nhưng Quỷ càng mắng, nó càng vui vẻ, đối với nó, Quỷ mắng nó tức là còn để tâm đến nó, nó tình nguyện để Quỷ mắng mình mỗi ngày cũng không muốn Quỷ đối với nó hờ hững.

Có một ngày, trên đường Quỷ mua thức ăn về nhà, thấy cửa hàng phụ tùng bên đường có treo mấy chiếc chuông bạc, đột nhiên linh cơ vừa động, ra mua, tối về nhà liền đeo nó lên người Lê Phong, nửa đêm, lúc Lê Phong trộm đứng lên làm trò đùa, bị bắt quả tang tại chỗ, nguyên nhân là vì cái chuông kia chỉ cần động một chút sẽ phát ra tiếng vang, tiếng vang này nhắc nhở Quỷ từ trong giấc mơ thức dậy.

Ngay khi Quỷ nghĩ đến là có thể vô tư rồi, Lê Phong lại đổi mới động tác võ thuật đẹp mắt, không muốn đánh bất ngờ mà là mai phục.

Trước khi đi ngủ, thừa dịp Quỷ không chú ý, đưa các loại đồ chơi cùng tất cả các loại đồ dùng có thể vùi vào trong chăn đệm của Quỷ, sau đó giả vờ như không có gì đợi ở một bên, đợi xem Quỷ sợ hãi mà nhảy dựng lên!

Loại trò chơi nhảm chán này, nó ngoạn từ ngày này sang ngày khác, cũng không thấy chán, cho dù về sau Quỷ cảnh giác, mỗi lúc trước khi đi ngủ liền cẩn thận kiểm tra giường đệm một lần, làm cho âm mưu của nó phá sản, nó cũng vẫn đùa vui vẻ.

Hai tuần cấm dục thật vất vả mới qua đi, nhưng Lê Phong cùng Quỷ vẫn như cũ không hòa hợp.

Nguyên nhân là trước ngày dỡ bỏ lệnh cấm Lê Phong gây ra một cái đại họa, cho tới nay Lê Phong đối với phòng là việc của Quỷ vẫn là kính nhi viễn chi, nhưng mà ngày đó, không biết làm sao nó lại phạm vào cấm kị

này, vào trong phòng làm việc của Quý, làm vỡ mười mấy tiêu bản sinh vật của Quý, còn làm chết một gốc thảo dược vô cùng quý giá của Quý. Quý tức đến không nói hai lời, quay đầu bước đi, đi lần này là ba ngày hai đêm.

Đến đêm ngày thứ 3, Quý mới chậm rãi trở về nhà.

Lên đến lầu hai, chỉ thấy Lê Phong chui thành một đoàn trong ổ chăn, lão quý đi xung quanh ổ chăn.

Cơn tức của Quý chưa tiêu, Quý đi qua dùng chân giẫm lên chăn bông một cái.

Chăn bông co rúm lại một chút, không có động tĩnh.

Quý trong lòng nghi ngờ, kỳ quái a, con miêu không biết xấu hổ này, bình thường vô luận là làm sai việc gì tày trời cũng chỉ cần thấy y trở về là phác một cái xông lên ôm, hôm nay như thế nào rồi, chẳng nhẽ lương tâm nó rốt cục phát hiện, biết là mình sai lớn? Vừa nghĩ như thế, thân sắc lão quý tựa như không đứng lắm, vừa thấy y trở về đã kêu không ngừng.

Quý dùng sức xốc chăn lên, chăn bông rơi xuống sắc mặt Lê Phong tái nhợt, mồ hôi lạnh đầm đìa, ôm bụng lui thành một đoàn, từ hai hàm răng cắn chặt tiết ra một tiếng rên rỉ mỏng manh.

Quý kinh hãi vội vàng nâng dậy, đưa tay bắt mạch cho nó, phát hiện tay một mảnh lạnh như băng. Sao thế này?||

Lúc này lão quý đem một cái gói bích quy đến bên cạnh cho y xem.

Quý vừa nhìn thấy cái hộp kia, giống như đã từng quen biết, nghĩ lại nghĩ, mới nhớ tới đây là N năm trước y mua, mua đến sau lại không ăn mà cất vào tủ quần áo, con quý ham ăn này không biết làm sao lại lấy gói bánh mứt này ra ăn, còn ăn sạch nữa. Y hỗn hển mắng: Người này đồ heo, như thế nào mà bánh quá đắt rồi còn cố ăn!|| Mắng xong mới nghĩ đến chính mình không ở nhà ba ngày, không ai cho Lê Phong ăn cơm, bụng nó đói, tất nhiên là gặp gì ăn nấy rồi.

Không cần sợ, ta đưa người đến bệnh viện.|| vốn định đưa Lê Phong đi bệnh viện, ai ngờ nó lại dùng sức đẩy dựa, nằm úp sấp bám vào cột nhà, sống chết không chịu đi bệnh viện.

Meo meo ô ngoan, mau buông tay, không đi bệnh viện người sẽ đau chết đấy!||

... Đau... chết... cũng... không... đi...|| Lê Phong nhin đau nói mấy chữ này.

Vì sao?||

... Người... muốn... bỏ... rơi... ta...|| dựa vào giác quan thứ sáu trời sinh, Lê Phong mơ hồ cảm giác được một loại bất an, nó không thể dùng từ ngữ để biểu đạt ra, nhưng nó dự cảm Quý có ý muốn vứt bỏ nó.

Quý sửng sốt, không thể tưởng tượng được Lê Phong lại mất tuệ như vậy, mấy ngày nay ở một mình, y mới phát hiện người này bất tri bất giác đã xâm nhập vào cuộc sống của y, mà y cũng không nhận a, loại tri nhận trong nháy mắt này, làm cho y sinh ra một loại hoài nghi, thậm chí là sợ hãi đối với cuộc sống trước kia, nhân loại, từng làm cho y nếm đủ đau khổ, thật tình cùng y sống sao? Không! Y không tin, cũng không thể tin, một lần sai đã làm y thống khổ cả đời, lại một lần nữa, chắc chắn là không chịu nổi, tuyệt không thể để nhân loại này hủy đi cuộc sống của y, cho nên y mới tìm cơ hội đuổi Lê Phong đi.

Mặc dù y thực sự có tâm ý đuổi người, nhưng trước mắt đưa đi bệnh viện mới là quan trọng, nếu còn do dự, thật có thể là mất mạng: Ta sẽ không bỏ người lại, ngoan, để ta đưa người đi bệnh viện.||

Người gạt người.||

Ta như thế nào lại gạt người, người nghĩ lại xem từ trước đến giờ ta đã lừa người bao giờ chưa?||

Lê Phong đau đến thất điên bát đảo dùng một chút ý chí suy nghĩ trong chốc lát, nột nột nói: không có.||

Thế không phải đúng rồi sao.|| Quý thấy nó khẩu khí buông lỏng, liền rên sát khi còn nóng, cố gắng thuyết phục, Lê Phong ngoan ngoãn tiến vào oa trong ngực Quý, cho y ôm đến bệnh viện.

Trong phòng cấp cứu của bệnh viện, Lê Phong nằm trên giường bệnh trắng tinh cho bác sĩ kiểm tra, đau đến nửa mê nửa tỉnh vẫn gào gào bám chặt lấy tay Quý.

Ngộ độc thức ăn, lập tức đưa vào phòng giải phẫu!|| Bác sĩ sau khi chẩn bệnh. Lê Phong liền lập tức bị hai y tá đẩy vào phòng giải phẫu.

Người ngoài không được vào phòng giải phẫu, nhưng mà Lê Phong cũng không buông tay Lê Phong ra, vì thế Quỷ ghé vào tai nó nói: Không có việc gì đâu, ta ở lại chỗ này cùng người.||

Đau đến không còn khí lực nói chuyện, Lê Phong chỉ có thể dùng ánh mắt xác nhận, thật sự nga, người nhất định phải ở chỗ này chờ ta nga! Ân!|| Quỷ dùng sức gật đầu, đạt được đầy đủ cam đoan rồi Lê Phong mới buông tay y ra.

Cửa phòng giải phẫu khép lại, Quỷ đợi bên ngoài một hồi lâu, bắt được một cô y tá từ bên trong ra hỏi tình huống, biết được Lê Phong không có nguy hiểm gì, liền xoay người đi xuống quầy làm đăng ký cho Lê Phong, sau khi bỏ lại một vạt đồng viện phí liền li khai bệnh viện.

Công ty lớn phục vụ quả là có khác, khi Quỷ mồ hôi đầm đìa công Lê Phong về đến nhà, động ngũ đưa hàng đã chờ ở trước cửa, mở cửa cho họ đi vào, không đến nửa giờ, tất cả mọi việc đã được thu thập, rạp chiếu phim gia đình không chỉ được bố trí xong mà còn chỉnh cả kênh, máy giặt, giường lớn đều đặt ở vị trí thích hợp.

Ăn cơm chiều xong, Quỷ bồi Lê Phong chơi điện tử trong chốc lát, sau đó lại lôi Lê Phong vào phòng tắm đặc biệt để tắm rửa, khẩn cấp đem Lê Phong vừa non vừa trắng lên chiếc giường mới để thử độ mềm mại...

thăng đến lúc hai người tỉnh bì lực tẫn mới ôm nhau ngủ.

Cách ngày, trời vừa mới sáng dưới lầu liền truyền đến một trận tiếng đập cửa thô bạo.

Lê Phong mộng đẹp đang nồng nặc mảy vùi đầu vào chăn ngủ tiếng, nơi cổ họng phát ra âm thanh mơ hồ, coi như tiếng kháng nghị âm thanh làm nhiễu thanh mộng.

Tiếng đập cửa càng ngày càng lớn, Lê Phong thống khổ thử mở mí mắt nặng ngàn cân, lại vào lúc này, Quỷ thân thủ đặt tay lên mắt nó, ôn nhu trấn an nói: Ngủ đi, không có gì đâu.||

Nếu bảo bảo nói không có việc gì thì liền không có việc gì nữa, Lê Phong lấy tay che tai, tiếp tục ngủ tiếp.

Quỷ tùy ý mặc quần áo, một bên ngáp một bên đi xuống mở cửa.

Mở cửa, thấy ngoài cửa là một người phụ nữ chừng hai mươi tuổi, một bộ quần áo văn phòng, sau lưng cô ta là hai người mặc áo lao động, đầu đội mũ bảo hộ, vừa nhìn đã biết là công nhân xây dựng.

Cô gái thấy có người ra mở cửa, lập tức quay đầu nói với nam nhân bên trái, lớn tiếng trách mắng: Sao lại thế này? Nơi này sao lại có người ở?|| Việc này... Có tiểu thư... Chúng tôi cũng không biết.||

Không biết? Một câu không biết là có thể trốn tránh trách nhiệm sao?|| Thật xin lỗi.||

Xin lỗi thì có ích lợi gì, công ti tốn nhiều tiền như vậy để thuê các anh tới làm việc, không phải là đến giải thích!||

Quỷ hai tay ôm ngực, nghiêng người dựa vào cửa, thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô gái cùng thủ hạ của cô ta như diễn kịch, một người miệng lưỡi lưu loát mắng, một người như gà mổ thóc không ngừng gật đầu.||

A – – – Quỷ ngáp thật to một cái – Đây...: ‘ Cô gái ngừng mắng chửi quay đầu nhìn Quỷ.

Bà tám thói, cô mắng người kính nhờ đôi cái địa phương đi, đừng đứng trước cửa nhà ta làm đồ đàn bà chanh chua chửi đổng.||

Nghe thấy Quỷ mắng mình là bà tám thói còn ám chỉ mình là người đàn bà chanh chua, khuôn mặt Cố tiểu thư đều tức đến hóa thành màu gan heo, cô ta cũng không quay đầu lại, chìa tay ra nói: Lấy đến.|| nam tử đứng ở bên phải cô ta liền vội vàng lấy công văn trong túi ra, cung kính đặt vào tay cô.

Cố tiểu thư đem tờ giấy kia đặt trước mặt Quỷ, cả vú lấp miệng em nói: Khỏi đất này đã được tập đoàn của chúng ta mua toàn bộ, người là phi pháp xâm chiếm, ta hạn lệnh người lập tức chuyển đi, đội giải tỏa của chúng ta đã đến đây, đúng sáu giờ sẽ san bằng nơi này, đây là thư thông báo!||

Quỷ tiếp nhận cái tờ thư thông báo kia, nhìn lướt qua, khinh miệt cười nói: Nói xong rồi sao?||

Xong rồi!|| Cố tiểu thư hai tay chấp sau lưng, khí thế lăm lăm nói. Được rồi!|| Quỷ nhỏ một bãi nước bọt lên bức thư, dùng phép làm bức thư dính lên mặt Cố tiểu thư kia.

A – tiếng kêu thê lương, vang vọng nơi nơi, khu nhà cũ như được trải qua một hồi rung chuyển, may mắn lắm mới giữ vững được.

Quỷ từ lúc trước khi Cố tiểu thư kêu lên thảm thiết thì đã đem cửa đóng lại, nên đã có thể tránh được âm thanh đoạt mệnh cuồng hô kia.

Quỷ cười lạnh xoay người lên lầu hai. Nhân loại không chịu giáo huấn nhiều như vậy còn vẫn dám dẫn xác đến địa bàn của ta, liền cho các người nếm chút đau khổ, nhớ lần giáo huấn này.

Lầu hai.

Lê Phong ngồi ở trên giường, ánh mắt sương mù nhìn chung quanh. Chắc là bị âm thanh đoạt mệnh cuồng hô kia làm bừng tỉnh. Vừa thấy Quỷ lên lầu, liền giống như đồ tiểu hài tử mà vờn tay: Bảo bảo.||

Quỷ quay trở lại giường, quay về ôm Lê Phong nói: Có phải vừa bị gà gáy đánh thức không?||

Vừa mới đó là gà gáy hả, vì cái gì không giống tiếng gà trước đây từng nghe?|| Lê Phong khờ dại hỏi.

Nga! Tiếng gà mái háo khó nghe nha!||

Ta cũng cảm thấy khó nghe muốn chết, kệ nó chúng ta ngủ tiếp đi.||

Đại khái khoảng mười phút sau, ngoài cửa vang lên rầm rầm tiếng máy móc, nhưng không đến hai phút sai, thanh âm kia dần nhỏ xuống, bị một trận tiếng người nháo nhác, tiếp qua không bao lâu, liền nghe được âm thanh độc đáo của xe cứu thương, khoảng nửa giờ sau, tất cả tiếng động đều biến mất, khắp nơi lại khôi phục sự tĩnh lặng.

6. Chương 6

Trong đại trạch của Nhâm gia.

Tức chết ta rồi!|| Cố Lan tức đến đập lên bàn gõ vang vang.

Như thế nào rồi, đại tiểu thư, cô lại đang phát cái gì thế.|| Nhâm Thiên đang ngồi ở bàn lớn làm việc, bị cô ta làm nhiễu đến không tĩnh tâm được, buông công văn xuống, nhìn xem Cố đại tiểu thư tức đến bốc khói, nếu không tìm ra nguyên nhân, chỉ sợ công việc của hắn cũng không thể tiếp tục được.

Còn không phải là cái việc của mấy cái nhà cũ kia sao, bọn công nhân chết tiệt thế nhưng lại từ chức tập thể, nói gì mà địa phương ấy có quỷ, không dám đi lại, thực không hiểu chỉ số IQ của mấy người này là bao nhiêu nữa, còn tin vào có quỷ! Thiên biểu ca, anh cũng biết đấy, đây là công tác đầu tiên của em từ lúc vào công ty, nếu làm hỏng, em chẳng phải là mất mặt sao.||

Bọn công nhân không chịu làm việc, vậy thì cũng không có biện pháp, dù sao công trình kia cũng không gấp, trước cứ đợi đã, qua một thời gian chờ việc kia lắng xuống lại tìm một đội khác đến phá đi.||

Không được, như thế thì không biết phải chờ đến năm nào tháng nào, em vừa mới kế nhiệm, đương nhiên là muốn có thành tích, bằng không thủ hạ của em làm sao có thể phục, anh cũng biết đó, chỉ vì việc này mà bọn chúng ở sau lưng cười nhạo em là vô năng.||

Em miễn cảm rồi, xảy ra loại chuyện này đâu có ai muốn, mọi người hẳn đều biết không phải là trách nhiệm của em. Hoàn hảo, lần này không có ai thương vong.||

Tuy là như thế, nhưng... chuyện này rất tổn hại đến uy tín của em, em muốn quay lại đó nhìn xem, nếu thực sự có quỷ thì em cũng có thể mở rộng tầm mắt.||

Uy uy, em cũng đừng làm xằng bậy.||

Yên tâm đi, Thiên biểu ca, em sẽ không xằng bậy. Nói xong, Cố Lan vội vàng rời khỏi văn phòng của Nhân Thiên.

Nhân Thiên bắt đầu dĩ lắc đầu, đối với biểu muội này không có cách. Hy vọng biểu muội không xảy ra chuyện gì.

Bị cô quấy nhiễu như vậy, hần cũng không có tâm tình làm việc nữa, từ tháng ba năm nay, bà nội bắt đầu cho hần tham gia việc buôn bán kinh doanh của tập đoàn, tập đoàn vẫn là do bà nội tự mình chống đỡ, nhưng dù sao tuổi bà nội cũng đã cao, có điểm lực bất tòng tâm, làm cháu như hần đương nhiên phải giúp bà nội giảm bớt gánh nặng.

Ai! Hiện tại trừ bỏ học tập còn phải công tác, mỗi ngày đều bận rộn khiến hần hôn mê đầu óc, thật hoài niệm những ngày khờ dại lãng mạn trước đây.

Nghĩ đến trước đây, khiến hần không thể không nhớ đến một người, một người mà hần phi thường phi thường muốn gặp – Lê Phong.

Ba ngày trước hần từng đến bách hóa Quảng Dương trực thuộc tập đoàn để thị sát nghiệp vụ, ở nơi đó hần gặp được người hần muốn gặp, Lê Phong mất tích hai năm nay nhưng chưa bao giờ hần ngừng tìm kiếm, nhưng vẫn là bất vô âm tín, phẳng phất như nó đã biến mất khỏi cuộc sống này, khi ngày đó nó đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hần, hần cơ hồ nghĩ mình đang nằm mơ, chỉ tiếc là mộng đẹp không dài, nó lại giống như hai năm trước đây mà biến mất trước mặt hần. Tuy rằng mộng đẹp ngắn ngủi nhưng ít ra hần biết được một việc, đó là nó còn sống, trừ bỏ tóc thật dài, so với hai năm trước không có gì biến đổi, chỉ cần nó còn sống, hần liền nhất định có thể tìm được, nhất định!

Nói đến Cố đại tiểu thư rời khỏi Nhân gia, một mình lái xe đến khu lâu cũ được mệnh danh là có quý. Nơi này tất cả đều là những khu lâu có ít nhiều lịch sử, hơn ba mươi tòa nhà cao thấp bất đồng.

Cố Lan từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, lại học kiến trúc, cho nên cô không mê tín như những người trong nước, càng không thể tha thứ để những tòa lâu này tiếp tục tồn tại.

Cô đem xe đỗ ở đường cái, bởi vì khoảng cách giữa các tòa nhà quá nhỏ nên xe căn bản là không vào được. Xuống xe đi vào ngõ nhỏ ẩm ướt, xem xét tường lâu hai bên ngõ, cảm giác trên tường xuất hiện những vết rạn rất nghiêm trọng, trong khi đó không ít kết cấu đã có vấn đề, Cố Lan càng nhìn càng cảm thấy nơi này kỳ lạ, những căn phòng đó vì sao đến bây giờ vẫn có thể sừng sững không đổ, loại kiến trúc giống như gió thổi cũng có thể đổ này lại có thể bình yên vượt qua mùa hè đầy bão... chính là...

hiện tại... chẳng lẽ trên đời này thực sự có quý... không! Loại sai trái phản khoa học này căn bản không đáng tin. Cố Lan ngẩng đầu hung hăng nói với khu lâu cũ: Trên đời này căn bản không có ma quý! Cho dù thực sự có quý, bản tiểu thư cũng không sợ! Có bản linh thì liền ra đây, đối mặt

cùng bản tiểu thư... Không dám đứng không! Các người toàn bộ là một lũ nhát gan!

Bà tám thói, người lại đến đây chửi đồng a!

Cố Lan vội vàng xoay người, phát hiện kẻ đang nói chuyện chính là người lần trước mắng cô là bà tám, còn phun ra nước miếng dán lên mặt cô. Ác nam, ở sau y là một thanh niên mi thanh mục tú, thanh niên giống như đứa bé sợ người lạ nép sau lưng ác nam, hai mắt tuy rằng sáng trong nhưng lại thiếu khuyết trí tuệ của những người cùng lứa. Lại là người! Người còn không có chuyển đi sao?

Nơi này là của ta, vì sao phải chuyển?

Nơi này đã thuộc về công ty chúng ta, người chưa được phép vào ở, vốn là xâm phạm chủ quyền, chỉ cần người chuyển đi đã là tiện nghi cho người rồi.

Thật vậy chẳng? Quý cười nhạo hừ hai tiếng: Ta chính là không chuyển đây, ta xem cô có thể làm thế nào? Quý hoàn toàn không nhìn đến Cố tiểu thư bị y làm cho tức giận mặt trợn trắng, nói với Lê Phong ở phía sau: Chúng ta đừng để ý đến loại bà tám này, về đi. Hôm nay y mang Lê Phong đi gặp một khách quen, tiện thể mua thức ăn về nấu cơm, không thể tưởng tượng được đụng phải bà tám này ở cửa, làm phá hư tâm tình của y.

Quý lôi kéo tay Lê Phong, nghênh ngang đi qua trước mặt Cố Lan, công khai làm ra cái hành vi mà Cố Lan gọi là xâm phạm chủ quyền.

Người... Các người... đứng lại...|| Cố Lan tức đến mặt cũng tái đi rồi, từ nhỏ được nâng niu cưng chiều nên cô ta chưa bao giờ chịu loại khi dễ này, phải chịu khuất nhục như thế, tự tôn của tiểu thư cao ngạo không cho phép người khác đối với nàng nhìn như không thấy. Ta gọi các người đứng lại có nghe thấy không?||

Nghe được cũng không đứng lại, người là ai a! Quý đối với đại tiểu thư hay cãi lộn lại tùy hứng chán ghét tới cực điểm. Y đưa Lê Phong lên lầu hai, mở TV cho nó xem, còn chính mình thì xuống nấu cơm.

Cố đại tiểu thư cũng không biết sống chết mà tiến vào phòng bếp, bày ra một bộ khí thế gà chọi hung hăng, muốn cùng y đấu một trận.

Đi ra ngoài, người không được ở trong này, càng không thể tổ chức bữa ăn tập thể ở đây!||

Bà tám thôi!|| Quý làm nóng chảo.

người... người... người... lại mắng ta... Người này dã nhân vô văn hóa không trình độ giáo dục.||

Mẫu Dạ Xoa.|| Cho dầu vào chảo. ... Không được mắng ta nữa!||

Người không nói liền mắng rồi! Dầu trong nồi sôi rồi, Quý mang rau ra, bật thớt lên: Bà tám thôi, Mẫu Dạ Xoa, đồ chanh chua, nữ nhân ta thấy qua, chưa từng thấy người không phẩm chất như vậy, cô là là bố sư tử, là mẹ lão hổ, trời sinh đoản mệnh, gò má cao, khắc chồng lại khắc con, có tiền vô hậu, nhất định tuyệt hậu.||

Người – Cố Lan vừa mở miệng, Quý lập tức cho rau vào nồi, xèo một tiếng, khói trắng nhất thời nổi lên bốn phía, Cố Lan bất hạnh bị vài giọt nước sôi bắn lên mặt, sợ tới mức quát to, chạy ra khỏi phòng bếp.

Hừ! Dám đấu cùng ta! Quý đảo rau trong nồi, hồi tưởng bộ dáng của Mẫu Dạ Xoa vừa bị vài giọt nước nóng mà sợ đến mức tè ra quần, trong lòng rất thoải mái.

**

Thời điểm cơm chiều.

Lão quý ăn xong mỹ thực trong bát, lắc lư bộ lông, nhảy lên cửa sổ, lại tính toán đi tầm hoan, trước khi đi, quay đầu lại nhìn ba người sáu con mắt đang trừng nhau, giống như trào phúng mà ngứa mắt lên trời meo meo một tiếng, liền nhảy vào trong bóng đêm.

Bà tám chết tiệt!|| Quý rốt cục phát tác, Cô rốt cục muốn thế nào?|| Rất đơn giản, trừ khi các người dọn đi, nếu không thì ta lúc nào cũng giờ giờ phút phút phiền các người, thẳng đến khi các người dọn đi mới thôi.|| Mệ nó cô ăn no rừng mỡ à?||

Không, ta còn chưa có ăn cơm chiều mà.||

Cô – Quý đang chuẩn bị công kích, Ục ục- lại bị tiếng kêu trong bụng Lê Phong đánh gãy. Quên đi, mắng bà tám lúc nào cũng được, trước ăn cơm, chờ ăn cơm xong lại quay ra mắng cũng không muộn.

Quý bối thêm một bát cơm đưa cho Lê Phong, lại bị Mẫu Dạ Xoa cướp trên giàn bếp.

Cảm ơn nha, ta đang đói mà, thơm quá, người nấu cơm thật là ngon, ta giới thiệu người làm bếp cho nhà ta được không?|| Cố Lan không chút khách khí mà ăn.

Lê Phong trơ mắt nhìn bát cơm đáng nhẽ phải thuộc về mình bị ăn mất, khổ sở đến sắp khóc đi ra.

Quý hung hăng trừng mắt nhìn Cố Lan một cái, lại đem một bát cơm thật đầy cho Lê Phong, lần này Lê Phong vội vàng đón bát cơm kia, sợ lại bị cướp đi.

Cố Lan vốn giỏi quan sát rất nhanh liền phát hiện, thanh niên tóc dài đến thắt lưng dường như bị chướng ngại, mà cái tên ác nam này đối với tên thanh niên trí chướng đặc biệt chiều cổ cùng quan tâm.

Trên bàn cơm, bày đĩa thức ăn, một bát rau, đĩa của Lê Phong vẫn trực chỉ đĩa thức ăn mặn, đối với rau xanh thì không động một chút.

Ăn rau đi! Lúc nào cũng chỉ ăn thịt!|| Quý gấp một gấp rau xanh đặt vào bát cơm Lê Phong. Lê Phong dùng đũa gắp rau sang một bên, chỉ ăn ở chỗ không bị rau dính đến.

Tim a, chỉ cần người này làm tức hai lần nữa thì chắc là ngừng đập luôn. Người nếu không ăn rau, từ mai trở đi ta sẽ không nấu thịt, chỉ luộc rau củ, xem đến lúc đó người làm sao mà chọn.||

Ồ... Lê Phong thần tình thống khổ, rất giống như là đến ngày tận thế rồi vậy, dùng chiếc đũa gầy gầy mấy ngọn rau, nhắm mắt lại, giống như thuốc độc mà nuốt xuống. Giải quyết xong đại địch, Lê Phong kích động mà đem đũa hướng vào đĩa thịt nạc vàng óng.

Gắp – ách, gắp không được.

Lê Phong nhìn cái đũa trống trơn, sau một lúc lâu cũng không lấy lại được tinh thần, khối thịt heo bị nó nhìn trúng đang ở trong miệng của Cố Lan. Tiếc rẻ nuốt một ngụm nước bọt, đem đũa chuyển hướng thịt gà. Ta gắp – lại không gắp được, lại bị Cố Lan nhanh chân đến trước, Lê Phong đau lòng nhìn của quý bị mất, lần này xem trúng quý phi kê non mịn kia. Nói thì chậm, việc xảy ra thì nhanh, gắp – thất bại... ô... Lê Phong trong lòng đau đến nhỏ máu.

Cố Lan một bên hưởng thụ mỹ thực trong miệng, một bên thưởng thức bộ mặt của hai người, Cố Lan phát hiện chỉ cần trên mặt tiểu Bạch si hiện ra thêm thống khổ thì nếp nhăn trên trán của ác nam lại nhiều thêm một cái.

Khi thức ăn mặn toàn bộ bị người ta cướp đi rồi, Lê Phong không thịt không vui cũng đành phải xuống nước, dùng rau xanh cà rốt chan nước mắt cùng nhau mà nuốt vào.

Quý đương nhiên nhìn ra được là Cố Lan cố ý khi dễ Lê Phong. Cho dù sự trợ giúp của cô ta làm cho meo meo ô rất ít ăn rau phải ăn rau trong bữa này, y cũng không vì vậy mà đa tạ cô ta, ngược lại là hận thấu xương. Giống như mẫu thân đối với con của mình có một loại cố chấp vô lý vậy, đứa nhỏ hư bao nhiêu, nghịch bao nhiêu, mình đánh mình mắng như thế nào cũng có thể, nhưng đổi lại là người khác thì tuyệt đối không được!

Ta ăn no rồi!|| Cố Lan đặt bát đũa trong tay xuống, một bộ dáng thỏa mãn hạnh phúc. Không chỉ có ăn một ít cơm ngon còn xả được tức giận, thực thích! Hôm nay cứ như vậy, ngày mai ta lại đến, các người không muốn tái kiến ta thì chuyển đi!||

Như vậy đã muốn đi, không dễ dàng như vậy đâu!|| Quý đứng lên, đi đến trước mặt Cố Lan, thân thủ vuốt ve mặt Cố Lan, nhe răng cười nói. Người muốn làm gì?|| Cố Lan cầm lấy tay Quý đang vuốt mặt mình, trợn mắt nhìn nhau.

Chả muốn thế nào cả, lưu lại tiền cơm đi!|| Không có tiền!||

Không có tiền cũng được, tiền trái thịt thường thôi!|| vừa nói ra, hai mắt Quý liền biến thành màu lam, Cố Lan ngay cả cơ hội kêu lên sợ hãi đều không có, liền bị nhiếp hồn, biến thành một con rối gỗ bị thao túng, hai mắt vô thần đứng thẳng tắp, dùng âm thanh không hề lên xuống mà nói: Chủ nhân có gì phân phó?||

Thu dọn bàn cơm sạch sẽ, đem đũa bát rửa sạch sau đó lau sạch sàn nhà, còn có chậu quần áo này cũng phải giặt hết cho ta.||

Quý lưu lại cho Cố Lan một đồng nhiệm vụ lớn rồi kéo Lê Phong đến phòng tắm.

Thoải mái tắm xong, Quý ôm Lê Phong trên giường lớn xem VCD mới mua, mà Cố Lan lúc này cũng hoàn thành một loạt nhiệm vụ mà Quý phân phó, cứng nhắc hỏi: Chủ nhân, còn có gì phân phó?||

Quý vỗ tay một cái, Cố Lan như là người bị điểm huyết được giải huyết, thân mình run lên, khôi phục thần trí, Sao lại thế này, ta... ta vừa mới xảy ra chuyện gì?||

Cô trúng tà!|| Quý hảo tâm trả lời.

Trúng tà? Nói bậy! Trên thế giới này căn bản không có chuyện quỷ quái!||

Cô dựa vào cái gì mà nói trên đời này không có ma quỷ, cô chưa nhìn thấy qua đã nói không có, có khi là bọn chúng đang triển bên người cô...|| Nói xong, Quý nhìn bốn phía Cố Lan, giống như là chung quanh cô ta tập trung rất nhiều quỷ quái.

Cố Lan đột nhiên cảm giác bốn phía lạnh ngắt, trong lòng run lên, sợ hãi giống như một mầm cây nảy nở, không ngừng đâm chồi trong lòng. A— một tiếng thê lương kêu, làm sàn nhà phát rung. Trên màn hình bốn mươi lăm inch đang chiếu một màn kinh tâm động phách, nữ diễn viên bị hơn mười xác ướp truy đuổi đến hoa dung thất sắc thét chói tai liên tục. Loa khuếch đại âm thanh đem tiếng thét chói tai như giết gà của nữ diễn viên truyền đến từng ngõ ngách của lâu cũ, Cố Lan không tự giác mà ra một thân mồ hôi lạnh, hai chân giống như bị đóng đinh, không thể động đậy, hai mắt cũng giống như bị dính chặt vào màn hình, hình ảnh khủng bố liên tục chạy vào trong mắt, từ thần kinh não truyền xuống tim, tim đập gia tốc mãnh liệt.

Ba mươi phút sau, phim kết thúc trong tiếng nhạc bàn bạc, nam nữ diễn viên ôm hôn nhau trong bối cảnh hoa lệ, lại là một cái kết thúc đoàn viên. Nhìn đến màn xác ướp bị tiêu diệt, cảm giác sợ hãi của Cố Lan hơi giảm đi một chút, lý trí chiến thắng sợ hãi.

Đúng vậy! sự thật là ma quỷ không tồn tại, nó chỉ có trong phim ảnh mà thôi.

Thật đáng thương,|| Lê Phong oa ở trong ngực Quỷ đột nhiên toát ra câu không đầu không đuôi này.

Cố Lan cũng cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi: Làm sao mà đáng thương, người không thấy kết cục cuối cùng là nam nữ diễn viên chính được đoàn viên sao?||

Ta là nói tên đầu trọc cơ.|| (phim này chắc là Xác ướp Ai Cập I) Cái xác ướp kia!|| Cố Lan cả kinh kêu lên.

Quỷ cũng không hiểu, gã đó rốt cục là đáng thương ở đâu, hơn nữa bộ phim này là tiếng anh, trí tuệ hữu hạn của nó làm sao hiểu được.

Tên đầu trọc đến cuối cùng cũng không thể cùng người mình thích ở cùng một chỗ, gã thật là thê thảm nga.|| Lê Phong vì Tên đầu trọc đáng thương mà rơi lệ đồng tình.

cTên đầu trọc kia là xác ướp không phải là người, gã làm nguy hại hòa bình thế giới nên nam diễn viên phải giết gã, bảo vệ thế giới, cử chỉ chính nghĩa nhân loại chiến thắng tà ác, người có biết không?|| Cố Lan cảm thấy tất yếu phải sửa lại quan điểm sai lầm của Lê Phong.

Lê Phong lắc đầu chu môi nói: Ta chính là cảm thấy được gã đáng thương, nếu ta cùng Bảo Bảo phải tách ra, ta nhất định sẽ rất thống khổ, Tên đầu trọc không thể cùng người mình thích ở cùng một chỗ như vậy sẽ nhất định rất thống khổ, Bảo Bảo ta nói có đúng không?|| hai mắt rưng rưng như tìm kiếm đồng tình mà nhìn Quỷ. Ý nghĩ độc đáo như vậy cũng có thể nghĩ đến không thể làm cho người ta không khâm phục, khó trách người ta nói trí giả đại ngu, tất có một phen lý luận chấn kinh thế giới kinh thiên địa quỷ thần.

Quỷ ôn nhu vuốt tóc Lê Phong, trong mắt là tràn đầy nhu tình, nội tâm kích động không thôi. Bởi vì trí tuệ của Lê Phong không cho phép nó linh hội bất cứ việc gì một cách sâu sắc, nó chỉ là đơn thuần nhìn vấn đề theo góc độ của mình, nó cảm thấy việc cùng y tách ra là vô cùng thống khổ, nên nó cảm thấy tên đầu trọc thật là đáng thương. Cái nhìn của nó thực phiến diện cũng thực nông cạn, ở trong thế giới của nó, không có chính nghĩa cứu vớt thế giới, yêu quái hay ai cũng không phân biệt, không có giới hạn đúng sai, nó chỉ là đơn thuần thích mình thích, tình cảm thuần khiết nhưng đáng quý. Ánh mắt trong suốt thủy chung tràn ngập tín nhiệm cùng y lại mà nhìn y, chưa bao giờ hoen ố thế tục, vô luận y là người hay là quỷ, chưa bao giờ dao động.

Đúng vậy, gã thật đáng thương.|| Ta cũng rất hạnh phúc, vì ta có người. Được Quỷ đồng ý, Lê Phong lại tin tưởng vững chắc Tên đầu trọc đáng thương. Đặc ý dào dạt mà nhìn Cố Lan, ánh mắt kia như đang nói, xem đi, ngay cả Bảo Bảo đều nói ta đúng.

Cố Lan quái dị mà nhìn hai người, Đầu óc các người đều có bệnh a.|| tiếp theo hướng Lê Phong nói: Người thật là ngu xuẩn, quỷ là thứ không

ai quan tâm, lại càng không hiểu thế nào là tình yêu, lại nói, trên đời này căn bản không có quỷ, thế kỷ hai mươi mốt, nói gì cũng phải có chứng cứ, quỷ quái đều là nhân loại hư cấu ra, toàn bộ bộ phim đó chỉ chỉ ra là tà không thể thắng chính, chính nghĩa trường tồn là đạo lý lớn, các người sao lại không lãnh hội được.

Lê Phong nghe người khác nói chuyện, luôn chỉ chọn nghe cái gì mình hiểu, còn cái gì không hiểu thì coi như không nghe thấy, bởi vậy mấy câu có khí phách này nó chỉ nghe được mỗi câu ngu xuẩn kia. Nó lập tức đi ra kháng nghị nghiêm chỉnh, Ta mới không có ngu, ta chỉ là không đủ thông minh thôi.||

Quý lập tức đứng ra bảo vệ nó: Nói người ngu xuẩn mới chính là kẻ ngu xuẩn. Nói với Lê Phong: người so với kẻ tự cho là thông minh kia thì thông minh hơn nhiều.

Nghe được Quý khen mình thông minh, Lê Phong cả người lâng lâng, ngứa đầu ưỡn ngực rất kiêu ngạo.

Trời của ta à, hai người này có phải là từ sao hỏa rơi xuống không vậy, ngu ngốc!

Cố Lan lắc đầu ai than, tú tài gặp binh có lý cũng không nói được.

Đinh đinh đong...chiếc đồng hồ cổ xưa trên tường phát ra tiếng chuông nặng nề, kim đồng hồ chỉ hướng mười hai, Quý nói với Lê Phong đang ghé vào người y: Đã khuya rồi, nhanh đi đánh răng rửa mặt rồi ngủ thôi.

Nga, Lê Phong xuống giường, cầm chiếc cốc tiểu hùng chuyên dụng, chiếc bàn chải tiểu hùng cùng kem đánh răng chạy vào trong phòng tắm. Nhanh lên, đợi ta kiểm tra,

Trong phòng lập tức chỉ còn Quý cùng Cố Lan, thần sắc Quý đột nhiên thay đổi, ánh mắt nhu hòa trong chốc lát trở nên sắc bén vô cùng, ánh mắt sáng rọi dừng lại ở trên người Cố Lan, Bà tám! Còn chưa cú! Như thế nào muốn chết ở nhà ta sao!

Này, ta cảnh cáo người không được gọi ta là bà tám, hơn nữa nơi này chính là sản nghiệp của nhà ta, ta có quyền ở lại chỗ này.

Hừ! Được! Ta liền xem cô có thể ở lại đến khi nào, có bản lĩnh thì đừng đi.

Cố Lan giận dữ, trời sinh tính cô cao ngạo, sao chịu được bị người khác xem thường như vậy: Không nhìn thấy người chết thì ta không đi! Nói xong còn ngồi xếp bằng tại chỗ, cố ý cùng Quý đối nghịch.

Quý tức đến thối râu tròng mắt, ước gì được lột da của cô ta ngay tại chỗ. Lê Phong rửa ráy xong, dụi dụi đôi mắt buồn ngủ, thông thả bước về giường, Bảo Bảo, ta muốn ngủ.

Lại đây. Đem chăn đơn ra, đem Lê Phong một mớ rã rời vào ổ chăn, Ngủ đi.

Lê Phong dùng ánh mắt đã mị thành một đường như vậy ngồi ở trên giường mà nhìn Cố Lan cách đó không xa.

Mặc kệ cô ta, ngủ! Quý mê mê nhẹ chuyển đầu Lê Phong. Lê Phong đứng dậy tròng mắt, đảo mắt liền đi theo chu công chơi cờ.

Cô thật sự là không đi phải không?

Không đi! Cố Lan quyết tâm, chịu khổ là việc nhỏ, mất tự tôn mới là chuyện lớn, tự tôn cao ngất của cô không cho phép cô cúi đầu trước kẻ địch.

Rất có chí khí. Quý ngoài cười nhưng trong không cười nói: Ta liền hào phóng mà đem chỗ cao quý nhất trong nhà là sàn nhà mà tặng cho cô ngủ, sàn nhà của ta là từ mộc liễu thượng đẳng chế thành, đông ấm hạ mát, dùng để làm quan tài thích hợp nhất, cô an ngủ đi.

Tách. Quý dùng tay tắt đèn, bốn phía nhất thời tối sầm xuống.

Thân ở trong bóng đêm, Cố Lan phát hiện hành vi nóng vội nhất thời của mình lại đưa mình đến thăm cảnh này, không khỏi có điểm hối hận, nếu hiện tại chạy lấy người, nhất định sẽ bị ác nam chê cười, cô không thể mất mặt như thế.

Vừa xem qua phim kinh dị, dư âm của bộ phim bấy giờ mới phát ra, tuy nói rằng cô không tin có quỷ thân, nhưng tình cảnh này, khó tránh khỏi làm cho cô sợ hãi. Ôm lấy con miêu đang nằm ở góc tường, cùng cảm giác sợ hãi đến nửa đêm mới mơ màng ngủ

7. Chương 7

Ngày hôm sau, Quỷ tỉnh dậy, phát hiện bà tám thổi thực sự ngủ ở dưới sàn nhà nhà y một đêm, còn ôm cả phê miêu không buông, đây chính là món đồ chơi mà meo meo ô thích nhất, ngay cả y cũng không cho sờ.

Buổi sáng lúc mới ngủ dậy là khi mà người ta dễ nổi nóng nhất, hơn nữa nhìn thấy nữ nhân này, Quỷ tâm hỏa phề hỏa, vạn hòa tề phát, không dám đánh thức Lê Phong mà cẩn thận xuống giường, bước đến trước mặt Cố Lan, một cước đem cô ta đá tỉnh.

Chuyện gì?|| Cố Lan đang ngủ bị một cước thiên ngoại phi chân đá tỉnh, Đúng vậy người a, làm gì vậy?||

Làm gì? Mang cô đi! Hừng đông rồi còn chưa cút!||

Cố Lan cúi đầu xem đồng hồ trên tay mình, Sáu rưỡi rồi.|| Bây giờ trở về nhà thay quần áo còn kịp.

Ngáp dài, đứng lên khỏi sàn nhà, sau một đêm ngủ trên sàn nhà cứng, sống lưng có chút đau A—Các người nhanh nhanh chuyển đi nga, nếu không ta quyết không để yên đâu.||

Từ từ.|| Quỷ ngăn lại Cố Lan đang muốn đi, chìa tay ra: Muốn đi cũng được, để lại tiền bồi túc đi.||

Cái gì?! Cơn buồn ngủ của Cố Lan toàn bộ mất sạch, đỏ mặt, nổi giận dùng dùng nói: Cái gì mà phí bồi túc, người nói chuyện sạch sẽ một chút!||

Quỷ chậm rãi nói: Miệng của ta thực sạch sẽ.|| chỉ vào cà phê miêu Cố Lan ôm trong ngực, Cô xem cô vẫn ôm nó không buông.||

Gì? Cố Lan nhìn cà phê miêu nói: Người nói bồi ngủ chính là nó sao?|| Đúng vậy, tối hôm qua có phải nó đã cho cô cảm giác ấm áp và an toàn thực lớn không?||

Cố Lan nghĩ nghĩ, kia nhưng thật ra ôm cũng rất thoải mái cùng an toàn, Phê Phê nhà ta chính là lần đầu tiên, thân mình thuần khiết của nó bị cô vấy bẩn, thu cô một ngàn đồng, còn tiện nghi cho cô.||

Một ngàn đồng? Người nghĩ cũng đừng nghĩ.|| Cố Lan đem cà phê miêu trả cho Quỷ, Một ngàn đồng mua người cũng được á, ta điên rồi mới có thể trả cho người ngân ấy!||

Nga— Quỷ làm ra một bộ dáng bình tĩnh đại ngộ, Hóa ra ta mới là mục tiêu của cô a! Cô thêm nhỏ dãi sắc đẹp của ta liền nói sớm a, ta cũng không rẻ nha, có điều – thấy cô có thành ý như vậy, giá cả thật ra có thể thương lượng.||

Nhất thời nói không suy nghĩ, Cố Lan hận không thể tại chỗ cắn đứt lưỡi mình, Ta cảnh cáo người tránh xa ta một chút, cho dù toàn bộ đàn ông trên thế giới này chết hết, ta cũng không có khả năng coi trọng người.|| Nhưng ta lại coi trọng cô mất rồi, thế nào, có muốn thử chút không, cam đoan cho cô cả đời khó quên.|| Quỷ bày ra một bộ dáng *** đáng tặc tử, đẩy Cố Lan lui đến bức tường.

Người... người đừng tới đây.|| Bắt đầu Cố Lan thật sự là sợ hãi, không ngừng tránh né Quỷ, có điều dù sao cô ta cũng là ở nước ngoài lớn lên, quan niệm giới tính cởi mở, đối với tình hình nam nữ cũng rất có kinh nghiệm.

Quỷ tuy rằng không ngừng từ ngữ cùng hành động khiêu khích cô, nhưng hai mắt y lại bình tĩnh như hai hồ nước lặng, rất nhanh cô liền nhìn thấu kế sách của y.

Cố Lan tương kế tựu kế, mềm nhẹ cười, hai tay ôm lấy vai Quỷ, thân thể mềm mại dựa vào người Quỷ: Người muốn làm thế nào để ta cả đời khó quên?||

Đến lúc này thì Quỷ kinh hãi, y luống cuống chân tay định đẩy Cố Lan ra, Uy, ta thật sự sẽ cường bạo cô đó!||

Không sao, nếu đối tượng là người.|| Cố Lan mang ý xấu hổ, dùng ngữ khí làm cho người ta buồn nôn mà nói: Ta

nguyện

ý

||

Quý nhất thời da gà rụng đầy đất.

Cố Lan thấy chiến thuật hữu hiệu, càng thêm ra sức diễn xuất, Ta tên Cố Lan, người tên là gì?||

Quý|| Quý theo phản xạ trả lời, ra khỏi miệng rồi mới vận phần hồi hận, để làm chi y phải mang tên mình ra nói với bà tám thói a, dốt nát.||

Quý

ca

|| trong âm thanh mềm mại mang theo cả nguyên rửa đèn mạng, kêu đến Quý rùng mình, dạ dày ruột non toàn bộ rồi thành một đoàn, Hiện tại ta phải đi làm, không thể cùng người, ta buổi tối lại đến cùng người nga, Quý ca người phải chờ ta đó

về phần phí bồi tức tối qua

hắc hắc...|| Quý đột nhiên có loại dự cảm không lành, quả nhiên giây tiếp theo ngửa mặt lên, hôn y.

Quý vừa sợ vừa cuống, thân thủ muốn đẩy cô ta ra, nào biết Cố Lan hút mạnh miệng y không thể rời ra.

Quý dùng hết sức chín trâu hai hổ mới thật vất vả đẩy được cô ta ra, vội vã cuống lui ba bốn bước, cùng nữ lang giữ lấy một khoảng cách an toàn. Quý đại ca, cái này là bồi tức phí, ta... đây cũng là lần đầu tiên của ta nga!||

Quý hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa sùi bọt mép tại chỗ, chết đến khó coi.2

Dưới đáy lòng Cố Lan âm thầm cười trộm, rốt cục có thể tìm được kẻ khắc chế ác nam, hảo! về sao cứ dùng cách này, không đem y bức thì không thể! Quý đại ca, ta đi trước nga!|| trước khi đi còn gửi cho Quý một cái hôn gió.

Quý vội né mình tránh, nhưng vẫn dính sóng công kích, tế bào thần kinh bị ảnh hưởng không ít. Cố Lan vừa đi, y liền ngã ngồi trên mặt đất.

Mẹ của ta ơi, lần này thực sự là bê đá đập chân mình rồi, không thể tưởng được bà tám thói kia lại đem sự việc thành như vậy.

Bảo Bảo.||

Quý quay đầu, thấy Lê Phong đứng ở sau y, Người dậy rồi, còn sớm mà, có muốn ngủ thêm không, ta đi nấu bữa sáng.||

Lê Phong không nói một lời, đột nhiên nâng mặt Quý lên, kéo cổ tay áo ngủ, liếc mạnh chà miệng Quý, Thật bẩn! Thật bẩn!|| trò phấn khích vừa rồi của Quý và Cố Lan, nó toàn bộ nhìn thấy, nhìn thấy Cố Lan cùng Quý hôn môi, nó không cam lòng đau khổ thật là khó chịu, nó không biết hình dung loại cảm giác này như thế nào, chỉ cảm thấy vết son trên môi của Quý kia thật chói mắt, nó ước gì có thể đem môi Quý ngâm vào trong nước ba ngày ba đêm, nhưng như thế vẫn còn chưa đủ, một hơi hời dỗi tự lại trong ngực, làm nó đau khổ không thể tả.

Lúc chạng vạng, Cố Lan lại đến lần nữa, lần này cô ta có chuẩn bị, mang theo bàn chải đánh răng, khăn mặt quần áo, ngay cả túi ngủ cũng mang đến.

Vừa vào đến nhà liền trước Quý ca, sau Quý ca, Quý chạy vội vào WC, hận không thể ới ra.

Lúc ăn cơm, cô nàng càng khoa trương, cứng rắn phải ngồi bên cạnh Quý, không ngừng gấp thức ăn cho Quý, ân cần hỏi han.

Trong mắt Lê Phong nhìn thấy hai người kia người nông ta nông thật khăng khít, hờn dỗi trong ngực hóa thành dao sắc cắt vào thịt của nó. Đau

quá. Ăn uống không có vị gì, tùy ý ăn nửa bát cơm, cũng không thấy trôi, một bụng hờn dỗi quay về giường, ngủ thật say.

Đang ngủ say thì có người gọi tỉnh, trợn mắt nhìn lên, hóa ra là Bảo Bảo. Quý lấy tay sờ trán Lê Phong, Người tối nay ăn ít quá, lại đi ngủ sớm như vậy, có phải là không thoải mái ở đâu không?||

Nhìn thấy Quý quan tâm nó như vậy, Lê Phong cảm thấy khối đá ở ngực kia nhẹ đi không ít, tinh thần cũng trở lại, đang muốn tiến vào lòng ngực Quý làm nũng với y, một đôi tay ngọc từ đằng sau tiến đến ôm lấy cổ Quý, tiếng theo là đầu Cổ Lan từ sau lưng Quý dò xét đi vào, để lên đầu vai Quý, yếu ớt nói: Quý ca a, bởi người ta nói chuyện thôi, người vẫn vắng vẻ người ta như vậy, người ta sẽ tức giận đó nha.||

Buông tay, bà tám thối, đừng dính lên người ta.|| Quý thật hận tại sao mình lại gây sự với bà tám thối này, không có việc gì rước lấy rắc rối. Tăng đá lớn ở trong ngực đột nhiên nặng thêm, ép tới chút nữa khiến Lê Phong tắc thở, thở phì phì trùn chần lên, quay lưng lại, không thèm phản ứng với Quý.

Vào ban đêm, Lê Phong mơ một giấc mơ kỳ lạ. Trong giấc mơ hỗn loạn, nó thấy mình đang đứng dưới sao trời, lại nhìn thấy hoa mẫu đơn nở rộ dưới trăng, có một thiếu niên đứng ở trong bụi hoa, nó si ngốc chờ thiếu niên ngoái đầu lại nhìn, cho dù chỉ là thoáng qua. Nó còn mơ thấy bị một nam tử không rõ dung mạo đặt dưới thân khi dễ, trong mơ lộn xộn, giống như một quyển sách mất trật tự, không thể hết toàn bộ câu chuyện. Lúc nó từ trong mơ trở lại hiện thực, đã là nửa đêm, nó như dĩ vãng oa trong lòng Quý, nó không nhớ được cảnh trong mơ, nhưng mà tâm như bị xé làm hai nửa, đau không nói lên lời.

Lê Phong che ngực, nước mắt doanh tròng, lấy giọng nửa tỉnh nửa mê nói: Đau quá!||

Cái gọi là đắc tội tiểu nhân cũng đừng đắc tội nữ nhân, Cổ Lan nữ nhân này đem cuộc sống ngọt ngào bình thần của Quý cùng Lê Phong phá đến4

rối tung rối mù, cô ta cơ hồ đem nhà Quý trở thành nhà mình, buổi sáng đi alfm, buổi tối thì trở về, ăn cơm thì cướp đồ ăn của Lê Phong, sau khi ăn xong thì quán lấy Quý không tha, Quý bị cô ta phiền đến phát điên.

Quý bị Cổ Lan quấy rầy chiếm đại bộ phận tinh lực, chưa phát hiện Lê Phong ăn càng ngày càng ít đi, người cũng ngày càng gầy, trạng thái tinh thần thì gần như hồng mất.

Buổi tối nó cũng không dám ngủ, chỉ sợ sơ ý nhắm mắt lại sẽ nằm mơ những giấc mơ cổ quái, cảnh trong mơ thì bất đồng, sau khi tỉnh dậy thì lại không nhớ chuyện trong mộng nữa. Nó luôn trắng đêm không chớp mắt, trợn mắt cho đến sáng ngày hôm sau, lúc không chống lại được cơn buồn ngủ thì mới đi ngủ, nhưng mà mỗi khi bị cảnh trong mơ làm cho bừng tỉnh, tỉnh lại rồi ngực lại đau đến rơi lệ. Nó không dám nói với Quý, lần trước vì nó đau bụng nên đã bỏ rơi nó một lần, nếu cho y biết tối tối nó mơ ác mộng, ngực đau, còn không biết y mang đến chân trời góc biển mà bỏ rơi, không có ngày quay lại.

Dưới sự đả kích cả tinh thần lẫn thể xác, sức khỏe Lê Phong ngày càng sa sút, phẳng phất như là một quả khí cầu hết hơi, chỉ cần một chút kích thích cũng có thể làm cho nó ngã quỵ.

Tập đoàn Nhâm thị, trong văn phòng tổng tài.

Nhâm Thiên thoải mái bắt chéo chân, cầm lấy cà phê thơm ngon mà uống một ngụm, nhìn tiểu thư Cổ Lan đang ngồi trên sofa đọc tạp chí mà sắc mặt vui mừng, trong lòng có nghi vấn, Cổ đại tiểu thư, em gần đây tinh thần rất tốt a, có phải là tìm được việc gì vui vẻ không?||

Hắc hắc.|| Cổ Lan che miệng cười khê, Thiên biểu ca, anh nói đúng đó, gần đây em tìm được món đồ chơi rất hay, anh không biết là y thú vị như thế nào đâu.|| Cái ác nam gọi là Quý kia, ngày thường nhìn thấy cô liên trợn mắt, nhưng khi cô làm nũng kề gần vào thì lại lập tức mặt đỏ tới tận mang tai, luống cuống chân tay, phản ứng kia so với hài tử ba tuổi còn

non nớt hơn, trò này rõ ràng là y khơi mào, kết quả lại bị đùa giỡn vòng quanh, hảo ngoạn a!

Cô từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, một năm trước, cha mẹ đột nhiên qua đời, c ô mới đến nhận chức. Mới đến, không bạn bè, Nhâm lão thái thì cảm tình không được tốt lắm, cái này cũng khó trách, mẹ nàng cùng cha của Thiên biểu ca đều không phải là con đẻ của Nhâm lão thái, Nhâm lão thái là vợ thứ hai của Nhâm lão công, chỉ là bà nội trên danh nghĩa của hai người thôi, cô là về nước mới nhìn thấy Nhâm lão thái thái lần đầu tiên, cô đối với bà lão lục tuần còn làm ra bộ thiếu phụ này thì một chút hảo hảo cũng không có, duy nhất cùng cô thân cận cũng chỉ có Thiên biểu ca, nhưng mà Thiên b iểu ca lại bận nhiều việc, cũng không có thời gian cùng cô nói chuyện phiếm, cực nhàm chán cuối cùng cô cũng có thể tìm được một việc rất vui vẻ,

mỗi ngày tan sở lại khăn cấp đến chỗ y, trêu đến khiến y người ngả ngựa đổ, ngay cả mục tiêu lúc đầu cũng quên sạch.

Nhâm Thiên nhẹ nhàng lắc đầu thở dài, không biết ai xui xẻo tám đời bị Cố đại tiểu thư nhìn đến, Không phải là em coi trọng người ta chứ?|| Làm sao có thể! Em cũng không phải là người mù, cái loại người này không phải loại em thích!||

Không thì là tốt nhất, nhưng cũng đứng cứ thấy mặt là bắt nạt người ta, rồi về sau mới phát hiện nguyên lai thích y, đến lúc đó thì y cũng bị em dọa chạy, vậy em liền thăm rồi.|| Hẳn chính là ví dụ rõ ràng, máu chảy đầm đìa.

A, rồi. Em mới không như vậy, không còn sớm nữa, là lúc đi thăm món đồ chơi của em rồi.||

Tối nay em lại không về nhà ăn cơm à?||

Không, anh biết em cùng bà nội không hợp mà, bà không vừa mắt em, em cũng không có hảo cảm với bà, cần chi về nhà để hai người cùng khó chịu?||

Tiểu Lan, thành kiến của em với bà quá sâu, kỳ thật bà nội rất hiền.||6

Đúng vậy, nhưng mà chỉ hiền với mỗi anh thôi. Không nói nhiều nữa, em đi đây!|| Cố Lan không muốn cùng Nhâm Thiên tranh cãi. Bà già kia trừ bỏ Nhâm Thiên thì ai cũng không vừa mắt, lần trước con gái Vương tổng cùng Nhâm Thiên vừa mới kết thân liền bị bà lão ba máng năm dọa sợ chạy mất, một bình dấm chua. Không biết còn tưởng rằng bà cùng Nhâm Thiên là cái gì đó. Một bó tuổi to, trên mặt nếp nhăn biến thành hai cái cóc, chẳng lẽ còn muốn học người ta trâu già gặm cỏ non.

Ách – mình nghĩ đi đâu nhỉ, cho dù lão thái thái kia có bá đạo thì cũng không có khả năng nhìn trúng Thiên biểu ca! Cố Lan lắc lắc đầu, đánh rụng cái ý nghĩ kỳ quái kia.

Cố Lan vừa đi, Nhâm Thiên lập tức gọi điện thoại, A lô... là ta... hiện tại có thể tới không... Hảo... ta chờ người...||

Nói xong mấy câu, Nhâm Thiên cúp điện thoại, khoảng năm phút sau, một nam tử tướng mạo tuấn lãng gõ cửa tiến vào, Tìm ta có việc gì?|| Nhâm Thiên chỉ chỉ ghế sofa, ý bảo gã ngồi xuống, nam tử cũng không khách khí mà đặt mông lên ngồi.

Cửu Vĩ, chuyện ta nhờ người tra, có tin tức gì không?||

Nam tử gọi Cửu Vĩ kia mở ra hai tay, lắc đầu nói: Ta căn cứ vào ngày sinh tháng đẻ, dùng bắc đấu tử trưng thuật tìm vài lần vẫn không tìm được.||

Nghe vậy Nhâm Thiên vô cùng thất vọng, Tại sao có thể như vậy?|| Chỉ có hai khả năng, thứ nhất, là người đó không còn ở nhân gian, nghĩa là đã chết.||

Không thể nào, một tháng trước ta còn nhìn thấy.||

Vậy thì chỉ còn một khả năng, bên cạnh nó có thuật sĩ sư, công lực của đối tượng đó không kém ta, ta mới không thể tìm được người đó.||

Dựa vào tu hành của người, lại có người lợi hại hơn sao?||

Người chưa từng nghe qua thiên ngoại hữu thiên, núi cao còn có núi cao hơn sao? Ở hồ tộc của ta, ta coi như là cao thủ số một số hai, nhưng trên7

đời lại không chỉ có hồ tộc, cũng như con người các người có nhiều tộc người, chúng ta cũng có a, ngũ thần lục tiên thất yêu bát tinh cửu quái, hồ tiên chúng nhiều nhất cũng chỉ chiếm một phần rất nhỏ.||

Chẳng lẽ không có cách nào sao?||

Cửu Vĩ thấy Nhâm Thiên gục đầu xuống, không khí ủ rũ liền không muốn đả kích thêm nữa, vì thế đổi đề tài, Lão tổ tông bảo ta chúc mừng người luyện thành thuật trường sinh bất lão.||

Có rắc tác dụng gì!|| người muốn gặp không gặp được, có thể trường sinh bất lão thì thế nào.

Đừng nói như vậy, người chỉ dùng mười mấy năm để luyện tiên thuật đến tầng thứ tư, không ngừng cố gắng luyện đến tầng thứ năm, người có thể tự mình thao túng bắc đẩu tử trượng giúp người tìm người rồi.‖

Nhâm Thiên hung hăng trừng mắt nhìn Cửu Vĩ, cửu vĩ hồ này là ngọc thật hay giả ngọc, Người có ba trăm năm đạo hạnh còn tìm không ra, ta làm sao tìm ra.‖

Đúng thế nga, Ha ha... ha ha...‖ Cửu Vĩ cười gượng vài tiếng, che giấu vô năng của mình, Không sao, có việc giả sự nhưng lại thành, một năm tìm không thấy thì hai năm, hai năm không thấy thì ba năm, cuối cùng cũng sẽ có một ngày tìm được thôi.‖

Nhâm Thiên cũng giả vờ cười cười, Đúng vậy, chờ trăm năm sau tìm được, người đó đã biến thành một đồng bạch cốt.‖

Kia... ta đây cũng không có biện pháp a!‖

Ta mặc kệ, ta mặc kệ người dùng cách nào phải nhanh chóng tìm được nó.‖

Đây... đây không phải là cố ý ép người sao? Người... không thể vô lý như vậy a!‖ gã đã thực cố gắng tìm, thật sự là năng lực hữu hạn, không có cách nào a!

Ta chính là không nói lý như vậy đó.‖ Hắc kiên nhẫn hai năm chờ đợi toàn bộ đều bị sạch trơn, tìm cũng không thấy, hắc thực sự điên mất,8

Người tin hay không đêm nay ta dùng giải mộng thuật cáo trạng với lão tổ tông của người?‖

Cửu Vĩ kinh hãi, Nhâm Thiên là đại ân nhân của hồ tộc họ, lão tổ tông hiểu rõ hắc nhất, nếu Nhâm Thiên ở trước mặt tổ tông nói gã vô dụng, tiền đồ tương sáng của gã sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, Ngàn vạn lần không cần a, cùng lắm... thì ta trở về nghĩ biện pháp, người ngàn vạn lần đừng bịa đặt ở trước mặt lão tổ tông đó.‖

Vậy còn phải xem biểu hiện của người!‖

Đúng vậy! Ta hiện tại lập tức giúp người tìm. Mỹ nam tử đệ nhất hồ giới (tự xưng) Cửu Vĩ thực mất hình tượng mà chạy ra khỏi văn phòng của

Nhâm Thiên.

Về phần vì sao gã lại sợ Nhâm Thiên như vậy, cái này phải từ bốn trăm năm trước nói lại. năm đó hồ giới gặp kiếp nạn vạn năm, gặp được Nhâm Thiên, nói đúng ra là kiếp trước của Nhâm Thiên, lúc đó hắc đang làm đế vương, lúc đó hắc cho hồ tộc tránh ở sau loan giá, lấy thiên tử chi oai để giúp đỡ bọn họ, làm cho bọn họ tránh được đại kiếp diệt tộc. Hồ tộc có tôn chỉ có ân tất báo, Nhâm Thiên cứu bọn họ, lão tổ tông tìm được đầu thai chuyển thế của đế vương, cũng chính là Nhâm Thiên, từ năm hắc 8 tuổi liền dạy cho hắc giải mộng thuật, ở trong mộng mà truyền tiên nô thuật cho hắc, giờ này coi như Nhâm Thiên cũng là một nửa hồ tiên.

Nói đến Cố Lan, sau khi rời công ty liền đến thẳng hang ổ của Quỷ cùng

Lê Phong.

Khi đó, Quỷ cùng Lê Phong đang chuẩn bị ăn cơm, cô không khách khí liền chiếm chỗ tốt, ngay cả khi Quỷ liếc mắt bảo đi rửa tay, cô ta cũng làm như không thấy, cuối cùng còn kêu Quỷ

ca

‖

Trái tim của Quỷ thiếu chút nữa ngừng đập. Nhưng Quỷ quyết tâm không muốn cùng cô ta phát sinh xung đột, liền xuống dưới lầu mang đồ ăn lên. Trên lầu hai chỉ còn hai người là Cố Lan và Lê Phong.

Này.‖ Cố Lan đẩy đẩy Lê Phong đang ngồi bên cạnh, muốn trêu đùa, Người cùng y có quan hệ như thế nào vậy?‖

Lê Phong không có chút hảo cảm nào đối với Cố Lan, cho nên không chút để ý đến câu hỏi của cô ta, đem thân mình né qua một chút, cùng Cố Lan duy trì khoảng cách thích hợp.

Đừng không để ý đến ta mà.|| Cố Lan ghé vào bên tai Lê Phong nhỏ nhẹ nói: Các ngươi là loại quan hệ này đúng không, ta liếc mắt một cái là nhìn ra rồi.||

Loại quan hệ này? Lê Phong nghi hoặc, lời nói thâm sâu như vậy nó nghe không hiểu.

Đối với sở thích của người khác thì ta cũng không có quyền nói, chính là rau xanh củ cải mỗi người một sở thích thôi, chỉ là không nghĩ tới con mắt của y lại kém như vậy, thích một tên ngốc tử.||

Cả câu Lê Phong chỉ có phản ứng với rau xanh củ cải, cũng vì nó ghét nhất hai thứ đó, Ta ghét nhất là rau xanh củ cải.||

Cố Lan che miệng cười, cảm thấy ngốc tử này chơi cũng vui, Ta cũng ghét nhất là củ cải rau xanh, người không thấy ta chỉ ăn thịt gà thịt vịt, rau xanh nghĩ đến đã muốn ói.||

Đây cũng là tiếng lòng của Lê Phong, vì thế nó liền nảy sinh một loại đồng tình với cô ta.

Cho nên a, người đem toàn bộ thịt cho ta được không, ta thật sự không ăn được rau, ăn một lần sẽ chết.||

Nghiêm trọng như thế sao? Lê Phong tin là thật, nghĩ đến Cố Lan ăn rau một lần sẽ thực sự bị chết, nó tuy rằng đau lòng vì phải đem thịt cho người khác ăn, nhưng vẫn là gật gật đầu, Cho người hết đó.||

Một khi đã như vậy...|| Cố Lan được một tắc lại một tiến một thược, càngtrêuthêm:

Ta thực thích Quý ca, người đem y tặng cho ta được không?||

Đây chỉ là một câu vui đùa thuần túy, nhưng mà người nói vô tâm, người nghe có ý, những lời này tựa như một cây kim, chọc một lỗ làm tất cả tức giận bấy lâu nay của Lê Phong thoát ra.

Người ta thường nói làm gì cũng được, nhưng đừng động vào ngốc tử, vì khi ngốc tử nổi điên, sẽ giống như trời rung đất lở, ngốc tử không thể biện bạch thật giả, nếu không cẩn thận động trúng huyết của nó, nó sẽ mặc kệ người là Bồ Cái hay là Bin Laden, đánh trước nói sau.

Cố Lan giờ phút này thì đã cảm nhận sâu sắc được triết lý này, nhưng hối hận thì đã quá muộn, ngay cả tiếng kêu sợ hãi còn chưa kịp thét lên thì đã bị một chưởng của Lê Phong đánh đến hôn đầu, trên mặt hiện ra năm vết hồng hồng, đầu thì bị kéo thành một bụi cỏ, Cứu mạng a...|| Cố Lan phát ra tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

Quý dưới lầu nghe được tiếng giết heo, không, là tiếng cầu cứu, liền chạy lên, nhìn thấy Lê Phong như nổi điên mà đánh Cố Lan.

Lê Phong xuống tay không phân biệt được nặng nhẹ, không hề có tình cảm, túm tóc Cố Lan mà đánh.

Quý bước lên trước, kéo Lê Phong đang đỏ mắt lên đến bên cạnh rồi hỏi Cố Lan, Người đã làm gì nó?||

Cố Lan bị đánh như vậy làm sao có thể trả lời được Quý, cô quỳ trên mặt đất, cuộn thành một đoàn, cả người phát run, miệng thì thào: Đừng đánh ta, đừng đánh ta...||

Lê Phong giống như một cỗ máy đã tra dầu mà không ngừng lại được, mặc kệ Quý kiềm trụ, nó vẫn tay đầm chân đá, nghĩ muốn vọt đến bên cạnh Cố Lan đánh thêm một chút.

Quý đem toàn bộ lực ra mới có thể miễn cưỡng giữ được Lê Phong, không thể tưởng được khí lực của Lê Phong khi phát điên lại có thể lớn hơn bình thường ba, bốn lần, Người rốt cục đã làm gì nó?||

Ta... ta...|| Cố Lan ôm khuôn mặt sưng vù, nức nở nói: Ta... chỉ là muốn... nói giỡn với nói... muốn nó đem người tặng cho ta... ai biết... ô ô...||

Xứng đáng! Cơm có thể ăn vậy, nhưng nói thì không được nói lung tung, người bị tát là do tự tìm!|| nếu không phải là còn Lê Phong ở đó, y lại không sớm quang tử hai lỗ tai của bà tám thối, xem cô ta từ nay về sau còn dám nói hươu nói vượn hay không.

A— Lê Phong cuồng kêu lên một tiếng, giãy khỏi trói buộc của Quý, một đám hương tới mặt của Cố Lan, nếu bị quyền này đáng trúng, não không chấn động thì mặt mày cũng hốc hác a.

Cố Lan tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể che mặt thét chói tai, chờ đau đớn buông xuống.

Chính là đợi thật lâu, đau đớn cũng không thấy, chẳng lẽ còn đang ở trong hành trình, cô trộm nhìn qua khe hở giữa ngón tay, liền nhìn thấy Lê Phong xui lơ trong ngực Quỷ.

Nguyên lai trong lúc chỉ mảnh treo chuông, Quỷ đánh ngất Lê Phong đang phát cuồng, cứu Cố Lan một cái mạng nhỏ.

Quỷ cẩn thận đem Lê Phong đặt lên giường, gạt mớ tóc che mặt nó ra, gương mặt trắng như tờ giấy làm người ta đau lòng không thôi, Cút! y không quay lại mà giận dữ quát, không muốn tái kiến bà ám thối ngàn dao đâm này, nếu không phải lý trí còn minh mẫn, y sớm đem cô ta chặt làm trăm mảnh, thả xuống biển cho cá ăn.

Cố Lan cũng biết là mình quá đà, chơi ra họa, lần đầu tiên thấy Quỷ giận dữ như vậy, bóng lưng của y giống như tản ra tầng tầng lửa đỏ, lửa đỏ kia không kiềm chế được tùy thời có thể bùng nổ.

Cố Lan toàn thân đau đến muôn hồng nghìn tía lại sợ hãi, Cố Lan không dám nhiều lời nữa, khập khiễng rời khỏi nhà Quỷ.

Đầu sỏ rắc rối đã đi rồi, nhưng sự tình còn chưa chấm dứt.

Lê Phong bị bóng đè, vô luận Quỷ gọi nó như thế nào đều không tỉnh, cả người đầy mồ hôi, khi thì phát ra rên rỉ thống khổ, khi thì khóc lóc, lằm rằm không ngừng, Quỷ tự chỉ riêng lau nước mắt cho nó thôi cũng mất mấy cuốn khăn tay.

Tới chạng vạng hôm sau, tình huống vẫn không cải thiện, hai mắt Lê Phong thừng xuống, đôi môi tái nhợt vô sắc, tiếng rên rỉ ngày càng thống khổ, ai thấy tình cảnh này cũng biết là không ổn.

Quỷ đau lòng lại luống cuống, trong tình huống không có cách nào khác, y quyết định dùng giải mộng thuật để xem giấc mơ của Lê Phong, xem ác mộng vậy khốn nó như thế nào.

Quỷ nằm xuống bên cạnh Lê Phong, cầm lấy bàn tay trái lạnh như băng kia, nhắm mắt niệm chú.

Quỷ mở mắt ra, phát hiện mình ở trong bóng đêm hư vô, đột nhiên có một đạo bạch quang hiện lên, vô số bức họa hướng vào y bay đến, đều là màu sắc rực rỡ, nội dung khác nhau, nếu có một điểm giống nhau thì đó đều giống như là bức vẽ trẻ con dùng màu sáp vẽ nên, đó đều là trí nhớ của Lê Phong, đều là thế giới trong mắt Lê Phong.

Quỷ phát hiện sau rất nhiều hình ảnh là một cái cửa sắt, trên cửa là một cái khóa vừa to vừa cũ, cửa sắc bất vi sở động, lúc muốn phá vỡ khóa, khóa sắt lại tự động mở ra dưới tay y, trí nhớ phong ấn bị giải khai, cánh cửa trí nhớ bị phong bế nhiều năm chậm rãi mở ra...

Ánh trắng màu vàng nhạt treo cao trên bầu trời màu lam, hoa mẫu đơn xinh đẹp nở rộ dưới ánh trắng, mẫu đơn ngầy ngò giống như sương mù chậm rãi thăng hoa, bao phủ khắp nơi.

Nơi này... Quỷ ngơ ngác nhìn cảnh tượng bên trong cánh cửa, giờ phút này trong lòng y là khiếp sợ cùng kích động không thể hình dung.

Cảnh tượng này quen thuộc như thế, trí nhớ bị chôn vùi nhiều năm vô tình được mở ra, miệng vết thương đã lành nay lại bị xé rách.

Đột nhiên trước mắt Quỷ tối sầm lại, một đôi bàn tay trắng nói từ phía sau bưng kín mặt của y, Đoán xem ta là ai?||

Trong lòng Quỷ rung động, hai tay phát run. Âm thanh này – âm thanh mềm mại này; từng bị y mắng là ẻo lả, ghê tởm đến cực điểm; từng cùng y đối chọi gay gắt, làm y tức đến nổ đom đóm mắt; từng si tình không hối hận nhìn về phía y nói hết tình yêu; từng... làm y hôn khiến mộng nhiều, tan nát cõi lòng...

Đưa tay cầm lên bàn tay trắng nõn, Quỷ chậm rãi xoay người...

Cái người làm y thống khổ bốn trăm năm, hối hận bốn trăm năm, cũng bị y cố ý quên đi bốn trăm năm, đang cười với y.

Đúng là người, nguyên lai là người! Ta nên biết, ta nên sớm biết, meo meo ô chính là chuyển thể của nó, từ trước đến giờ ta chưa từng muốn cùng nhân loại có liên quan tại sao tự nhiên lại lưu lại một cái gốc tử bên mình! Ta thật là dốt nát a, nhiều căn cứ chính xác như vậy ở trước mắt mà ta lại không đoán ra thân phận của nó, có lẽ... có lẽ trong tiềm thức của ta đã cự tuyệt nhớ lại, mượn cớ để bảo vệ nội tâm tan vỡ của ta.

Người này kẻ nói dối, đại lừa đảo!|| Quý phần nộ khiển trách, Rõ ràng nó chờ ra, người lại không giữ lời, bỏ lại một câu ta yêu người, cũng không để ý ta bị những lời này đập đến đầu rơi máu chảy, cũng không nghe lời đáp lại của ta, liền đột nhiên như vậy... chết, người đem ta hại thật thê thảm a! Người so với Ngọc quý phi còn đáng giận trăm lần...|| Đối mặt với lên án của Quý, người nộ vẫn như cũ tươi cười khả cúc.

Quý bắt lấy hai vai gầy nhỏ của đối phương, Ta cho người giải được, vì sao không dùng?|| qua nhiều năm như vậy, đây vẫn là nghi vấn mà y canh cánh trong lòng, y nghĩ không ra, vì sao nó tình nguyện chết cũng không cần giải được, Trả lời ta a!||

Tươi cười dần biến mất, trên mặt hiện lên nụ cười thống khổ, âm thanh ôn nhu của nó như phiêu tán trong gió: Không muốn bị người khinh thường. Người khinh thường ta bất nam bất nữ, thân mình rách nát dơ bẩn, không thể có tình cảm với ta. Ta cái gì cũng không có, chỉ có phần yêu thuần khiết này là tất cả, ta nghĩ muốn cho người biết, ta không phải vì mạng sống mà mới nói câu ta yêu người, ta nguyện ý dùng mạng của mình chứng minh tình yêu của ta với người.||

Người thật nhẫn tâm! Thật... ngu ngốc! Tình yêu của người được chứng minh, ta thì sao? Người không cho ta thời gian để phát hiện tâm ý của mình, người có biết lúc nào thì ta phát hiện ra tình cảm của mình không? Làm sao mà đoán được, ta cho người biết, là lúc mà ta nhìn thấy thi thể lạnh như băng của người.|| Còn có gì tàn nhẫn hơn điều này! Thật vất vả mới phát hiện tình yêu trong lòng, tình yêu lại chưa nở mà đã héo rũ, Người thật tàn nhẫn, người thế nào lại có thể như vậy.... có thể như vậy...||

Thực xin lỗi... ta cũng không ngờ rằng cái chết của mình lại thương tổn đến người như vậy... ta cũng không... muốn... thương tổn người...|| cơn gió xoáy thổi bay hoa mẫu đơn, thổi bay nước mắt trên má, nước mắt cùng cánh hoa bay lên, cô độc không chỗ nương tựa, lẻ loi rơi xuống. Gió ngừng thổi, hoa tĩnh lặng, lệ vô ngân, hoa trong mưa thiên hạ cũng biến mất vô tung.

Quý sốt ruột tiến về phía trước, nghĩ muốn tìm kiếm, lại giẫm lên khoảng không, ngã vào vực sâu không đáy.

Đột nhiên tỉnh dậy, mở mắt chứng kiến huyền lương mộc cũ kỹ, mới biết là chính mình đã trở về hiện thực.

Tay vẫn như cũ nắm tay Lê Phong, Lê Phong giống như bị điện giật, vội vàng buông ra.

Lê Phong im lặng mà nằm, sắc mặt tái nhợt như người chết, đột nhiên Quý giống như bị trúng tà, hoảng sợ đẩy cửa mà đi, trong nháy mắt mất hút trong bóng đêm.

8. Chương 8

Quý vừa mới chạy đi không lâu, Lê Phong liền tỉnh lại, vừa mới tỉnh lại mơ hồ đến đáng yêu, một bên xoa con mắt thũng đỏ, một bên giống như mọi lần làm nũng mà gọi: Bảo Bảo...|| nhưng gọi mấy tiếng cũng không thấy thân ảnh của Quý, nó chỉ còn cách xuống giường tìm kiếm, tủ quần áo, gầm giường, ngăn kéo, phòng làm việc, phòng tắm, phòng bếp, tủ bát, mặc kệ chỗ có thể giấu người hay không đều bị lục soát một lần, những vẫn không tìm thấy Quý.

Lê Phong bắt đầu nóng nảy, trước kia Quý cũng từng như vậy, nơi nơi đều tìm không thấy Bảo Bảo, Ô... Bảo Bảo.... Ô|| Bảo Bảo đi mất, Bảo Bảo không cần nó, với ý nghĩ đơn giản của mình thì Lê Phong cũng chỉ có thể làm ra được trình thám hữu hạn như vậy thôi.

Lê Phong khóc sụt sịt đi ra khỏi lầu cũ, đi tới đi lui liền đi ra khỏi khu phố cổ, đi lên đường lớn, Lê Phong không hề có ý thức giao thông, hai chân chính là kim chỉ nam, nó không cần biết cái gì là đèn xanh

đèn đỏ, dù sao đường là ở dưới chân.

May mắn nơi này hẻo lánh ít có người tới, hơn nữa đêm khuya không có người, xe cộ thưa thớt, nếu không thì Lê Phong đã sớm thành vong hồn dưới bánh xe.

Nhìn! Còn chưa nói xong, đã có một chiếc BMW lao đến, cũng may lái xe kỹ thuật đủ tốt, một cái quẹo vào, két – tiếng phanh chói tai làm màng nhĩ phát rung, xe dừng lại cách Lê Phong một thước.

Một vị nữ tử thần tình ứ đọng từ trên xe bước xuống chửi ầm lên, Không muốn sống nữa hả, xông loạn ở trên đường.‖ nữ tử vừa mắng vừa đến gần

Lê Phong, khi mà cô ta nhìn thấy bộ dáng Lê Phong, lập tức hét chói tai, không cần hoài nghi, người này chính là Cố Lan – đã bị Lê Phong đánh đến phát sợ luôn.

Cố Lan nhìn thấy Lê Phong, Lê Phong cũng nhìn rõ Cố Lan, vừa mới khóc như mưa sụt mướt liền lập tức ngừng lại, nhanh tay lẹ mắt, một phen nắm lấy mái tóc vừa đi thắm mỹ sáng bóng của Cố Lan, Bảo Bảo ở đâu?‖ cừu nhân gặp mặt liền đỏ mắt, đoạt bảo chi cừu bất cộng đái thiên, Lê Phong nhất trí nhận định là Cố Lan bắt cóc Bảo Bảo của nó.

*Đoạt bảo chi cừu bất cộng đái thiên: thù đoạt Bảo Bảo không đội trời chung.

Ta... ta không biết, đau đau...‖ đau quá a! kính nhờ nhẹ tay chút, da đầu của ta sắp bị kéo đứt rồi.

Nói dối! Nhất định là người đem Bảo Bảo giấu đi rồi, trả lại cho ta!‖ đưa tay ra chuẩn bị đánh.

Ta thật sự là không biết... A... Không cần đánh ta.... Thiên biểu ca cứu mạng a!!!!‖

Nắm tay của Lê Phong chuẩn bị đánh vào Cố Lan thì bị một bàn tay to lớn từ phía sau nắm lấy, một giọng nói uy nghiêm nói: Tiên sinh, xin người buông biểu muội, có chuyện gì có thể từ từ nói, đánh người cũng không thể giải quyết vấn đề.‖

Lê Phong quay đầu lại, lúc nhìn đến đối phương thì sắc mặt đại biến, sợ hãi lây lan, sợ hãi trên mặt Cố Lan toàn thể quân sự dời đi, chuyển qua lên mặt Lê Phong.

Lê Phong!‖ Nhâm Thiên vừa mừng vừa sợ, vốn là đáp ứng yêu cầu tiểu Lan, đến đây đòi lại công đạo cho cô ấy, không thể tưởng được lại gặp người mà hắn muốn tìm, thật sự là xa tận chân trời gần ngay trước mắt, Lần này đừng mơ chạy thoát, theo ta về nhà!‖

Không muốn! Ta muốn tìm Bảo Bảo!‖ Lê Phong ngồi chồm hồm tại chỗ.⁷

Cái gì Bảo Bảo? nhà mà người nói không về thì sẽ không về sao? Theo ta về.‖ nói xong liền lôi kéo Lê Phong về xe của mình.

Không cần... không cần...‖ Lê Phong liều mạng cự tuyệt nhưng đều vô dụng, nó vội quá, cắn lên bả vai Nhâm Thiên một cái, Nhâm Thiên bị đau liền buông tay.

Lê Phong vội vàng nhân cơ hội giãy ra, xoay người bỏ chạy. Đứng lại!‖ Nhâm Thiên lập tức đuổi theo.

Lê Phong vừa mới chạy được vài bước, một chiếc xe tải liền tiến đến trước mặt, ánh đèn màu vàng đầu xe thật chói mắt, két — tiếng vang lên phía chân trời.

**

Nói về Quỷ như trúng tà mà chạy khỏi đây, một mình chạy đến bãi biển gần nhà, gió biển đêm thổi đến, làm hạ nhiệt ý nghĩ nóng lên của y.

Y vì sao lại chạy đi, thực sự bản thân y cũng không rõ, chỉ là khi nhìn thấy bộ dáng nằm yên của Lê Phong, nháy mắt làm cho y sinh ra ảo giác, giống như quay trở lại cái đêm thống khổ bốn trăm năm trước.

Bốn trăm năm trước.

Quỷ cứu Ngọc quý phi ra khỏi lãnh cung, coi như trả hết một tia nhân duyên với nàng, sau đó, y liền theo đường cũ trở về phòng ngủ của Tô Tương, khi đó là canh bốn, trời còn chưa sáng, y sờ soạn đến bên giường Tô Tương ngồi xuống, Đây, ta cứu nàng ra ngoài rồi, tiếp theo chúng ta giải quyết vấn đề.‖ Quỷ trầm tư một hồi lâu, thấp giọng nói: Vừa này... lúc ta đem nàng cứu ra, ta nghĩ ta thích nữ nhân này ở chỗ này, trừ

bỏ gương mặt xinh đẹp kia của nàng thì ta chẳng biết gì về nàng cả, thế nhưng vì nàng, ta ăn trộm huyền thể ngọc của mẫu thân, biến thành bộ dáng này, bây giờ nhớ đến mới cảm thấy mình thật sự là ngu xuẩn! Này! Người cũng đừng trộm cười nhạo ta nha, nói về ngu xuẩn thì ta và người kẻ tám lạng người nửa cân! Nói thật ra, trước đây ta thực chán ghét người, cảm thấy người như là ruồi bọ đáng ghét vậy, cả ngày đi

theo ta đông xả tây kéo, thường làm ra phiền toái, đem ta tức giận đến nhảy lên, người biết không, từ khi quen biết người, ta phá lệ lần đầu tiên phát giận chữi mắng người, con người khô cần trước kia cũng không biết đã đi đâu, vừa thấy người đã nhin không được nói móc người vài câu, ngay cả ta cũng cảm thấy kỳ lạ tại sao mình lại lảm lời như thế a! Người xem! Giống như hiện tại, ta thế nhưng nói thật nhiều những điều vô nghĩa, này, người rốt cục có nghe ra ý tứ của ta không vậy?||

Quý đợi một lúc lâu sau cũng không có tiếng đáp lại, Tính rồi! Ta sớm biết người không thông minh như vậy, làm sao hiểu được những thứ khúc chiết như vậy, để ta nói rõ ràng ra vậy, chính là... chính là...|| Mẹ nó! Quý trong lòng oán đối phương ngu ngốc, cứ bắt y phải nói ra những lời nói thẹn thùng này, Chính là ta nghĩ rằng ta đã thích thương người!|. Đổ ửng trên mặt Quý bay toán loạn, cực xấu hổ, cũng may đêm đủ tối, không bị đôi phương nhìn thấy quần dạng xấu hổ của mình.

Vì che giấu sự quần bách của mình, Quý ra vẻ lạnh nhạt nói Mặc dù...

tuy rằng... thế nhưng... Người đừng cho là vì ta thích người mà người có thể lên mặt, đừng quên là người thối lộ trước, cho nên... tất cả người đều phải nghe theo ta, ta bảo đồng người không được đi hướng tây, ta bảo ngồi người không được đứng, nói với ta phải chọn những cái ta thích nghe, đừng giống như trước chọc tức ta, lại càng không cho phép người cùng thối hoàng đế kia có quan hệ, trong lòng trong mắt người chỉ có thể có một mình ta, cái lúc ấy ấy, cũng là người dưới ta trên, nghe rõ không?|| Quý tự nhận là mình hợp tình hợp lý, bởi vì y không chê nó đã từng là thái giám còn có quan hệ với nam nhân, nó phải thực cảm động đến rơi nước mắt mà hầu hạ, người ta nói yêu sâu hơn thì phải chịu thiệt hơn mà.

Này! Người cũng đừng không nói lời nào như vậy, tốt xấu thì cũng phải có điểm phản ứng chứ, một mình ta nói cứ giống như là diễn một vai kịch ngu ngốc vậy!||

trong phòng từ đầu đến cuối chỉ có âm thanh của Quý, Thật là! Có phải?

điều kiện ta nói rất hà khắc, người không làm được thì kháng nghị, ta cũng sẽ không đồng ý.|| Quý trầm đĩnh chặt sắt mà nói, trầm mặc nửa khắc sau, lại sửa miệng Kia... cái kia... nếu người cảm thấy được quá hà khắc, có thể hảo hảo thương lượng, tóm lại, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời ta liền đối tốt với người, như vậy được không? Người không nói lời nào coi như ngầm đồng ý nhé!||

Đợi trong chốc lát cũng không có tiếng kháng nghị, Quý coi như Tô Tương đáp ứng, mừng rỡ trong lòng, chính là như vậy đi, ta đã độ lượng như thế, còn tự mình nói những lời thẹn thùng như vậy, nó nhất định là đang kích động đến không nói lên lời.

Thân thủ cầm lấy bàn tay Tô Tương khoát bên giường, phát hiện tay lạnh như băng cứng ngắt, Quý nhíu mi không hồn giận nói: Như thế nào lạnh thế?|| đang là đầu hạ, cho dù ban đêm âm hàn cũng không có khả năng lạnh thành như vậy a!

Qua canh năm, phía chân trời bắt đầu sáng lên, ánh sáng yếu ớt xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong buồng, ánh nắng đầu tiên của ngày mới chiếu lên khuôn mặt tái nhợt vô sắc của Tô Tương, khóe miệng mơ hồ nét cười cho thấy nó ra đi thật bình tĩnh, không có một tia thống khổ cùng tiếc nuối.

Quý trước mắt tối sầm, hoàn toàn không thể thừa nhận chuyện tàn khốc trước mắt, khối thân thể lạnh như băng này có phải vừa còn đối y nói hết thâm tình không?

Trời xoay tròn, đất lay động, tay cầm tay Tô Tương không khống chế được mà run rẩy, Này... này... người nói gì đi... không cần giả vờ chết làm ta sợ... cùng lắm... cùng lắm thì ta thu hồi những lời vừa nói... người muốn cái gì cũng được... người muốn như thế nào ta cũng đều nghe người... không cần giả bộ nữa... đứng lên... đứng lên a.!!|| Quý đem Tô Tương từ trên giường kéo lên, nhưng thân thể lạnh như băng vô lực ngã vào lòng y. Không thể nào! Không thể nào! Không đâu...0

Vô luận Quý dùng sức lay động khàn cả giọng, Tô Tương sớm tắt thở không có khả năng đáp lại y.

Tiếng kêu của Quỷ kinh động đội thị vệ tuần tra, tiếng binh khí cùng tiếng bước chân truyền từ ngoài cửa sổ vào, cửa gỗ bị đá khai, bọn thị vệ cầm đao vọt vào, rất nhiều thị vệ ở Ngọc Hoán cung đã cùng Quỷ giao thủ, biết y không phải là người thường, không dám tiến công vội vã, vội phái người đi thỉnh quốc sư đến thu yêu. Sớm có cung nữ chạy tới thông báo với hoàng thượng chuyện xảy ra.

Không lâu sau, hoàng thượng cung quốc sư cùng đến nơi. Buông người đó ra!|| hoàng thượng ra lệnh nói.

Quỷ đỡ đầu nhìn đám người vây quanh y, lại cúi người nhìn gương mặt tái nhợt trong lòng, một cảm giác tuyệt vọng tràn ngập, đột nhiên cảm thấy thế gian này thực chán nản, ngay cả sống cũng ngại mệt, Lạnh quá, sao có thể lạnh như thế này, này đông như vậy sẽ bị bệnh.|| Nói xong mấy câu không đầu không đuôi, Quỷ đem nhân nhĩ trong lòng ôm chặt thêm một chút, không nghĩ không muốn buông ra...

Hành động khác thường của y lại khiến quốc sư và thị vệ không dám mạo muội hành động, nhìn lại thấy Tô công được hoàng thượng sủng ái đang bị y giữ lấy, mọi người lại sợ ném chuột vỡ đồ.

Sau khi thử qua, quốc sư thấy Quỷ không lòng dạ nào mà phản kháng, ý định nhận lấy cái chết, vì thế liền to gan, diệt yêu tiên (roi diệt yêu) trong tay quát ra, đánh trúng ngực Quỷ, nhất thời máu tươi đầm đìa, lưu lại một vết thương thật lớn. Thấy một chiêu mà y không chết, quốc sư lại ra chiêu thứ hai, nhằm ngay thiên linh của Quỷ, chiêu này nếu trúng, chỉ sợ là Quỷ sẽ hồn phi yên diệt.

Đang ở giây sinh tử này, đột nhiên một trận gió yêu ma nổi lên, mọi người không mở được mắt, lui về phía sau, trong rối loạn chỉ nghe thấy tiếng người quát: Bảo hộ hoàng thượng! Bảo hộ hoàng thượng!||

Đợi cho trận gió qua đi, Quỷ chẳng biết đã đi đâu, trên giường chỉ còn lại thi thể của Tô Tương.

**

Đội ngũ đưa ma chậm rãi xuyên qua đường cái, đi ra khỏi thành, thẳng đến Linh Hà sơn, tế bái ở một cái huyệt trên sườn núi.

Ở trên cây đại thụ cách đó không xa, có hai thân ảnh trốn trên cây.

Oa, thật là trường hợp lớn, thế nhưng còn cả hoàng đế lão tử cũng phải tự mình phù linh, nói như vậy nhất định là đưa tang người nào đó hoàng thân quốc thích.|| Nói chuyện là một nữ tử thoạt nhìn chỉ mười bảy, mười tám tuổi, bộ dáng xinh đẹp động lòng người, xinh đẹp dị thường, nàng chính là mẫu thân mỹ đến thiên đình nhân gian đều hiếm thấy của Quỷ – Ngu Mỹ nhân.

Ánh mắt si ngốc của Quỷ nhìn vào đội ngũ đưa ma, Người đó... không phải là hoàng thân quốc thích, chỉ là một tiểu thái giám tri độn ngu xuẩn, không có quyền không có thế, khi sống chịu hết mọi nhục nhã.|| Nước mắt nổi lên trong hốc mắt, nhưng thủy chung lại không rơi xuống.

Kỳ lạ, nếu chỉ đưa tang một tiểu thái giám thì cần gì phải làm lớn như vậy? Còn hài tử này, con rút cục là làm cái gì, trộm huyền ngọc của ta thì không nói, mấy ngày hôm trước dưới tình huống nguy hiểm như vậy mà lại hồ đồ như khúc gỗ chờ chết, nếu không phải là mẫu thân đến kịp lúc thì mạng nhỏ này sớm không còn! Ta kính nhờ, con dầu gì cũng là con trai duy nhất cả Ngu Mỹ nhân ta cùng Quỷ vương, có điểm không có tiền đồ, ta không hy vọng con có thể họa quốc ương dân, nhưng ít ra cũng phải làm cho gà chó không yên, người ngã ngựa đổ, con là yêu nha, vẫn có huyết thống cao quý của yêu quái cao cấp, tà mị quấy phá là bốn phận của con, hạ nguyên rửa hại người là sở trường của con, cái bộ dáng muốn chết này cắt ngay về quỷ giới, ta tình nguyện để con hằng ngày đun nước cho ta rửa chân còn hơn là để mấy đạo sĩ cấp thấp kia diệt.|| (chết, có ai dạy con kiểu này không?)2

Mẫu thân.||

Làm gì!|| Ngu Mỹ nhân hai tay chấp sau lưng, có điểm hờn hờn trừng mắt nhìn Quỷ, hiển nhiên đầu tiên là lấy không khí, thứ hai là chuẩn bị cho lần giáo huấn tiếp theo.

Cái gì là tình yêu? Muốn như thế nào mới biết là mình có yêu đối phương không?:||

Ngu Mỹ nhân nghe được hai chữ tình yêu liền lập tức nói: Hài tử ngươi muốn biết tình yêu là gì, vậy con hỏi đúng người rồi đó, nhớ năm đó đoạn tình yêu kinh thiên địa quỷ thần vui buồn lẫn lộn rung động đến tâm can mẫu thân cùng cha con, trong quỷ giới có ai không biết, tình yêu là, ách...

ách...|| Ngu Mỹ nhân đã thể hiện tình yêu rồi, nhưng đáng tiếc năng lực biểu đạt kém, không thể nói ra thực tế tình yêu, lấp bắp nửa ngày, dùng một câu ba phải để lấp liếm, Loại đồ vật tình yêu này nọ phải cần thể nghiệm không thể nói truyền, hài tử, chính con tự suy nghĩ tìm hiểu đi.|| Nói như không nói, thật là vô nghĩa.

Ngu Mỹ nhân đại khái cũng hiểu được là chính mình giải thích quá mức không rõ ràng, vì thế thuyết minh bổ sung nói: Như vậy đi, nếu con muốn biết mình có yêu đối phương hay không, con liền nhắm mắt lại, tưởng tượng đến lúc đối phương yêu thương nhưng nhớ người khác, con có cảm thấy tức giận không, hay là tưởng tượng khi mất đi đối phương, có hay không một loại đau lòng như cắt, cảm giác sống không bằng chết, nếu có, vậy chúc mừng con rồi, con không phải chỉ là yêu nàng, mà là yêu nàng đến chết á.||

Quý suy sút buồn bã cười. Hảo một câu đau lòng như cắt, sống không bằng chết, đúng là để hình dung tâm tình thực sự của y lúc này, Mẫu thân, người không phải thường nói trong phòng thuốc có tất cả các loại linh đan diệu dược của thiên hạ sao, con muốn một loại.||

Được gì?||

Hồi hận được.|| giọt lệ bi thống kia rút cục không chịu nổi đau xót nặng như vậy, liền rơi xuống.

**

Ngàn vàng khó mua hồi hận, Tô Tương vừa chết, thế giới của Quý cũng từ khắc đó mà hỏng mất, bốn trăm năm qua, y dùng vô số biện pháp muốn quên đi, muốn thoát ra khỏi đoạn tình duyên thống khổ kia, nhưng mà hiện tại mới phát hiện, y chẳng qua là đi một cái vòng tròn lớn, meo meo ô chính là chuyển thế của Tô Tương, nói cách khác, trải qua lịch trình bốn trăm năm thống khổ, y lại đi lên con đường của bốn trăm năm trước.

Thôi! Thôi! Thiên ý như thế, y cũng chỉ làm theo, mạng nhỏ của Quý vẫn là không thoát khỏi tay Ngài.

Đợi cho cảm xúc bình ổn, ý nghĩ thanh tỉnh, Quý nhận mệnh thông thả bước về nhà, chỉ là y không biết, trong nhà còn có người đại tai nạn chờ y...

Lê Phong gặp tai nạn xe cộ lúc này đang làm sao?

Theo lẽ thường gặp phải xe tải to như vậy, không chết cũng mất nửa cái mạng, có điều Lê Phong mạng lớn vận khí tốt, phát sinh tai nạn xe cộ, nó chỉ là trầy ít da, ngay cả máu cũng không nhỏ nửa giọt, về điểm xước da này là do nó tự ngã mà thành.

Nhâm Thiên lo lắng đưa nó vào bệnh viện kiểm tra toàn thân, kết quả cuối cùng – trừ bỏ trầy da, mặt khác đều khỏe mạnh. Nhưng để bảo đảm, Nhâm Thiên cũng rắn bắt Lê Phong ở lại bệnh viện một đêm để quan sát, sợ nào có di chứng chấn thương linh tinh.

Đêm đó, Lê Phong thừa dịp Nhâm Thiên ngủ mà chuồn ra khỏi phòng bệnh muốn về nhà Quý, ai ngờ vừa mới chạy ra khỏi hành lang liền bị người phát hiện, trong lúc tâm hoảng ý loạn liền trượt chân, ngã một cú liền bị trọng thương – xương chân trái gãy.

Vốn tưởng rằng như vậy nó sẽ an phận một chút, hai ngày sau, nó lại kéo chân tàn chạy trốn tới cửa bệnh viện, vừa vịn gặp ngay Nhâm Thiên, Nhâm Thiên biết trừ phi đem chân nó chặt đứt, nếu không thì nó vẫn trốn!

Cùng với việc để nó ở phòng bệnh sơ sài phòng bị này, chi bằng đem về nhà thì an toàn hơn, cùng lắm thì mời một hộ sĩ chăm sóc nó hai mươi tư giờ, Nhâm Thiên liền đem Lê Phong nhét vào xe, mệnh lệnh lái xe hướng về nhà.

Trong xe limousine rộng thùng thình, Lê Phong lui thân mình thành một đoàn, cùng Nhâm Thiên bảo trì khoảng cách lớn nhất, chân bị thương dẫn đến phát sốt, làm cho cả người nó mở mồm, lén lút dựa đầu vào thủy tinh lạnh lẽo, cho dù không thoải mái cũng không chịu hừ một tiếng.

Nhất cử nhất động của nó đều bị Nhâm Thiên xem toàn bộ trong mắt, trong lòng vừa giận vừa đau.

Sở dĩ Lê Phong sợ hãi như vậy đều là do tự tay hắn tạo thành. Trước kia hắn dùng đủ mọi cách để khi dễ nó, trêu chọc nó, cũng khó trách Lê Phong vừa nhìn thấy hắn liền sợ đến quay đầu chạy trốn.

Nhâm Thiên ngồi vào bên cạnh Lê Phong, đem Lê Phong đang sốt ôm vào lòng, lấy một tấm giải nhiệt dán lên trán nó.

Cảm giác cực nóng khiến người ta khó chịu bị đẩy lùi, Lê Phong mở ánh mắt sương mù ra, phát hiện thân ảnh người trước mặt chớp lên nhưng không nhìn rõ.

Đối với nó tốt như vậy, trừ mù mù ra thì cũng chỉ có Bảo Bảo, thân thủ bắt được ống tay áo đối phương, Bảo Bảo...||

Bảo Bảo? Nhâm Thiên sững sốt, lúc sau mới nhớ tới, Bảo Bảo chính là con búp bê sứ mà mẫu thân đưa cho Lê Phong, Lê Phong vẫn giữ gìn, búp bê sứ ấy cuối cùng hình như là bị... hấn đập vỡ...

Lần đầu tiên Nhâm Thiên nhìn thấy Lê Phong là khi hấn năm tuổi, lúc đó Lê Phong vì bẩm sinh thiếu năng mà bị trẻ con gần đó bắt nạt, mà Nhâm5

Thiên vì là con nhà giàu nên cũng bị bàn bẽ xa lánh, do đó khi hấn nhìn thấy Lê Phong, một cỗ ý thức bảo hộ nảy sinh, hấn cảm thấy chính mình có trách nhiệm bảo hộ nó, đến trước khi mười lăm tuổi, hai người vẫn là bạn bè tốt, Nhâm Thiên bảo hộ Lê Phong, Lê Phong mang đến cho Nhâm Thiên tươi cười khoái hoạt. Nhưng từ lúc Nhâm Thiên vô tình biết được Lê Phong là anh trai cùng cha khác mẹ với mình sau, loại khoái hoạt đơn thuần này cũng tiêu tan, xuất phát từ thiên tính, Nhâm Thiên liền đem chuyện ngoài giá thú của phụ thân đổ lên đầu Lê Phong, còn Lê Phong khờ dại vẫn như cũ hoàn toàn không biết gì cả, mỗi ngày vẫn đi theo Nhâm Thiên, cho dù Nhâm Thiên cố ý lừa nó ăn cỏ, đem bùn đất vấy lên người nó, nó vẫn là ngây ngốc mà cho rằng Nhâm Thiên là người tốt, thẳng đến khi... mẹ Nhâm Thiên bị bệnh tim qua đời, ở trong lễ tang, Lê Phong đưa cho Nhâm Thiên búp bê sứ mà nó yêu quý nhất, Nhâm Thiên lại làm trò đập nát búp bê trước mặt nó, từ đó về sau, Lê Phong vừa nhìn thấy Nhâm Thiên liền giống như là chuột gặp mèo, sợ hãi vô cùng.

Lúc trước Lê Phong đem búp bê sứ cho hấn, chính là đơn thuần nghĩ rằng đó là cách để an ủi hấn, nhưng mà khi đó là lễ tang của mẹ hấn còn thêm vào tuổi trẻ khí thịnh, nghĩ sự việc quá mức cực đoan, bị cừu hận che mờ hai mắt, làm rất nhiều chuyện thương tổn nó. Giờ nghĩ lại mới biết mình làm sai nhiều chuyện, cho dù cha mẹ ngàn vạn sai cũng không liên quan đến Lê Phong, nó lại không thể lựa chọn nơi mình sinh ra.

Xe dừng trước cửa Nhâm gia đại trạch, Nhâm Thiên giúp Lê Phong xuống xe, Cố Lan tiến đến mở cửa xe, cùng Nhâm Thiên một trái một phải đưa Lê Phong vào trong nhà.

Cẩn thận.|| không thể tưởng tượng được gốc tử đem nàng đánh cho chết khiếp lại chính là biểu ca của cô, thế giới này thật là nhỏ.

Có nên đem chuyện Lê Phong ở đây cho ác nam biết không, ách??? Mình bị đánh cho thảm hại như vậy, tốt xấu cũng chờ cho hết giận rồi nói sau,

quyết định, chậm nhất là trong hai tuần đi thông báo cho ác nam kia, cho y sợ hãi một trận cũng tốt!!!

Đứng lại!!|| một âm thanh bén nhọn ục nghiêm vang lên.

Nhâm lão thái từ hành lang đi tới, Giang Ngọc Hoài năm nay sáu mươi ba tuổi, nhưng một chút cũng không có vẻ tuổi già sức yếu, lưng không hề còng, mặt đầy hồng quang, thân mình khỏe mạnh, quải trượng trên tay căn bản là vô dụng, chính là đồ vật tổ chút thân phận mà thôi, Thiên nhi, mang dã loại này về làm gì?||

Bà nội, Lê Phong bị tai nạn xe cộ, ta muốn mang nó về tỉnh dưỡng.|| Không được!! Nhâm lão thái không nói chút tình cảm nào, vô tình mà cự tuyệt, Thiên nhi, con chẳng lẽ đã quên chính vì nữ nhân sinh ra dã loại này làm cha mẹ con bất hòa, cái chết của mẹ con chủ yếu là vì nữ nhân thối kia ban tặng, dã loại cô ta sinh ra tốt nhất là ở bên ngoài, miễn cho ô uế cửa nhà Nhâm gia!||

Cố Lan thật sự không nghe nổi nữa, cho dù mẹ Lê Phong có ngàn vạn sai lầm thì bà ấy cũng đã mất, còn gì mà so đo, huống chi Lê Phong căn bản là không có sai gì, nói thế nào thì nó cũng là con cháu Nhâm gia, không đáng tuyệt tình như vậy đi! Bà nội, ân oán không nên bắt Phong ca một mình gánh vác...||

Câm miệng! Nơi này chưa đến lượt người xen vào.|| Quải trượng trong tay Nhâm lão thái hung hăng đánh mấy cái lên sàn, tiếng vang khó nghe như khiêu chiến can đảm của người ta.

Dưới khí thế của lão thái, chỉ có thể ngoan ngoãn im miệng, dưới đáy lòng thầm mắng, Lão vu bà, một bó to tuổi còn ăn mặc lẻo lét rêu rao khắp nơi, tính tình giống như đá dưới hầm, vừa thối lại vừa cứng, lão cho lão là hoàng hậu chắc, cả ngày vung chân múa tay, cả ngày trông nom này nọ. Thiên nhi dài, Thiên nhi ngắn, bà cho biểu ca là nô lệ phải nghe lời bà chắc! Đừng mơ! Vu bà chết tiệt! Vu bà thối tha...

Trong lúc Cố Lan đang mắng càng ngày càng phấn khích, đột nhiên nghe thấy Nhâm Thiên nói: Bà nội, có chuyện gì chờ thân thể Lê Phong tốt rồi nói sau, tiểu Lan giúp anh dìu nó vào phòng.‖

Hảo!‖ Cố Lan sắc mặt vui mừng đáp. Cô trộm dùng khóe mắt nhìn sang Nhâm lão thái đang buồn bực, chỉ sợ đây là lần đầu tiên biểu ca luôn nghe lời bà cãi lời bà đi, ha ha... Lão vu bà thấy chưa, chim đã đủ lông đủ cánh phải bay đi, huống chi Thiên biểu ca là hùng ưng ngạo thế đời nào chịu khuất phục dưới quai trượng của bà!

**

Cố Lan giày xéo hòn đá nhỏ dưới chân, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xem cửa, miệng liên miên cắn nhằn oán hận, Thật là, chạy đi đâu rồi.‖

Từ lúc mặt trời đứng ngọ cho đến lúc lặn về tây, đợi một lát nữa là mười hai giờ đêm, cả ngày chỉ ăn hai cái bánh mì cùng một hộp sữa, không chỉ có cái bụng phản đối, mà toàn thân cơ thể đều kháng nghị. Thôi vậy, trở về thôi! Ý nghĩ như vậy không biết hiện lên trong đầu cô bao nhiêu lần, nhưng vừa nghĩ đến người đang nằm trên giường nửa sống nửa chết ở nhà kia, bước chân đi ra lại quay trở về, tiếp tục ngồi chồm hổm chờ tại chỗ.

Giờ tý vừa qua, âm khí nặng nề, du hồn dã quỷ phiêu đảng chung quanh, cách đó không xa, một luồng u hồn lang thang liên hướng sang bên này. Cố Lan vừa thấy, trong lòng đại lạnh, toàn thân run rẩy dữ dội.

Lũ u hồn kia phiêu a phiêu, càng phiêu càng gần, đợi bay đến bên cạnh Cố Lan, Cố Lan cũng không chịu được nữa mà cao giọng hô: Quỷ a — u hồn chậm rãi hướng lên đầu Cố Lan, A — âm điệu của Cố Lan đột nhiên cao lên mấy trăm độ, nhưng giây tiếp lại giống như bị ném xuống đáy cốc.

Quỷ sắc mặt tái nhợt, hốc mắt như gấu mèo, hai mắt vô thần, đối diện Cố Lan nhưng nhìn như không thấy, hồn bay phách lạc, như cái xác không hồn hướng về nhà mình, Không có... không thấy... tìm không thấy...

không thấy...‖ trong miệng hữu khí vô lực nỉ non mấy câu không rõ, giống như một du hồn dã quỷ vậy.

Này, người không sao chứ?‖

“Không có... Không thấy... Tìm không thấy... Không thấy...” “Quỷ Tử, uy!”

“Không có... Không thấy... Tìm không thấy... Không thấy...”

Không thể nào! Chẳng lẽ lẽ gốc rồi, “Quỷ Tử, người còn nhận ra ta hay không?”

Không có... Không thấy... Tìm không thấy... Không thấy...”

“Ta là Cố Lan a, chính là cái kia cả ngày tìm người phiền toái Cố Lan, có hay không ấn tượng.”

“Không có... Không thấy... Tìm không thấy... Không thấy...”

Xong rồi, xong rồi, một người thì nửa điên không điên, một người nằm ở trên giường còn nửa cái mạng, tìm ai cứu ai a, “Phong biểu ca, không phải ta không giúp người, chỉ là của người Bảo Bảo chỉ sợ...”

Vừa nghe được hai chữ Bảo Bảo, Quỷ giống như bị điện giật, vừa mới còn nửa sống nửa chết liền tỉnh táo lại ngay, bắt lấy tay Cố Lan, sốt ruột cấp bách hỏi, Cô gặp qua nó, cô biết nó ở đâu sao? Nói mau, ở đâu?‖ Đau đau... đau quá, người buông ra trước đã.‖

Quỷ thả lỏng tay một chút nhưng vẫn không chịu buông Cố Lan ra, tựa như người chết đuối vớ được một cọng rơm cứu mạng, Nó ở đâu?‖

Ta hôm nay đến chính là để bảo cho người tình hình của anh ấy, có điều trước đó, ta muốn cho người biết một việc...‖ Vì thế Cố Lan đang toàn bộ thân thể của Lê Phong, tai nạn xe cộ, tình huống hiện tại nói ra cho Quỷ.

Quý lẳng lẳng đi sau nghe nói xong: Sau đó thì sao? Người nói cho ta biết điều này nhằm mục đích gì?|| biết Lê Phong không sao, Quý dần khôi phục bình tĩnh.

Ta muốn nói, Phong biểu ca là người của Nhâm gia, ta có thể mang người đi gặp anh ấy, nhưng người phải đồng ý với ta là không được tự tiện mang anh ấy đi.||

Quý cười lạnh, Muốn đi theo ta hay không, ta và người cũng không quyết định được, muốn ở với ai là tự do của nó, nếu nó ở Nhâm gia tốt, người cũng đã không cần đến tìm ta phải không?||

Cổ Lan cắn môi dưới, im lặng không nói. Không thể phủ nhận Lê Phong ở Nhâm gia quả thật không tốt, tòa nhà giống như tòa thành xa hoa kia bên trong lại giống như mộ phần, ngay cả cô cũng muốn khẩn cấp chạy trốn.

Đi thôi, còn không dẫn đường.|| Cổ Lan do dự một chút, cuối cùng vẫn là làm theo lời Quý.

9. Chương 9

Giẫm lên mặt đất cảm thạch bóng loáng, bước qua đại đường chứa được mấy trăm người, xuyên qua hai hành lang, lại lên ba tầng lầu, đến phòng ở cuối hành lang, Quý rốt cục gặp được Lê Phong.

Lê Phong đang ngủ, bó chân bằng thạch cao vừa to lại vừa nặng cố định chân gãy, thân hình vốn mập mạp giờ gầy đến đáng thương, mái tóc dài mà nó sống chết không cho cắt kia giờ bị cắt không còn bóng dáng, mái tóc ngắn nhẹ nhàng càng khiến gương mặt gầy lộ ra.

Sao lại thế này?|| ngọn lửa vô danh thiêu đốt trong lòng Quý, Không phải là cô nói trong tai nạn xe cộ nó chỉ bị thương đầu gối thôi sao?|| Đầu gối bị trầy cần bó thạch cao sao?

Đúng vậy...|| Cổ Lan đáp, Cái đó chính là khi anh ấy chạy trốn khỏi bệnh viện, té ngã...|| Cô không có nói dối nga, chính là tình lực bất sự thật.

Nó như thế nào lại gầy như vậy, các người không cho nó ăn no sao?|| Con miêu này dạ dày có điểm hơi to, nhưng mà một đại ốc trắng lẹ như thế này, chẳng lẽ còn tiếc mấy hạt gạo.

Có a!|| đây chính là đại oan uổng, là anh ấy không chịu ăn, ăn cái gì nôn cái đó, kết quả liền...|| ăn không vào, ngủ không ngon, vừa mở mắt ra liền la hét muốn tìm Bảo Bảo, Thiên biểu ca cũng không có cách nào, nhìn anh ấy ngày một gầy đi như vậy, tâm bằng sắt cũng sẽ đau, cho nên cô mới phí sức đến tìm Bảo Bảo cho nó, đứng trước cửa nhà Quý ước chừng một ngày.

Âm thanh nói chuyện của Quý cùng Cổ Lan quá lớn, đánh thức Lê Phong ngủ không an ổn lắm, mở mắt ra liền nhìn thấy Bảo Bảo ngồi ở bên giường nó, nó cơ hồ tưởng mình nằm mơ, dụi dụi mắt nhìn lại, đúng vậy! là Bảo Bảo, Bảo Bảo!|| như gấu ôm cây, một phen ôm lấy thắt lưng Quý. Là Bảo Bảo nha, thật sự Bảo Bảo, không phải nằm mơ, tốt quá.

Vui mừng vì gặp lại, nó có rất nhiều điều muốn nói, Quý lại chỉ muốn mắng chửi người, Người người này, ta không để ý một chút người liền nháo mắt tích, chơi vui nhỉ! Nhìn ta lo lắng khổ sở vì người vui vẻ lắm sao? Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu xuẩn, không lương tâm, lòng của người can tỳ phé thậm đều cho cầu ăn à, nuôi người lâu như vậy đều là không công...|| Quý càng mắng càng hung, y phải mắng tỉnh tên ngốc này, đem bất an tích tụ mấy ngày nay phát tiết ra.

Quý mắng càng hung, Lê Phong lại cười đến hoa tâm nộ phóng. Không sao cả rồi, chỉ cần cùng Bảo Bảo ở một chỗ, bị mắng cũng không sao cả. Mắng Lê Phong cũng như mắng một người không biết tiếng trung vậy, hoàn toàn không có chút tác dụng nào cả.

Quý mắng đến miệng lưỡi khô, hờn dỗi trong lòng cũng tan đi bảy tám phần, Hoàn hảo người không có việc gì.||

Cái gì không có việc gì? Lê Phong chỉ vào chân gầy, làm nũng nói: Có việc mà! Chân đau quá, nơi này cũng đau, nơi đó cũng đau, chỗ nào cũng không thoải mái.‖

Làm sao đau? Ta xem xem.‖ Tuy biết rõ rằng Lê Phong là cố ý khuếch đại sự thật để làm nũng, nhưng mà nó quả thật bị thương, chỉ một cái chân gầy kia liền làm cho người ta đau lòng.

Có Quý ở bên cạnh khiến cho Lê Phong rất yên tâm, nó kéo tay áo Quý, nhìn lên, ngây ngốc cười.

Cười cái gì?‖

Lê Phong không nói gì, ôm lấy cánh tay Quý, cọ cọ mặt lên, lúc sau liền y nguyên tư thế này mà ngủ say.

Anh ấy ngủ chưa?‖ thanh âm nhỏ nhỏ của Cố Lan. Ừ.‖

Trong mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy anh ấy ngủ an ổn như vậy.‖ Khuôn mặt ngọt ngào thỏa mãn kia khiến Cố Lan tràn đầy cảm xúc, Thật ham mê.‖

Ham mê nó? Ham mê nó ngốc à?‖

Không phải, ta làm ham mê anh ấy có một người quan tâm trân trọng mình như vậy, lúc nào cũng có thể dang rộng cánh tay, nghe mình kể khổ mặc mình làm nũng.‖

Cô cũng có thể có mà.‖

Ta?‖ Cố Lan cười tự giễu, Ta quen không ít bạn trai lúc còn ở Mỹ, nhưng tất cả đều là EASY TP, hợp thì đến không hợp thì tan, có phúc cùng hưởng, có họa tự chịu, rất khó có thể tìm được một người thực sự quan tâm mình.‖

Mẫu thân từng nói với ta rằng, tình yêu là thứ mà con người chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt bằng lời, cô nghĩ như vậy là vì cô chưa có2

người yêu thực sự, nếu cô thử qua thì mới biết được tư vị của nó.‖ Quý cúi đầu nhìn khuôn mặt ngủ gằn trong gang tấc, trong mắt tràn đầy ôn nhu hiếm có, tay nhẹ nhàng chạm vào tóc ngắn của Lê Phong, Trong mắt của ta, tình yêu tựa như một tòa mê cung, cô ngẫu nhiên có thể đi lạc hướng, đi nhầm đường, đi nhiều vòng lớn, chỉ cần cô không để ý, cuối cùng đều có thể tìm ra.‖ Đi qua chặng đường bốn trăm năm oan uổng, y cuối cùng có thể nói ra những lời này.

Nếu như tình yêu là mê cung, thì ta hiện giờ ngay cả cửa mê cung ở đâu cũng chưa tìm thấy.‖

Mấy ngày mất ngủ liên tiếp đã bức Quý đến cực hạn, hiện giờ tìm được Lê Phong, tâm thần có thể thả lỏng, tất cả mệt mỏi ùn ùn kéo tới, Quý rốt cục không chịu nổi, bị mệt mỏi kéo vào giấc ngủ.

Bởi vì chân của Lê Phong bị thương nên hành động bất tiện, Quý muốn mang đi cũng không được, Cố Lan đành phải cho Quý giả dạng làm người khán hộ chăm sóc Lê Phong. Để che giấu tai mắt, Cố Lan đề nghị cho y nam phần nữ trang, nếu không phải vì Lê Phong, loại khuất nhục cực điểm này y dù chết cũng không làm.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Quý mặc nữ trang không chỉ giống mà còn rất được, giống như một đại mỹ nữ, ngay cả Cố Lan cũng thiếu chút nữa là không nhận ra.

Lần đầu tiên Quý mang đồ ăn đến cho Lê Phong, y rốt cục biết vì sao Lê Phong sống chết không chịu ăn, cơm trưa theo Cố Lan nói là do chuyên gia dinh dưỡng chế ra, thoạt nhìn giống bùn vàng, ngửi qua giống nước điều, ngay cả heo cũng không buồn ăn, huống chi là người! Ba bữa cơm của Lê Phong lập tức do Quý phụ trách.

Trải qua mấy ngày được Quý tỉ mỉ chiếu cố, Lê Phong khôi phục rất nhanh, sắc mặt từ từ hồng nhuận, tiếp theo một tuần là có thể bỏ thạch cao ra.

Quý ngày ngóng đêm trông đợi đến ngày đó, y thề chỉ cần Lê Phong khỏi chân, y liền ngay lập tức mang nó cao chạy xa bay, vì sao ư? Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì – Nhâm Thiên.

Quý cũng không phải là người mù, Nhâm Thiên đối với Lê Phong tuyệt không phải chỉ là anh em đơn thuần như vậy. Ánh mắt chìm đắm nhìn chăm chăm, còn có đôi tay chỉ đợi có cơ hội là ấn bột đậu hũ trên người Lê Phong, tâm tư Nhâm Thiên đã sớm bị người ta nhìn thấu.

Cổ tình Lê Phong lại là đứa ngốc, bị Nhâm Thiên dùng lời nói ngọt dỗ một chút, tặng cho vài món đồ chơi, mồi thù gì cũng quên sạch, nở nụ cười với Nhâm Thiên còn ngọt hơn dưa tháng sáu. Quý ở một bên nhìn, tức đến đầu cũng bốc hơi, hận không thể tại chỗ làm cho mông đứa ngốc kia nở hoa.

Tiểu tử chết tiệt, không lương tâm, toàn bộ là cây cỏ đầu tường, bên nào tốt thì hướng sang bên ấy! xem thường giống như súng máy liên tiếp phóng ra.

Lê Phong nhận được ánh mắt xem thường của Quý, nhưng cũng giả vờ như không nhìn thấy, hoàn toàn xem thường Quý là vitamin, có bệnh chữa bệnh không có bệnh tập thể hình.

*

Quý lần đầu tiên nhìn thấy Lâm lão thái – Giang Ngọc Hoài là ở bàn cơm tối của Nhâm gia.

Lúc chạng vạng, Cổ Lan đến nói, Nhâm lão thái muốn Lê Phong ra đại sảnh cùng ăn, lý do là dưỡng thương lâu như vậy cũng có thể đi lại, không cho nó suốt ngày trốn ở trong nhà.

Khi Quý giúp Lê Phong vào trong đại sảnh, bên cạnh bàn cơm đã sớm có người.

Ngồi ở ghế chủ tọa đương nhiên là Giang Ngọc Hoài, bên trái bà ta là Nhâm Thiên, bên phải là Cổ Lan.

Không khí trong đại sảnh có thể dùng từ nặng nề, quái dị để hình dung.⁴

Lê Phong đi bên cạnh Quý, nắm chặt ống áo Quý, toát ra bất an cực độ. Quý dìu nó ngồi cạnh Cổ Lan.

Trên bàn đầy các món ăn thơm phức ngào ngạt.

Lê Phong vừa nhìn thấy thức ăn thì nước miếng đã tung bay, cầm lấy chiếc đũa vội vàng hướng vào đĩa thịt kho tàu.

Hừ! Nhâm lão thái hừ lạnh một tiếng, làm Lê Phong sợ tới mức khiếp đảm mà thu hồi đũa, toàn thân sợ hãi co rúm lại.

Nhâm Thiên cầm đũa gấp thịt kho lên bát Lê Phong, ôn nhu nói: Người thích ăn thịt kho tàu nhất, ăn nhiều một chút.||

Mỹ thực trước mặt, Lê Phong liền đem Nhâm lão thái quăng ra sau đầu, lang thôn hổ yết, hoàn toàn không để ý thấy bốn phía không ổn.

Thiên nhi, nữ nhân này là ai?||

Bà nội, cô ấy là Ngụy tiểu thư, đến chiêu cố Lê Phong.||

Ánh mắt Nhâm lão thái ở trên mặt Quý đánh giá một lần, sau đó đột nhiên cười quý dị, Rốt cục đến đông đủ.||

Chẳng biết tại sao, ánh mắt Giang Ngọc Hoài làm cho Quý cảm thấy bất an, một điều làm cho Quý bất an nữa chính là mùi hương trên người Giang Ngọc Hoài, mùi nước hoa nồng đậm tràn ngập toàn bộ trong phòng, giống như muốn che dấu bí mật nào đó không muốn cho người biết.

Ăn xong cơm chiều, Nhâm Thiên đưa Lê Phong về phòng, cũng ở trong phòng cùng nó chơi, hai người chơi đến quên trời đất, Quý ở một bên ghen ghét dữ dội, đơn giản nhắm mắt làm ngơ, ra khỏi phòng, dạo chơi trong phòng lớn, y chuẩn bị cho ngày dời đi, rồi sau đó mới hảo hảo dạy dỗ con miêu dốt nát kia.

Từ ngày mới đến, Quý đã âm thầm phát hiện trong đại ốc xa hoa này ẩn ẩn một cỗ khí âm hàn, mới đầu không để ý, nhưng khi y đứng trước đại môn của tòa nhà cao nhất, một cỗ hàn khí tanh tưởi mà ngay cả đại môn to lớn cũng không che dấu được làm y càng nghi ngờ.⁵

Này, người làm gì ở đây vậy? Cổ Lan không hề báo động bước ra từ phía sau.

Đây là phòng của ai vậy?|| Quý chỉ vào âm phòng hỏi.

Đây là phòng của lão thái bà, nghe bọn người hầu nói lại, hai tháng trước, bà bắt đầu không cho ai vào, cũng không biết là bà ấy trúng tà gì nữa, làm sao à?||

Quý chuyển mình bắt tay, phát hiện cửa không khóa, liền mở cửa đi vào. Hai người bước vào phòng, bắt giác sống lưng một trận âm hàn.

Cố Lan nhìn quanh bốn phía, nói Phòng lão thái bà cũng không có gì lạ, làm gì mà lại không cho người đi vào nhỉ?|| giường, tủ quần áo, bàn trang điểm, sofa, cũng không khác gian phòng của nàng lắm.

Có điểm là lạ.||

Không thích hợp? Làm sao a?||

Quý lấy tay động vào đệm giường, lòng bàn tay dính một tầng bụi mỏng, y phúi vào tay Cố Lan rồi nói, Có ai ngày nào cũng dùng giường mà còn bị bụi bám?||

Nhìn lòng bàn tay dính bụi của Quý, Cố Lan cũng ần ần cảm thấy không ổn.

Quý mở cánh cửa gỗ phòng tắm, một cỗ mùi hóa học đậm đặc nghênh diện đánh tới.

Ấn, thật là khó ngửi!|| Cố Lan bịt mũi nhú mày ai oán nói. Trong bồn tắm lớn chứa chất lỏng màu vàng là nơi mùi phát ra. Đây là cái gì?|| Cố Lan hỏi.

A-xit ni-tric.|| Dùng làm gì?||

Bình thường mọi người dùng nó để giữ tươi.|| Thực vật?||

Thi thể.||

Không thể nào! Cố Lan biết vậy liền buồn nôn, che miệng lao ra khỏi phòng tắm.

Chính vào lúc này, ngoài cửa phòng khách truyền đến âm thanh quả trượng, âm thanh này làm Cố Lan run lên.

Âm thanh quả trượng ngày càng gần, dừng lại trước cửa, ngay sau đó, cánh cửa phòng bị mở ra, Giang Ngọc Hoài đi vào.

Bà ta ngồi trước bàn trang điểm, bỏ lớp phấn dày xuống, nhìn gương trên tường mà xót xa cho mình một hồi lâu. Sau đó, chuyện khủng bố xảy ra, bà cởi chiếc áo dài tay trên người ra, giấu kỹ dưới đồng vải giống như khăn lau, đã không còn có thể gọi là da thịt, gồ ghề, lại thối rữa. Nhưng mà, khủng bố còn chưa đến cực điểm, Giang Ngọc Hoài không có đi đến bên giường mà là đi vào trong phòng tắm, cả người ngâm vào bồn axit nitric.

Cố Lan tránh trong tủ quần áo nhìn qua lỗ thấy màn đáng sợ này, toàn thân không chịu nổi mà phát run, thiếu chút nữa thất thanh hét ầm lên. Cô đang nằm mơ, hay là đang xem phim vậy?

Thừa dịp bà ta đang hưởng thụ ngâm mình trong nhà tắm, Quý cùng Cố Lan khê khàng rời khỏi căn phòng khủng bố đó.

Ra khỏi phòng, chạy qua hành lang, Cố Lan rốt cục chịu không nổi, dưới chân mềm nhũn, quỵ xuống tại chỗ, Đó... đó là cái gì vậy?||

Thi quỷ, xác không hồn, cái gì cũng được, tóm lại không phải là người.|| Người là nói chúng ta sống cùng nhà với một cỗ thi thể?||

Có thể nói như vậy, thì ra là thế, lúc ăn tối ta ngửi được một cỗ mùi nước hoa đậm đặc vì muốn che giấu mùi axit nitric.||

Này, người đừng chỉ nghiên cứu được không, phải làm sao bây giờ?|| Tự lo liệu, ta hiện tại liền mang meo ô đi.||

Ta thì sao?|| Tự cứu.||

Này, người có lòng đồng tình không vậy, bỏ mặc một nữ tử như ta.||7

Lòng đồng tình đáng bao nhiêu tiền a?! y không có rãnh, một cái meo meo ô đã đủ nhức đầu, y không muốn thêm phiền toái. Quý bước nhanh hơn đi đến phòng Lê Phong, Cố Lan cũng hùng hổ đuổi sát không tha.

Lúc Quý tiến vào phòng Lê Phong liền nhìn thấy một màn làm y nổi trận lôi đình.

Sắc lang không biết xấu hổ kia nhưng lại thừa dịp Lê Phong ngủ, hôn trộm no. Có quỷ lại có lang, loại địa phương này mà còn ở thêm, Lê Phong sớm muộn gì cũng bị một quỷ một lang cấp dong.

Quỷ nghiêm mặt đi qua, thô lỗ đánh thức Lê Phong, Đứng lên! Mau đứng lên!||

Người làm gì, nó vừa mới ngủ.|| Nhâm Thiên lôi Quỷ ra, bắt măn với cử chỉ của y.

Quỷ lườm Nhâm Thiên một cái, lấy một chậu hoa từ trên cửa sổ, không để ý ngăn cản của Nhâm Thiên, ném vào chân gầy của Lê Phong.

Rầm một tiếng, chậu hoa cùng thạch cao bó chân cùng vỡ tan.

người điên ư?|| Nhâm Thiên bắt được bả vai Quỷ muốn lôi ra, lại bị y quay người thoát ra, nhân tiện lột xuống mái tóc trên đầu y.

Người... là nam?||

Quỷ cũng không cố kỵ nữa, Đứng vậy.||

Thiên... Thiên biểu ca.|| Cổ Lan tâm thần chưa ổn kéo lấy vạt áo Nhâm Thiên nói: Chúng ta trước tiên rời khỏi đây rồi em sẽ giải thích với anh được không.||

Rời đi? Vì sao? Các người không giải thích rõ ràng, ta sẽ không đi.|| Không ai bắt người đi, thích thì cứ ở lại.|| Quỷ một phen công Lê Phong một phen đi ra cửa.

Đứng lại! Người muốn đưa nó đi đâu?|| Nhâm Thiên ngăn đường đi của Quỷ.

Cút ngay!||

Thả nó ra!|| Nhâm Thiên muốn đoạt lại từ trong tay Quỷ, lúc hần bước đến gần liền có một cỗ sóng nhiệt đẩy lùi lại mấy bước.

Hần nhìn bàn tay ửng đỏ, trong lòng đã có đánh giá, Hóa ra là người, người chính là thuật sư ở cạnh Lê Phong, người hại ta không tìm thấy nó, người là ai?||

Quỷ! Không muốn chết thì đừng chắn đường ta nữa,biến đi.||

Nằm mơ!|| hai tay Nhâm Thiên đột nhiên tạo thành hình chữ thập, miệng thì thầm đọc một câu không hiểu, vừa xong, có hàng trăm con rắn độc giống như cây mây quấn bên người hắn.

Cổ Lan đứng một bên xem cuộc chiến, không kêu sợ hãi cũng không chạy trốn, vì cô sớm bị dọa ngất.

Quỷ cười lạnh, Ảo thuật, là chiêu mà hồ ly thích dùng nhất, đáng tiếc là đối với ta vô dụng.|| nói xong, dùng chân dậm xuống sàn, rắn độc liền biến mất trong nháy mắt, Còn có... chiêu khác không? Là hồ ly nào dạy người chiêu này? Người dạy gà mờ, người học cũng nửa mùa.|| Vương bát dẫn Cửu Vĩ, còn nói chiêu này nhất định đối phó được địch nhân! Dạy ta cái chiêu vô dụng này! Đang lúc Nhâm Thiên đang chuẩn bị tiến công hết sức, một giọng nữ âm nhu đột nhiên vang lên, Thiên nhi, con đang làm gì trong này vậy?||

Giang Ngọc Hoài không biết đứng ở cửa từ lúc nào, Quỷ cảnh giới lui về phía sau từng bước, thi khí trên người đối phương đã nồng đến đứng xa cũng vẫn ngửi được.

Bà nội, sao bà lại đến đây.||

Con có thể tới, ta không thể tới sao?|| Giang Ngọc Hoài kỳ quái nói, Quỷ, người còn nhớ ta sao?||

Quỷ hướng khuôn mặt hư hỏng kia nhìn một lần lại một lần, thủy chung không nhớ nổi ở đâu gặp khuôn mặt này.

Người không nhớ sao? Dù sao đây cũng không phải là thân hình của ta. Ta chính là liếc mắt một cái đã nhận ra người, hóa trang thô sơ của người9

không lừa được ta, bốn trăm năm, ta chờ đợi thời khắc này đã bốn trăm năm.

Bốn trăm năm? Chẳng lẽ là... Ngọc quý phi.||

Đúng vậy, chính là ta.||Ánh mắt của nàng nhìn đến Lê Phong phía sau Quý, ánh mắt trở nên hung ác hơn, Nhìn một cái ở nơi này, có phu quân của ta, tình nhân của ta, còn có nô bộc của ta, nhưng mà các người lại ở thời khắc ta bất lực nhất phản bội lại ta, các người đem ta hại thật thê thảm, hôm nay, ta sẽ bắt các người phải trả giá vì những gì đã làm.|| Người nói cho rõ ràng, là ai phản bội ai!|| Quý giận dữ, nắm đấm ở trên tiền điện, nàng vì cầu mạng sống mà đổi trắng thay đen bẻ cong sự thật. Các người phản bội ta!|| Giang Ngọc Hoài, chỉ từng người nói, Tô Tương, uống công ta bình thường đối đãi người không tệ, người thế nhưng lại dùng thủ đoạn đoạt phu quân của ta, mà người, Thiên nhi, à không, hẳn ta phải gọi một tiếng hoàng thượng, ta và người từng có một hồi phu thêm người từng đối với ta ân sủng có thừa, nhưng chỉ vì tiện nô Tô Tương này mà vắng vẻ ta, còn có người, Quý! Người ghê tởm nhất, thừa dịp ta bị thất sủng mà vào dụ dỗ ta, cuối cùng bội tình bạc nghĩa, ta nhất giới nữ tử ở bên ngoài cung không quen không biết, nhận hết khi dễ, cuối cùng hàm oan mà nhảy hồ tự sát, thi thể của ta chìm dưới đáy hồ lạnh như băng không người để ý, dựa vào một hơi oan khí mà ta hóa tinh, mượn thi triển hồn! Ta muốn các người cũng khổ như ta!||

Nàng vung hai tay lên, từ đầu ngón tay tản ra một cỗ khói đặc màu vàng, khói đặc nhanh chóng lan ra toàn bộ phòng.

Thi độc!|| Quý kinh hô một tiếng, muốn tránh ra nhưng không kịp, toàn thân vô lực ngã xuống đất, Nhâm Thiên cũng bị như vậy.

Giang Ngọc Hoài cười lạnh đi đến chỗ ba người ngã xuống, nàng dừng trước mặt Lê Phong, thân thủ sờ lên khuôn mặt tinh tế của Lê Phong, Khuôn mặt này không giống bốn trăm năm trước, kết quả, bọn họ vẫn là bị mê hoặc, hủy nó đi, sẽ không thể mê hoặc người khác nữa.||0

Dừng tay! Không cho phép người động vào nó.|| Quý cùng Nhâm Thiên tuy bị thi động chế trụ nhưng cũng trăm miệng một lời.

Giang Ngọc Hoài càng cười đến càng rõ, Có bản lĩnh thì ngăn cản ta.|| Móng tay dài lại đen dừng lại trên cổ Lê Phong, chỉ cần nàng hơi dùng sức, mạng nhỏ của Lê Phong liền đi tong.

Ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lê Phong vốn đang hôn mê bất tỉnh liền mở mắt ra, ánh mắt sáng như sao nhìn chằm chằm vào Giang Ngọc Hoài, Ngọc chủ nhân.||

Giang Ngọc Hoài giật mình khẽ run, Người là Tô Tương?|| Đúng vậy, chủ nhân, ta là Tiểu Tô Tử.

Người tiện nhân này, người còn mặt mũi đến gặp ta.|| Giang Ngọc Hoài tức giận toàn thân phát run.

Ta đến, là vì ta không đành lòng nhìn ngài tiếp tục thống khổ. Ngọc chủ nhân, đã đủ rồi, chuyện cũ bốn trăm năm trước, ngài cần gì phải chấp nhất như thế, ngài oán bốn trăm năm, sau bốn trăm năm, cũng thống khổ bốn trăm năm, sao phải khổ như vậy? Cho dù hôm nay ngài có giết toàn bộ chúng ta, cũng không thay đổi được gì.||

Câm miệng! Người dựa vào cái gì để giáo huấn ta!||

Tô Tương không dám, Ngọc chủ nhân ngài chịu khổ, khổ sở của ngài có thể ta không trải qua, nhưng ta thật sự không đành lòng nhìn ngài tra tấn chính mình như vậy, buông tay đi, chủ nhân, buông tay ân oán bốn trăm năm trước, cũng là buông tha chính mình.||

Bàn tay đang kiềm chế Lê Phong run rẩy, Ngọc quý phi chậm rãi ngồi xuống, khoe mắt phiếm lệ quang.

Bốn trăm năm, nàng oán hận bốn trăm năm, kết quả rốt cục chiếm được cái gì, vô cùng vô tận thống khổ, linh hồn vĩnh viễn không được ngủ yên, chấp nhất như vậy rốt cục là vì cái gì?

Tiểu Tô Tử.|| Ngọc quý phi đưa tay khẽ vuốt mặt mình, Ta bây giờ có phải là rất xấu không?||1

Ở trong mắt ta, Ngọc chủ nhân ngài mãi mãi là người đẹp nhất...||

Ngọc quý phi lộ ra nụ cười yếu ớt mộng ảo, không có bi ai không có oán hận, chỉ là tươi cười rất nhẹ, Ta còn nhớ trước kia đều là người chải tóc cho ta, có thể chải lại một lần nữa không?||

Ta rất thích.|| Tô Tương lấy lược từ bàn trang điểm, thuần thực, cẩn thận chải từng sợi tóc đen.

Ngọc quý phi chậm rãi, an tường nhắm mắt lại, sương khói bốn phía dần lui tán, ác quỷ đáng sợ trên thực tế cũng chỉ là một người phụ nữ đáng thương.

Một đạo bạch quang từ cơ thể Giang Ngọc Hoài thoát ra, lảo đảo bay ra ngoài cửa sổ, hướng lên trời cao xanh thẳm bay lên.

Hoàng vụ tan hết, Quỷ khôi phục hành động, y đi đến trước mặt Tô Tương, hỏi: Người là Tô Tương hay là Lê Phong?||

Tô Tương cười cười, Có khác nhau sao? Vô luận là tên nào, ta vẫn là ta, ta là Tô Tương cũng là Lê Phong, hay là nói ta là meo meo ô của người, chủ nhân có muốn mang meo meo ô về nhà không?||

Quỷ tiến đến từng bước, ôm nó vào lòng, ôn nhu nói nhỏ bên tai nó: Mặc kệ người là ai, ta đều cần người.||

Tô Tương cảm thấy mỹ mãn cười ngọt ngào dựa vào vai Quỷ khép lại đôi mắt.

Nếu có thể dùng cách này cùng người gặp lại, được người ôm vào trong ngực, chờ đợi đến ngày đóa hoa tình yêu không có khả năng này nở rộ, bốn trăm năm thống khổ có là gì.

10. Chương 10: Phiên Ngoại

Ta gọi là Quỷ, cha ta là Quỷ vương của Ma giới, mẹ ta là cửu mệnh yêu miêu Ngu Cơ xinh đẹp nổi tiếng tam giới.

Ta hiện đang định cư ở nhân giới, cùng người yêu của ta cùng một chỗ, đó, ở bên kia đang đào giun toát mồ hôi kia chính là người yêu tinh khiết (ngu xuẩn) của ta, Lê Phong.

Vì để có thể cùng Lê Phong tương thân tương ái đến vĩnh viễn, ta quyết định về sau không hạ chú thuật hại người nữa, đổi nghề trồng hoa, ta mua từ khối phố quỷ này từ tay anh em cùng cha khác mẹ của Lê Phong là Nhâm Thiên, hủy đi khu phòng phía đông để trồng hoa.

Nói đến khối đất này, ta đúng là bị chặt chém mà, Nhâm Thiên ghen ghét ta cướp đi Lê Phong, hung hăng làm thịt ta một đầu huyết, ta biết tên kia còn chưa hết hy vọng với Lê Phong, hấn thể nhưng còn đưa luật pháp ra uy hiếp ra, cứ mỗi tuần thì thứ bảy, chủ nhật phải cho Lê Phong đến chỗ hấn, nếu không hấn sẽ kiện ta ra tòa vì tội dụ dỗ trẻ em.

Cáo liền cáo, ai sợ ai, ta là yêu, pháp luật đối với ta vô dụng, chính là...

mỗi ngày bị người ta quấy rầy thực là chán ghét, ta đành phải đáp ứng hấn, điều kiện chính là hấn không được bắt buộc, lừa gạt, lợi dụ hoặc làm bất cứ thủ đoạn gì đối với Lê Phong.

Phải đưa ra những điều khoản nghiêm cẩn như vậy vì tính nhân của ta trời sinh là người trình độ trí lực so với người thường thấp hơn một chút, nếu không nghiêm chỉnh như vậy, ta sợ có người lách luật, cái đứa ngốc kia bị người hống lên hống xuống cái gì cũng đồng ý, nếu thật sự vô ý hay cố ý phát sinh cái gì vi phạm, ta không phát điên mới là lạ!

Ánh mặt trời đỏ rực chìm về phương tây, lòng ta cũng theo đó mà chìm a chìm, chìm đến vực sâu không đáy.

Hôm nay là thứ sáu, đợi một lúc nữa sắc lang kia sẽ cùng Lê Phong qua cuối tuần, trong lòng ta như có gì đó đâm vào vô cùng đau đớn.

Nhanh lên! Nhanh lên!|| Ăn cơm chiều xong, ta giúp Lê Phong rửa mặt chải đầu, nó vẫn liên tục hưng phấn mà ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tâm tình của ta thẳng tắp rất xuống.

B-rừm b-rừm.

Tiếng ô tô chán ghét, vừa nghe đã biết là ai, Lê Phong khẩn cấp, như một cái tên lửa phóng ra ngoài.

Ta cầm ba lô đựng quần áo của nó, tâm không cam tình không nguyện mà chậm rì rì theo sát phía sau.

Chiếc xe thể thao màu lam chững mắt cực điểm kia của Nhâm Thiên, đâm vào ánh mắt ta phát đau, nhìn... sắc lang Nhâm Thiên còn lấy tay sờ trán Lê Phong, hai mắt của ta trừng đến muốn lòi ra.

Ta dùng sức ném ba lô vào đầu Nhâm Thiên, hận không để mười viên gạch trong ba lô kia cho một phát ném chết tên sắc lang này.

Ta khẫu khí không tốt nói: Quần áo và đồ chơi của nó.‖

Sau khi Nhâm Thiên đem ba lô cất vào chỗ ngồi, cùng Lê Phong vừa cười vừa nói đi lên xe, còi xe giống như thị uy, ổng xả xì khói cách xa nơi này. Đêm đó ta một mình nằm trên giường lớn, lăn qua lộn lại không ngủ được, tổng cảm thấy được trong lòng thiếu một cái gì đó, trống rỗng khó chịu, bất đắc dĩ đành phải dùng một chút cà phê để lấp chỗ trống.

Cách ngày, trời chưa sáng ta liền rời giường, đến ruộng xem hoa, từng đóa hoa kiều diễm đã được ngắt xuống rồi bó lại gọn gàng để trên giàn hoa, ta thấp hơn mười que hương, cắm ở trên bát hương ở ruộng hoa, nói với những bằng hữu đến hỗ trợ ban đêm: Cảm tạ hảo bằng hữu tứ phương đến hỗ trợ, tâm ý nhỏ nhỏ có thể nào kính ý, thỉnh chậm dùng.‖ Năm giờ, phía chân trời vừa sáng, xe tải của cửa hàng hoa đã đến cửa, nhân viên bán hoa giúp ta mang từng đóa hoa lên xe tải, các cửa hàng hoa lớn nhỏ đều tranh nhau mua hoa của ta vì phương pháp trồng hoa của ta bất đồng, hấp dẫn, được nhiều người thích.

Phương pháp trồng hoa là gì? Thật có lỗi! Bí mật buôn bán, thứ không thể nói.

Làm việc là một cách để giết thời gian thật tốt, trong bốn mươi tám tiếng đó, ta liều mạng làm việc, quên đi sự tồn tại của thời gian.

Lão quỷ không biết là đoán được ý nghĩ của ta hay không, biết rõ ta đang cô đơn thê thảm còn cố ý đem bạn gái lúc ẩn lúc hiện trước mặt ta, ta tức khắc xúc động, muốn lột da chặt xương nó nấu canh tắm bổ.

Lại là một đêm hư không tịch mịch, cái khổ của ta khó mà chấm dứt, tám giờ tối chủ nhật, ta ngồi trước TV, tuy rằng tiết mục trên TV thật là hấp dẫn nhưng ta lại hoàn toàn không để ý, ta đứng thẳng lơ tai, nghe động tĩnh ngoài cửa sổ, một chút gió thổi cỏ lay đều có thể khiến ta chú ý.

Tới chín giờ tối, bên ngoài vẫn yên lặng như cũ, ta thật sự không chờ nổi nữa, chạy đến bên cửa, ghé cổ mà chờ, tới mười một giờ, sắc lang kia còn chưa đem Lê Phong trả về, ta nóng nảy gọi đến Nhâm gia hỏi, kết quả là Cổ Lan nói cho ta biết ngày hôm qua sắc lang Nhâm Thiên đem Lê Phong đi chơi, không biết rõ địa điểm.

Đây là dụ dỗ! Là bắt cóc!

Ta đem điện thoại đập nát cũng chưa giải hết mối hận trong lòng.

Cái khổ của ta lại tiếp tục, một ngày lại một ngày, tựa như không có điểm cuối, ban ngày làm việc quên mình để lừa gạt bản thân, nhưng cứ đến tối khi nằm trên giường, đầu óc sẽ như bị khống chế mà miên man suy nghĩ, người nói ta keo kiệt cũng tốt, như thế nào cũng được, vừa nghĩ tới meo meo ô có thể đang bị Nhâm Thiên ôm, ta bắt đầu phát cuồng!

Hận a —

*

Ta gọi là Nhâm Thiên, ta thực thích anh trai cùng cha khác mẹ, chỉ tiếc vì đủ loại nguyên nhân, anh trai đơn thuần của ta bị một con quỷ quần thân, con quỷ này giữ lấy Lê Phong không buông.

Lê Phong một lòng hướng về y, pháp lực của y cũng hơn của ta, quyền năng ta tự biết ta không phải là đối thủ của y, cứng đối cứng ta nhất định thua, trăm ngàn bất đắc dĩ, ta chỉ có thể lui bước, lấy lùi làm tiến.

Kiếp trước ta cùng Lê Phong tựa hồ như cũng có quá một đoạn nhân duyên, chuyện của kiếp trước ta hoàn toàn không có ấn tượng, chỉ có ác quỷ kia biết, nhưng chắc chắn y sẽ không nói cho ta biết, bất quá có biết hay không cũng không sao cả, kiếp trước đã là quá khứ, ta càng để ý hiện tại hơn. Ta cho bản thân một cái thời hạn – năm mươi năm, trong năm mươi năm này ta sẽ tuân thủ hiệp ước không bình đẳng giữa ta và con quỷ kia, nếu ta có thể tìm thấy một người thay thế địa vị của Lê Phong trong lòng ta thì tự nhiên

là tốt nhất, nhưng nếu đến năm mươi năm sau mà ta vẫn không thể buông tha cho Lê Phong, lúc đó ta đã đủ lông đủ cánh, vô luận dùng thủ đoạn gì ta cũng phải đem nó cướp về.

Khu nhiệt đới châu Phi, nóng suốt ngày đêm, nóng bức theo gió thổi vào nhà gỗ, phòng không có điều hòa nhiệt độ rất giống cái lò nung.

Cùng voi chơi cả ngày, Lê Phong mệt gần chết, nó sợ nóng, toàn thân trần như nhộng ngã xuống giường ngủ ngon.

Đây là chỗ đáng mừng nhất của ta, Lê Phong không hề cảnh giác đối với ta, chính là điểm ấy cho ta biết ta còn chưa thua trong trận đấu này.

Ring ring —

Điện thoại rất không thức thời mà vang lên, ta nhận điện thoại, A lô. Từ đầu dây bên kia truyền đến thanh âm vị hôn thê không biết là thứ mấy của ta.

Nhâm Thiên, anh có ý gì thế, suốt cả tháng nay đều không gọi điện cho em, anh đi châu Phi sao không nói với em?||

Ta đem điện thoại cách xa tai một chút, tránh cho màng nhĩ bị thương, Tôi không cần báo cáo với cô tất cả mọi chuyện chứ?||

Em là hôn thê của anh, em có quyền biết hành tung của anh.||

Tôi không thích bị người ràng buộc, tôi nghĩ chúng ta không thích hợp.||6

Cái... gì... ý anh là, muốn chia tay với em? Vì cái gì?||

Vì sao mỗi người phụ nữ khi chia tay đều phải hỏi một vấn đề – vì cái gì? Thật sự là phiền toái, ta trích dẫn chiêu thứ năm mươi chín trong một trăm chiêu đuổi người – Bởi vì kỹ thuật trên giường của cô rất tồi.|| Không nữ nhân nào có thể chịu đựng được khuất nhục như thế, quả nhiên đầu dây truyền đến giọng mắng phô thiên cái địa của vị hôn thê, vị danh môn đại tiểu thư này mắng chửi người so với đầu đường xó chợ thì chỉ có hơn chứ không có kém.

Chịu nửa ngày bị chửi, ta rốt cục đặt dấu chấm hết cho đoạn tình cảm không tốt đẹp này, lại thêm một lần nếm thất bại.

Trên giường, Lê Phong vẫn ngủ say như cũ, ngừng cơ ngọc da khép hờ trên ga giường màu trắng, cảnh xuân vô hạn, làm ta miệng lưỡi khô.

Ta cúi người duyệt hôn lên da thịt bóng loáng trơn mịn.

Trong điều ước không có quy định ta không được sờ sảng, hơn nữa đậu hủ non trước mặt, không ăn thì uống.

*

Rời nhà một tháng, Lê Phong rất nhớ nhà, nó vội vã muốn gặp Bảo Bảo, nó có rất nhiều điều muốn nói với Bảo Bảo.

Xe Nhâm Thiên còn chưa dừng hẳn, nó liền khẩn cấp lao xuống xe, nhào lên ôm người đang đứng dưới ánh đèn hôn ám: Bảo Bảo, ta rất nhớ ngươi nha.||

Quý đen mặt nghiêm lại, tức giận nói: Rốt cục đã trở lại, có bản lĩnh thì đừng về nữa.||

Bảo Bảo.|| Lê Phong hoàn toàn không đem thái độ bất hảo của Quý để trong lòng, cọ cọ mặt lên người Quý, a... đã lâu không được ngửi mùi của Bảo Bảo, hương vị Bảo Bảo thật dễ ngửi nga.

Quý chỉ vào mũi Nhâm Thiên, cả giận nói: Ngươi đưa nó đi đâu vậy?|| Ta đưa Lê Phong đi châu Phi xem voi, sư tử, Lê Phong chơi không biết vui vẻ đến mức nào, phải không?||7

Ân!|| Lê Phong dùng sức gật đầu, sinh động như thật mà giảng đạo cho Quý: Bảo Bảo, ngươi nhìn thấy voi chưa? Voi rất to nha, còn có sư tử, sư tử chạy thật nhanh a, còn có răng nanh rất dài.||

Quý tâm tình khó chịu đến cực điểm, một phen che miệng của Lê Phong nói: Từ nay chưa báo thì không cho phép người tự tiện dẫn nó đi du lịch, nếu không- Quý làm tư thế chặt đầu: Giết không tha.‖

Hảo, người nói như thế nào liền làm như thế ấy.‖ cùng lắm thì, trước khi lên máy bay gọi điện báo cho người là được, ha ha.

Quay về, ta tái tính toán cùng người.‖ Quý dùng sức túm Lê Phong về. Từ từ, còn quên này!‖ Nhâm Thiên đem túi đồ vật từ trong xe ra. Đây là cái gì?‖ Quý không hồn giận nhứ mi xem xét túi đồ vật đó. Quà lưu niệm.‖

Người cho ta là bảo tàng à? Không có chỗ để đâu.‖

Vậy vừa đúng lúc, nhà ta có chỗ để, đem Lê Phong sang nhà ta đi.‖ Đưa đây!‖ Quý thô lỗ đoạt lấy túi, lôi Lê Phong, dùng tốc độ nhanh nhất đi ra khỏi tầm mắt của Nhâm Thiên.

Trong gió đêm mang theo một tia cảm giác mát mát, sắp sang thu rồi. Nhâm Thiên châm một điếu thuốc lá, phun ra một hơi khói trắng, nhìn khói theo không khí lượn lờ, tịch mịch trong lòng cũng dâng lên.

Năm mươi năm, nửa thế kỷ, nửa đời người thường, trong năm mươi năm này hẳn có thể tìm được một tình yêu khác sao? Hiện tại xem ra không có khả năng, tương lai cũng không ai đoán trước được, tạm thời cứ như vậy đi, đem vô số có thể, có lẽ, giao cho thời gian an bài đi.

Thuốc lá đã gần hết, đốm sáng cũng dần ảm đạm.

Không biết khi Quý phát hiện ra vật lưu niệm mà hắn để lại trên người Lê

Phong thì sẽ có biểu tình như thế nào a? đáng giá chờ mong, ha ha...

*

Đà điếu, sư tử, đá...

Lê Phong đem các vật lưu niệm bày ra đầy đất, một bên từng bưng giăng giải cho Quý.

Quý bực mình ngã xuống giường, quay lưng, nhắm mắt làm ngơ. Bảo Bảo, sao vậy? Không thoải mái sao?‖

Đúng vậy! không thoải mái, ta toàn thân đều không thoải mái đến cực điểm! Ngốc không lường tâm!

Như vậy có chỗ nào không khỏe hay không?‖ Lê Phong mát xa cho Quý, Bảo Bảo, khá hơn chút nào không?‖

Không tốt! Bị vắng vẻ suốt một tháng, Quý buồn một bụng tức giận. Châu Phi chơi vui a!‖

Quý càng tức.

Ta nghĩ rằng, nếu Bảo Bảo có thể cùng đi thì thật tốt, ta có thể cùng Bảo Bảo xem cá sấu, ta cũng muốn Bảo Bảo nhìn được những gì mà ta nhìn thấy.‖

Nghe câu này xong, trong lòng Quý hết giận không ít.

Ta mang theo nhiều đồ như thế về, đều là ở những nơi ta đã đi qua, như vậy Bảo Bảo cũng có thể nhìn thấy những nơi mà ta thấy đồ vật này.‖ Một tháng hồn trôi tan thành mây khói, Quý xoay người ôm lấy Lê Phong, Một tháng vừa rồi người có nhớ ta không?‖

Có, ta mỗi ngày đều nghĩ đến Bảo Bảo.‖ Ách... ít nhất là khi ăn cơm sẽ nghĩ đến cơm của Bảo Bảo làm thật ngon.

Thật vậy sao? Mỗi ngày cơ à?‖ Ân!‖

Lần sau, ta cũng người đi châu Phi chơi.‖

Thật sao?‖ Lê Phong hưng phấn không thôi. Thật tốt quá!‖

Tình cảm mãnh liệt tích lũy một tháng lên đến cực hạn, Quý cởi áo Lê Phong, nhẹ nhàng hôn lên vành tai mẫn cảm của nó, đột nhiên ngừng động tác, trừng hai mắt, xả mạnh áo Lê Phong xuống.

Trên da thịt trắng ngần loang lổ hồng ngân, khiến Quỷ phát cuồng, Đây là cái gì? Người đừng nói với ta là muối châu Phi cắn đấy nhé!||

Ta... ta... không biết.||

Không biết? Người không nói rõ ràng cho ta, đêm nay đừng hòng ngủ!|| A—

Trời đất mênh mông, chuyện này còn dài...

— TOÀN VĂN HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy>